

JESU KRISTI KIRKE AV SISTE DAGERS HELLIGE • MAI 2011

Liahona

**Taler fra
generalkonferansen**

**75-årsjubileum for
Kirkens velferdsprogram**

Tre nye templer bekjentgjort

GIENGITT MED TILLATELSE FRA KIRKENS HISTORISKE MUSEUM

Det jeg har, det gir jeg deg, av Walter Rane

“En mann som hadde vært lam fra mors liv av, ble båret dit. Hver dag la de ham ved [tempeldøren] ...

Da han så Peter og Johannes på vei inn i templet, ba han om en almisse ...

Men Peter sa: Sølv og gull eier jeg ikke, men det jeg har, det gir jeg deg.

I Jesu Kristi, nasareerens navn – stå opp og gå!

Og [Peter] grep [den lamme mannens] høyre hånd og reiste ham opp.

Straks kom det styrke i hans føtter og ankler” (Apostilenes gjerninger 3:2–3, 6–7).

- 2 Oversikt over den 181. årlige generalkonferanse

LØRDAG FORMIDDAG

- 4 Så er det konferanse igjen
President Thomas S. Monson
- 6 Sabbaten og nadverden
Eldste L. Tom Perry
- 10 Bli som et lite barn
Jean A. Stevens
- 13 Kristi etterfølgere
Eldste Walter F. González
- 15 Forsoningen omfatter all smerte
Eldste Kent F. Richards
- 18 Kirkens kvinner er fantastiske!
Eldste Quentin L. Cook
- 22 Anledninger til å gjøre godt
President Henry B. Eyring

LØRDAG ETTERMIDDAG

- 26 Oppholdelse av Kirkens funksjonærer
President Dieter F. Uchtdorf
- 28 Rapport fra Kirkens revisjonsavdeling, 2010
Robert W. Cantwell
- 29 Statistisk rapport, 2010
Brook P. Hales
- 30 Veiledet av Den hellige ånd
President Boyd K. Packer
- 34 Møt fremtiden med tro
Eldste Russell M. Nelson
- 37 Et Kristus-sentrert hjem
Eldste Richard J. Maynes
- 40 Vitnesbyrd
Eldste Cecil O. Samuelson jr.
- 42 Ønsker
Eldste Dallin H. Oaks
- 46 Finn glede i kjærlig tjeneste
Eldste M. Russell Ballard

PRESTEDØMSMØTET

- 49 Verden må forberedes for det annet komme
Eldste Neil L. Andersen
- 53 Håp
Eldste Steven E. Snow
- 55 Det aronske prestedømmes hellige nøkler
Larry M. Gibson

- 58 Deres muligheter, deres privilegium
President Dieter F. Uchtdorf
- 62 Lærdom i prestedømmet
President Henry B. Eyring
- 66 Prestedømmets kraft
President Thomas S. Monson

SØNDAG FORMIDDAG

- 70 Å vente på veien til Damaskus
President Dieter F. Uchtdorf
- 78 Mer enn seier ved ham som elsket oss
Eldste Paul V. Johnson
- 81 Det helliggjørende velferdsarbeidet
Biskop H. David Burton
- 84 Sanne disipler
Silvia H. Allred
- 87 Åpenbaringsens ånd
Eldste David A. Bednar
- 90 Det hellige tempel – Et fyrtårn for verden
President Thomas S. Monson

SØNDAG ETTERMIDDAG

- 94 Ekteskapets evige velsignelser
Eldste Richard G. Scott
- 97 "Alle dem jeg elsker, dem refser og tukter jeg"
Eldste D. Todd Christofferson
- 101 Herrens største velsignelser
Eldste Carl B. Pratt
- 103 Hva slags menn og kvinner burde dere være?
Eldste Lynn G. Robbins
- 106 Kalte og hellige
Eldste Benjamin De Hoyos
- 108 Forsoningens mirakel
Eldste C. Scott Grow
- 111 Et banner for folkene
Eldste Jeffrey R. Holland
- 114 Avskjedsord
President Thomas S. Monson

UNGE KVINNERS FELLESMØTE

- 115 Jeg tror at jeg må være ærlig og pålitelig
Ann M. Dibb
- 118 "Godhet begynner først med meg. Glem ikke det så lett!"
Mary N. Cook
- 121 Dydens voktere
Elaine S. Dalton
- 125 Et levende vitnesbyrd
President Henry B. Eyring
- 72 Generalautoriteter i Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige
- 129 Fortegnelse over historier
- 130 De talte til oss: Gjør konferansen til en del av livet
- 132 Hjelpeorganisasjonenes presidentskaper på generalplan
- 132 Undervisning for vår tid
- 133 Nytt fra Kirken

Oversikt over den 181. årlige generalkonferanse

LØRDAG FORMIDDAG, 2. APRIL 2011

Presidium: President Thomas S. Monson.
Leder: President Dieter F. Uchtdorf. Åpningsbønn: Eldste Allan F. Packer. Avslutningsbønn: Eldste Dale G. Renlund. Sang og musikk ved Tabernakelkoret; Mack Wilberg og Ryan Murphy, dirigenter; Clay Christiansen, organist: "Se, Herren konge er" *Salmer*, nr. 43; "Lover den Herre Gud", *Salmer*, nr. 29; "We Listen to a Prophet's Voice", *Hymns*, nr. 22, arr. Murphy, ikke utgitt; "Han lever, min Forløser stor" *Salmer*, nr. 66; "Jeg vet Jesus elsker meg", Creamer/Bell, arr. Murphy, ikke utgitt; "Høyt oppå fjellets topp", *Salmer*, nr. 4, arr. Wilberg, ikke utgitt.

LØRDAG ETTERMIDDAG, 2. APRIL 2011

Presidium: President Thomas S. Monson.
Leder: President Dieter F. Uchtdorf. Åpningsbønn: Eldste Kevin W. Pearson. Avslutningsbønn: Eldste Michael T. Ringwood. Sang og musikk ved et blandet kor fra Brigham Young University-Idaho; Eda Ashby og Randall Kempton, dirigenter; Bonnie Goodliffe, organist: "Så sikker en grunnvoll", *Salmer*, nr. 42, arr. Ashby, ikke utgitt; "How Great the Wisdom and the Love", *Hymns*, nr. 195; "Press Forward, Saints", *Hymns*, nr. 81; "Let Zion in Her Beauty Rise", *Hymns*, nr. 41, arr. Kempton, ikke utgitt.

PRESTEDØMSMØTET, LØRDAG KVELD, 2. APRIL 2011

Presidium: President Thomas S. Monson.
Leder: President Henry B. Eyring. Åpningsbønn: Eldste Rafael E. Pino. Avslutningsbønn: Eldste Joseph W. Sitati. Sang og musikk ved et prestedømskor fra Ogden Utah og Logan Utah Institutt; Jerald F. Simon, J. Nyles Salmond og Alan T. Saunders, dirigenter; Andrew Unsworth, organist: "See the Mighty Priesthood Gathered", *Hymns*, nr. 325; "Guide Me to Thee", *Hymns*, nr. 101, arr. Unsworth, ikke utgitt; "Snart Israels Forløser", *Salmer*, nr. 5; "Vær du signet for Sions styrke", *Salmer*, nr. 21, arr. Durham, utg. Jackman.

SØNDAG FORMIDDAG, 3. APRIL 2011

Presidium: President Thomas S. Monson.
Leder: President Henry B. Eyring.
Åpningsbønn: Eldste Gary E. Stevenson.

Avslutningsbønn: Eldste Tad R. Callister.
Sang og musikk ved Tabernakelkoret; Mack Wilberg, dirigent; Richard Elliott og Andrew Unsworth, organister: "O, du salighetens klippe", *Salmer*, nr. 148; "Sabbath Day", *Hymns*, nr. 148; "Lytt, lytt, nasjoner!" *Salmer*, nr. 168, arr. Wilberg, ikke utgitt; "La oss stevne frem", *Salmer*, nr. 170; "Har på jorden jeg gjort noe godt i dag?" *Salmer*, nr. 173, arr. Zabriskie, utg. Plum; "Guds ånd som en ild", *Salmer*, nr. 2, arr. Wilberg, ikke utgitt.

SØNDAG ETTERMIDDAG, 3. APRIL 2011

Presidium: President Thomas S. Monson.
Leder: President Henry B. Eyring. Åpningsbønn: Eldste José A. Teixeira. Avslutningsbønn: Eldste Kent D. Watson. Sang og musikk ved Tabernakelkoret; Mack Wilberg og Ryan Murphy, dirigenter; Linda Margetts og Bonnie Goodliffe, organister: "I Saw a Mighty Angel Fly", *Hymns*, nr. 15, arr. Wilberg, ikke utgitt; "Jeg prøver å ligne Jesus", *Barnas sangbok*, 40, arr. Bradford, utg. Nature Sings; "La oss stemme i et kor", *Salmer*, nr. 24; "Mer hellighet gi meg", *Salmer*, nr. 79, arr. Staheli, utg. Jackman.

LØRDAG KVELD, 26. MARS 2011, UNGE KVINNERS FELLESMØTE

Presidium: President Thomas S. Monson.
Leder: Elaine S. Dalton. Åpningsbønn: Emily Lewis. Avslutningsbønn: Bethany Wright. Sang og musikk ved et Unge kvinner-chor fra staver i Salt Lake City-området; Merrill Webb, dirigent; Linda Margetts og Bonnie Goodliffe, organister: "Høyt oppå fjellets topp", *Salmer*, nr. 4; "Guardians of Virtue",

Strength of Youth Media 2011: We Believe, ikke utgitt (cello: Jessica Hunt); "Han lever, min Forløser stor", *Salmer*, nr. 66, arr. Lyon, utg. Jackman (harpe: Hannah Cope); "Så sikker en grunnvoll", *Salmer*, nr. 42, arr. Wilberg, ikke utgitt.

TALER FRA KONFERANSEN

Du finner taler fra generalkonferansen på mange språk ved å gå inn på conference.lds.org. Velg så språk. Lydopptak fra konferansen skal normalt være tilgjengelig ved distribusjonssentrene innen 2 måneder etter konferansen.

BUDSKAP FOR HJEMMELÆRERE OG BESØKENDE LÆRERINNER

Som budskap for hjemmelærere og besøkende lærerinner velger du den talen som best dekker behovene til dem du besøker.

OMSLAGSSIDEN

Forsiden: Foto: Weston Colton. Siste omslagsside: Foto: Les Nilsson.

FOTOGRAFIER FRA KONFERANSEN

Bilder fra generalkonferansen i Salt Lake City ble tatt av Craig Dimond, Welden C. Andersen, John Luke, Matthew Reier, Christina Smith, Cody Bell, Les Nilsson, Weston Colton, Sarah Jensen og Derek Israelsen; i Argentina av Marcelino Tossen; i Brasil av Lauren Fochetto, Ana Claudia Souza de Oliveira og Veruska Oliveira; i Ecuador av Alex Romney; i Tyskland av Mirko Kube; på Jamaica av Alexia Pommells; i Mexico av Astrid G. Alanís og Ericka González Lage; på Filippinene av Wilmore La Torre; i Portugal av Juliana Oliveira; i Romania av Matei Florin; i Slovenia av Ivan Majc; i Syd-Afrika av Kevin Cooney; i Ukraina av Marina Lukach; i Maryland, USA, av Sasha Rose; og i Zambia av Tawanda Maruza.

Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Helliges offisielle norske tidsskrift

Det første presidentskap: Thomas S. Monson,
Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf

De tolv apostlers quorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry,
Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard,
Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland,
David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson,
Neil L. Anderson

Redaktør: Paul B. Pieper

Rådgivere: Stanley G. Ellis, Christoffel Golden Jr.,
Yoshihiko Kikuchi

Administrerende direktør: David L. Frischknecht

Redaksjonssjef: Vincent A. Vaughn

Grafisk ansvarlig: Allan R. Loyborg

Redaksjonssjef: R. Val Johnson

Redaktører: Jenifer L. Greenwood, Adam C. Olson

Seksjonsredaktør: Ryan Carr

Redaksjonsassistent: Susan Barrett

Redaksjonsmedarbeidere: David A. Edwards, Matthew D.
Flitton, LaRene Porter Gaunt, Larry Hiller, Carrie Kasten, Jennifer
Maddy, Melissa Merrill, Michael R. Morris, Sally J. Odekir,
Joshua J. Perkey, Chad E. Phares, Jan Pinborough, Richard M.
Romney, Janet Thomas, Paul VanDenBerghe, Melissa Zenteno

Sekretær: Laurel Teuscher

Kunstnerisk ansvarlig: J. Scott Knudsen

Bilderedaktør: Scott Van Kampen

Produksjonssjef: Jane Ann Peters

Designere: C. Kimball Bott, Thomas S. Child, Colleen Hinckley,
Eric P. Johnsen, Scott M. Mooy

Produksjon: Cali R. Arroyo, Collette Nebeker Aune,
Howard G. Brown, Julie Burdett, Reginald J. Christensen, Gene
Christiansen, Kim Fenstermaker, Kathleen Howard, Denise Kirby,
Ginny J. Nilson, Ty Pilcher, Gayle Rafferty

Forhåndstrykking: Jeff L. Martin

Trykkerisjef: Craig K. Sedgwick

Distribusjonssjef: Evan Larsen

Øversettelse: Petter Svanevik

Abonnement eller adresseendring ordnes gjennom
tidsskriftsrepresentanten eller direkte gjennom
distribusjonssenteret i Tyskland.

Gratis telefon: 00800 3478 3388.

Abonnementpris pr. år: NOK 64 (inkl. mva. og porto),
betales til konto nr.: 6118.07.13629.

For abonnement og priser utenfor USA og Canada, kontakt ditt
lokale distribusjonssenter eller en leder i din menighet eller gren.

**Send manuskripter og spørsmål til Liahona, Rm. 2420,
50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024,
USA; eller e-post til: liahona@ldschurch.org.**

Liahonas lokalredaksjon:

Redaksjonens adresse:

Asmund H. Hernes

Reistadia 36

3425 REISTAD

Tlf.: 32 84 25 58

Nyhetsredaktør: Asmund H. Hernes

Liahona (et navn fra Mormons bok som står for «kompass»
eller «veiviser») utgis på albansk, armensk, bislama, bulgarsk,
kambodsjansk, cebuano, kinesisk, kroatisk, tsjekkisk, dansk,
hollandsk, engelsk, estisk, fijiensk, finsk, fransk, tysk, gresk,
ungarsk, islandsk, indonesisk, italiensk, japansk, kiribati,
koreansk, latvisk, litauisk, gassisk, marshallesisk, mongolsk,
norsk, polsk, portugisisk, rumensk, russisk, samoansk, slovensk,
spansk, svensk, tagalog, tahitisk, thai, tongansk, ukrainsk,
urdu og vietnamesisk. (Hyppigheten varierer for de forskjellige
språkområder.)

© 2011 Intellectual Reserve, Inc. Ettertrykk forbudt. Trykt i USA.

Tekst og bildemateriale i *Liahona* kan kopieres til leilighetsvis,
ikke-kommersielt bruk i kirken eller i hjemmet. Bildemateriale
kan ikke kopieres hvis det er påført anmerking om at kopiering
ikke er tillatt. Spørsmål om opphavsrett rettes til Intellectual
Property Office, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150,
USA; e-post: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

May 2011 Vol. 75 No. 5. LIAHONA (USPS 311) Norwegian
(ISSN 1522-9238) is published monthly by The Church of Jesus
Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake
City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per year;
Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid
at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of
address. Include address label from a recent issue; old and new
address must be included. Send USA and Canadian subscriptions
to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription
help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard,
American Express) may be taken by phone. (Canada Poste
Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution
Center, Church Magazines, PO Box 26368, Salt Lake City, UT
84126-0368.

TALERE I ALFABETISK REKKEFØLGE

Allred, Silvia H., 84
Andersen, Neil L., 49
Ballard, M. Russell, 46
Bednar, David A., 87
Burton, H. David, 81
Christofferson, D. Todd, 97
Cook, Mary N., 118
Cook, Quentin L., 18
Dalton, Elaine S., 121
De Hoyos, Benjamín, 106
Dibb, Ann M., 115
Eyring, Henry B., 22, 62,
125
Gibson, Larry M., 55
González, Walter F., 13
Grow, C. Scott, 108
Holland, Jeffrey R., 111
Johnson, Paul V., 78
Maynes, Richard J., 37
Monson, Thomas S., 4, 66,
90, 114
Nelson, Russell M., 34
Oaks, Dallin H., 42
Packer, Boyd K., 30
Perry, L. Tom, 6
Pratt, Carl B., 101
Richards, Kent F., 15
Robbins, Lynn G., 103
Samuelson, Cecil O., jr., 40
Scott, Richard G., 94
Snow, Steven E., 53
Stevens, Jean A., 10
Uchtdorf, Dieter F., 26,
58, 70

EMNEOVERSIKT

Arbeid, 84
Barn, 10, 37, 103
Bønn, 125
Den hellige ånd, 30, 40, 58,
70, 87, 111
Det annet komme, 49
Det aronske prestedømme,
55
Det nye testamente, 6
Disippelens vei, 13, 84, 111
Dyd, 115, 121
Eksempel, 10, 121, 125
Ekteskap, 42, 66, 94
Familie, 10, 18, 37, 90, 94
Forberedelse, 49
Foreldreansvar, 37, 94, 103
Forsoningen, 15, 40, 53,
106, 108, 114
Generalkonferanse, 111,
114
Godhet, 118
Gudsdyrkelse, 6
Handlefrihet, 42
Hellige, 106
Hjelpeforeningen, 84
Humanitærhjelp, 4
Håp, 53
Irettesettelse, 97
Jesus Kristus, 6, 13, 15, 30,
78, 103, 108, 114
Kjærlighet, 13, 22, 46, 62,
84, 94
Kvinner, 18
Lederskap, 55, 62
Lydlighet, 10, 34, 40, 87, 97,
101, 103, 125
Lys, 87
Misjonærarbeid, 4, 46, 49

Morsrollen, 18
Motgang, 15, 34, 78, 106
Nadverden, 6
Nestekjærlighet, 46, 53, 81
Normer, 111
Offer, 90
Omvendelse, 40, 97, 108
Pakter, 13, 90, 94, 115
Pionerer, 53
Plikt, 55, 62
Prestedømmet, 30, 49, 58,
62, 66
Prioritering, 42
Profeter, 111
Påske, 114
Råd, 18
Sabbat, 6
Sannhet, 40, 121
Selvhjulpelighet, 22, 81, 84
Skilsmisse, 66
Skriftene, 30
Templer, 4, 90, 115
Tiende, 10, 34, 101
Tjeneste, 22, 46, 55, 58, 70,
81, 84, 118
Tro, 18, 34, 42, 53, 70, 78,
87, 101, 106, 125
Tålmodighet, 15, 78
Undervisning, 37
Velferdsprogrammet, 22,
81, 84
Velsignelser, 34, 78, 101
Vennlighet, 118
Vitnesbyrd, 40, 66, 125
Ydmykhet, 10, 15
Ærlighet, 121
Ønsker, 42
Åpenbaring, 30, 87

Av president Thomas S. Monson

Så er det konferanse igjen

Takk for deres tro og hengivenhet til evangeliet, for den kjærlighet og omtanke dere viser hverandre og for den tjeneste dere utfører.

Da denne bygningen ble planlagt, trodde vi aldri at vi kom til å fylle den. Bare se på den nå.

Mine kjære brødre og søstre, hvor godt det er å være sammen igjen når vi nå innleder den 181. årlige generalkonferanse i Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige.

De siste seks månedene synes å ha gått fort, ettersom jeg har hatt det travelt med mange ansvarsoppgaver. En av de store velsignelsene i denne perioden har vært å gjeninnvie det vakre Laie Hawaii tempel, som har gjennomgått omfattende oppussing i nesten to år. Jeg ble ledsaget av president og søster Henry B. Eyring,

eldste og søster Quentin L. Cook og eldste og søster William R. Walker. Kvelden før gjeninnvielsen, som fant sted i november, så vi 2000 unge mennesker fra tempeldistriktet som fylte Cannon Activities Center ved BYU-Hawaii for å opptre for oss. Deres forestilling hadde tittelen "Innsamlingsstedet", som på kreativt og mesterlig vis skildret viktige

hendelser i Kirkens lokale historie og templets historie. For en strålende kveld det var!

Dagen etter var det åndelig høytid idet templet ble gjeninnviet i tre sesjoner. Herrens ånd var med oss i rikt monn.

Vi fortsetter å bygge templer. I dag har jeg gleden av å bekjentgjøre tre nye templer som det skal

kjøpes tomt til, og som i de kommende måneder og år vil bli bygget på følgende steder: Fort Collins, Colorado; Meridian, Idaho og Winnipeg i Manitoba, Canada. De vil utvilsomt bli til velsignelse for våre medlemmer i disse områdene.

Hvert år blir millioner av ordnanser utført i templene. Måtte vi

fortsette trofast å utføre disse ordnansene, ikke bare for oss selv, men også for våre avdøde slektninger som ikke er i stand til å gjøre det for seg selv.

Kirken fortsetter å yte humanitærhjelp når katastrofer inntreffer. I det siste har vår omtanke og vår hjelp gått til Japan etter det voldsomme jordskjelvet, tsunamien og

de påfølgende kjernefysiske utfordringene. Vi har distribuert over 70 tonn forsyninger, blant annet mat, vann, tepper, sengetøy, hygieneartikler, klær og drivstoff. Våre unge enslige voksne har bidratt med sin tid for å lete etter savnede medlemmer ved hjelp av Internett, sosiale medier og moderne kommunikasjonsmidler. Medlemmer leverer hjelpeforsyninger til områder som er vanskelige å nå med bil ved hjelp av scootere tildelt av Kirken. Tjenesteprojekter for å sette sammen hygienepakker og rengjøringspakker blir organisert i en rekke staver og menigheter i Tokyo, Nagoya og Osaka. Så langt har over 40 000 timer med tjeneste blitt utført av over 4000 frivillige. Vi vil fortsette å hjelpe i Japan og andre områder hvor det er behov for det.

Mine brødre og søstre, takk for deres tro og hengivenhet til evangeliet, for den kjærlighet og omtanke dere viser hverandre og for den tjeneste dere utfører i deres menigheter og grener, staver og distrikter. Jeg vil også takke for at dere så trofast betaler deres tiende og offergaver og for deres rundhåndede bidrag til Kirkens andre fond.

På slutten av 2010 var det 52 225 misjonærer i 340 misjoner over hele verden. Misjonærarbeidet er rikets livsnerve. Jeg vil foreslå at hvis dere er i stand til det, kan dere vurdere å gi et bidrag til Kirkens misjonærfond.

Brødre og søstre, vi gleder oss til å lytte til de budskapene som vil bli presentert for oss i dag og i morgen. De som skal tale til oss, har søkt himmelens hjelp og veiledning mens de har forberedt sine budskap. Jeg ber om at vi må bli fylt med Ånden og bli oppbygget og inspirert mens vi lytter og lærer. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

Av eldste L. Tom Perry
i De tolv apostlers quorum

Sabbaten og nadverden

La familien være fylt av kjærlighet idet dere helligholder sabbaten hele dagen og opplever dens åndelige velsignelser resten av uken.

Mine brødre og søstre over hele verden, i dag har vi kommet for å lytte til en profets røst. Jeg vitner om at røsten vi nettopp har hørt, tilhører Guds levende profet på jorden i dag, president Thomas S. Monson. Vi er så velsignet som har hans undervisning og eksempel!

I år har vi alle anledning til å studere profetenes ord i Det nye testamente i Søndagsskolen. Mens Det gamle testamente er et studium av profeter og et folk, fokuserer Det nye testamente på livet og innflytelsen til det eneste menneske som har kommet til jordelivet med dobbelt statsborgerskap i himmelen og på jorden – vår Frelser og Forløser, Jesus Kristus.

Dagens samfunn er så gjennom-syret av menneskers læresetninger at det er lett å glemme og miste troen på denne særdeles viktige beretningen om Frelserens liv og virke – Det nye testamente. Denne hellige boken er midtpunkt i Skriftenes historie, akkurat som Frelseren selv skulle være midtpunkt i vårt liv. Vi må forplikte oss til å studere den og verdsette den!

Vi kan finne uvurderlige perler av visdom gjennom vårt studium av Det nye testamente. Jeg liker alltid å lese Paulus' beretninger om da han reiste og organiserte Frelserens kirke, ikke minst hans læresetninger til Timoteus. I fjerde kapittel av Paulus' brev til Timoteus leser vi: "Minn om dette og lær det... Vær et forbilde for de troende i tale, i ferd, i kjærlighet, i ånd, i tro, i renhet."¹ Jeg kan ikke tenke meg noen bedre måte å begynne eller fortsette å være et forbilde for de troende på, enn ved at vi helligholder sabbatsdagen.

Helt siden verdens skapelse har én dag blitt skilt ut fra alle de andre. "Gud velsignet den sjuende dagen og helliget den."² Selv Gud hvilte fra sitt arbeid denne dagen, og han forventer av sine barn at de gjør det samme. Til Israels barn ga han følgende befaling: "Kom hviledagen i hu, så du holder den hellig!

Seks dager skal du arbeide og gjøre all din gjerning.

Men den sjuende dagen er sabbat for Herren din Gud ...

... Derfor velsignet Herren sabbatsdagen og helliget den."³

Mønsteret med overholdelse av sabbatsdagen må alltid innbefatte gudsdyrkelse. Etter at Adam og Eva trådte inn i jordelivet, ble de befalt å "tilbe Herren sin Gud og ... ofre de førstefødte av sin hjord som et offer til Herren ... [som] bilde på Faderens Enbårnes offer".⁴ Ofring av dyr minnet Adams etterkommere på at én dag skulle Guds Lam, Jesus Kristus, ofre sitt eget liv for oss.

Hele sitt liv talte Frelseren om dette offeret.⁵ Kvelden før hans korsfestelse begynte hans ord å gå i oppfyllelse. Han samlet sine disipler i et øvre rom, tilbaketrukket fra verdens distraksjoner. Han innstiftet Herrens nadverd.

"Mens de nå holdt måltid, tok Jesus et brød, velsignet og brøt det, gav disiplene og sa: Ta, et! Dette er mitt legeme.

Og han tok en kalk, takket, gav dem og sa: Drikk av den alle.

For dette er mitt blod, den nye pakts blod, som utgytes for mange til syndenes forlatelse."⁶

Fra da av ble Frelserens forsoning det store og siste offer. Da han viste seg på det amerikanske kontinent etter sin oppstandelse, overdro han sitt prestedømme til sine disipler og innledet nadverden med å si:

"Og dette skal dere alltid se til å gjøre ... , slik som jeg har brutt brød og velsignet det og gitt det til dere.

... Og det skal være et vitnesbyrd for Faderen at dere alltid husker meg. Hvis dere alltid husker meg, skal min Ånd være hos dere."⁷

Det er bemerkelsesverdig at selv i mørke perioder med frafall fortsatte denne praksis med tilbedelse og utdeling av nadverden på sabbatsdagen i mange former.

Da evangeliet ble gjengitt, viste Peter, Jakob og Johannes, tre av apostlene som først mottok

nadverden av Frelseren, seg for Joseph Smith og Oliver Cowdery. Under deres ledelse ble den prestedømsmyndighet som var nødvendig for å forrette nadverden til Kirkens medlemmer, gjengitt.⁸

Overdratt av Frelseren til sine profeter og apostler, og fra dem til oss, fortsetter denne prestedømsmyndighet fremdeles på jorden i dag. Unge prestedømsbærere over hele verden kvalifiserer seg til å utøve

prestedomskraft ved oppriktig å holde budene og etterleve evangeliets normer. Når disse unge mennene har skyldfrie hender og rene hjerter, forbereder og velsigner de nadverden på Frelserens måte – en måte som er definert ved det Han gjorde for over 2000 år siden.

Deltagelse i nadverden er det sentrale i vår overholdelse av sabbatsdagen. I Lære og pakter befaler Herren oss alle:

Jeg tror også han ønsker at vi skal kle oss passende. Våre unge mener kanskje at uttrykket “søndagsklær” er gammeldags. Men vi vet at når søndagsklær forringes til hverdagsklær, følger holdninger og handlinger etter. Selvsagt er det neppe nødvendig at våre barn går i formelle søndagsklær til solen går ned. Men klærne vi oppfordrer dem til å bruke og aktivitetene vi planlegger, vil hjelpe dem å forberede seg til nadverden og nyte dens velsignelser hele dagen.

Hva vil det si å ofre våre sakramenter til Herren? Vi erkjenner at vi alle begår feil. Vi har alle behov for å bekjenne og forsake våre synder og feiltrinn for vår himmelske Fader og andre vi måtte ha krenket. Sabbaten gir oss en verdifull anledning til å ofre disse – våre sakramenter – til Herren. Han sa: “Husk at på denne Herrens dag skal du ofre din gaver og dine sakramenter til Den Aller Høyeste og bekjenne dine synder for dine brødre og for Herren.”¹¹

Eldste Melvin J. Ballard sa: “Vi ønsker at alle siste-dagers-hellige skal komme til nadverdsbordet, for det er stedet for selvransakelse. Det er der vi kan lære å korrigere kursen, rette opp vårt liv og bringe oss selv i harmoni med Kirkens læresetninger og med våre brødre og søstre.”¹²

Når vi verdig tar del i nadverden, vitner vi om at vi er villige til å påta oss Frelserens navn og holde hans bud og *alltid* minnes ham så vi kan ha hans Ånd hos oss. På denne måten blir vår dåpspakt fornyet. Herren forsikret sine disipler: “Så ofte som dere gjør dette, vil dere huske denne stund da jeg var med dere.”¹³

Noen ganger tror vi at det å hvile fra vårt arbeid bare innebærer å la høypressen bli stående på jordet

“Og for at du mer fullkomment kan holde deg ubesmittet av verden, skal du gå til bønnens hus og ofre dine sakramenter på min hellige dag, for sannelig, dette er en dag som er gitt dere til å hvile fra deres arbeide og til å vie deres andakt til Den Aller Høyeste ...

Og på denne dag skal du ikke gjøre noen andre ting.”⁹

Når vi overveier sabbatens og nadverdens rolle i vårt eget liv, synes Herren å kreve tre ting av oss – for

det første at vi holder oss ubesmittet av verden, for det annet at vi går til bønnens hus og ofrer våre sakramenter, og for det tredje at vi hviler fra vårt arbeid.

Det er stort å være en kristen og å leve som en sann Kristi disippel. Om oss sa han: “De er ikke av verden, likesom jeg ikke er av verden.”¹⁰ For å holde oss ubesmittet av verden forventer han at vi skal unngå verdslige distraksjoner som butikker og kommersielle fornøyelser på sabbatsdagen.

eller henge et Stengt-skilt i butikkvinduet. Men i dagens samfunn innbefatter vårt arbeid det vi normalt gjør på hverdager. Dette kan være jobbrelaterte aktiviteter vi kan utføre hjemmefra, idrettsarrangementer og andre ting som kommer i veien for sabbatens ånd og vår mulighet til å tjene andre.

“Vis ikke ringeakt for hellige ting,”¹⁴ sa Herren til de siste-dagers-hellige, som for å minne oss om det han sa til sine disipler: “Sabbaten ble til for menneskets skyld, og ikke mennesket for sabbatens skyld.”¹⁵

Brødre og søstre, i de siste dager lykkes djevelen når vi blir slappere i vår forpliktelse når det gjelder å følge Frelseren, ignorerer hans læresetninger i Det nye testamente og andre Skrifter og slutter å følge ham. Foreldre, dette er tiden for å lære deres barn å være forbilder for de troende ved å delta på nadverdsmøtet. Hjelp barna slik at når søndag morgen kommer, er de uthvilte, passende kledd og åndelig forberedt til å delta i nadverdens symboler og motta Den hellige ånds opplysende, oppbyggende og foredlende kraft. La familien være fylt av kjærlighet idet dere helligholder sabbaten hele dagen og opplever dens åndelige velsignelser resten av uken. Oppfordre deres sønner og døtre til å “stå opp og la deres lys skinne” ved å holde sabbatsdagen hellig, så “deres lys kan være et banner for nasjonene”.¹⁶

Etter hvert som årene går, fortsetter jeg å reflektere over mine sabbatsdager som ungdom og ung voksen. Jeg husker ennå første gang jeg delte ut nadverden som diakon, og de små glassene jeg sendte rundt til medlemmene i menigheten vår. For noen år siden ble en kirkebygning i min hjemby pusset opp. Et rom i

talerstolen hadde blitt avstengt. Da det ble åpnet igjen, dukket det opp noen av disse små glassene som hadde vært skjult i mange år. Jeg fikk et av dem som et minne.

Jeg husker også den grønne feltkofferten vi hadde med oss i Marineinfanteriet. I feltkofferten lå det et trebrett og en pakke med nadverdsbegre, slik at vi kunne bli velsignet med den fred og det håp som Herrens nadverd kunne gi oss, selv midt i krigens konflikt og håpløshet.

Når jeg tenker på disse nadverdsbegrene fra min ungdom i den skjermede dalen hvor mitt barndomshjem lå, og senere, tusenvis av kilometer unna i Stillehavet, blir jeg fylt av takknemlighet over at verdens Frelser var villig til å drikke den “bitre kalk”¹⁷ for min skyld. Og fordi han gjorde det, kan jeg si med Salmisten: “Mitt beger flyter over”¹⁸ med velsignelsene av hans altomfattende og evige forsoning.

På denne dagen før sabbaten, idet vi innleder denne store konferansen, la oss huske de velsignelser og muligheter vi har når vi deltar på

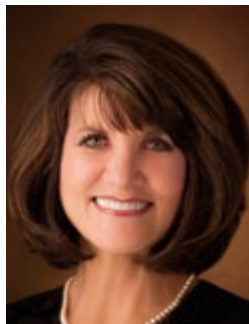
nadverdsmøtet i våre menigheter og grener hver uke. La oss forberede oss og oppføre oss slik på Sabbaten at vi nedkaller de lovede velsignelser over oss selv og våre familier. Jeg bærer mitt spesielle vitnesbyrd om at den største glede vi kan oppleve i dette liv, kommer av å følge Frelseren. Måtte vi holde hans bud ved å holde hans hellige dag hellig, det er min bønn, i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. 1 Timoteus 4:11–12.
2. 1 Mosebok 2:3.
3. 2 Mosebok 20:8–11.
4. Moses 5:5, 7.
5. Se for eksempel Markus 10:32–34; Johannes 2:19; 10:17; 12:32.
6. Matteus 26:26–28.
7. 3 Nephi 18:6–7.
8. Se Joseph Smith–Historie 1:68–69, 72; se også Lære og pakter 27:12–13.
9. Lære og pakter 59:9–10, 13.
10. Johannes 17:16.
11. Lære og pakter 59:12.
12. I Bryant S. Hinckley: *Sermons and Missionary Services of Melvin Joseph Ballard* (1949), 150.
13. Joseph Smiths oversettelse, Markus 14:21.
14. Lære og pakter 6:12.
15. Markus 2:27.
16. Lære og pakter 115:5.
17. 3 Nephi 11:11.
18. Salmene 23:5.

Kiev, Ukraina

Av Jean A. Stevens

Førsterådgiver i Primærs generalpresidentskap

Bli som et lite barn

Hvis vi har et lærevillig hjerte og villighet til å følge barns eksempel, kan deres guddommelige egenskaper være en nøkkel til vår egen åndelige vekst.

Vår himmelske Fader sender, i sin store visdom og kjærlighet, sine åndesønner og -døtre til denne jorden som barn. De kommer til familier som dyrebare gaver med en guddommelig natur og fremtid. Vår himmelske Fader vet at barn er en nøkkel til å hjelpe oss å bli ham lik. Vi kan lære så mye av barn.

Denne viktige sannheten kom til uttrykk for noen år siden da et medlem av De sytti var på oppdrag i Hong Kong. Han besøkte en svært stusselig menighet som strevde på mange måter og ikke klarte å dekke sine egne behov. Da biskopen beskrev situasjonen, følte generalautoriteten seg tilskyndet til å be medlemmene om å betale tiende. Biskopen, som kjente deres sørgelige omstendigheter, lurte på hvordan han skulle klare å følge dette rådet. Han tenkte på det, og kom frem til at han skulle kontakte noen av de medlemmene som hadde sterkest tro, og be dem om å betale sin tiende. Søndagen etter var han i Primær. Han underviste barna om Herrens tiendelov og spurte om de var villige til å betale tiende av de pengene de tjente. Barna sa at det ville de. Og det gjorde de.

Biskopen gikk senere til de voksne i menigheten og fortalte dem at de

siste seks månedene hadde deres trofaste barn betalt tiende. Han spurte dem om de var villige til å følge disse barnas eksempel og gjøre det samme. Medlemmene ble så rørt av de ofre deres barn var villige til å gjøre, at de gjorde det som var nødvendig for å betale sin tiende. Og himmelens sluser ble åpnet. På grunn av disse trofaste barnas eksempel vokste menigheten i lydighet og vitnesbyrd.

Det var Jesus Kristus selv som lærte oss å se på barn som eksempel. Det nye testamente gir oss hans svar da hans apostler diskuterte hvem som skulle være den største i himmelens rike. Jesus besvarte deres spørsmål med en liten, men effektiv konkretisering. Han kalte et lite barn til seg, satte det midt iblant dem og sa:

“Uten at dere omvender dere og blir som barn, kommer dere slett ikke inn i himlenes rike.

Den som gjør seg liten som dette barn, han er den største i himlenes rike” (Matteus 18:3–4).

Hva skulle vi lære av barn? Hvilke egenskaper har de og hvilket eksempel viser de som kan hjelpe oss i vår egen åndelige utvikling?

Disse dyrebare Guds barn kommer til oss med tro i sitt hjerte. De er fulle av tro og mottagelige for Åndens

tilskyndelser. De er eksempler på ydmykhet, lydighet og kjærlighet. De er ofte de første til å elske og de første til å tilgi.

La meg gi dere noen eksempler på hvordan barn kan velsigne oss med sine uskyldige, men sterke eksempler på Kristus-lignende egenskaper.

Todd, en to år gammel gutt, var nylig sammen med moren sin på et kunstmuseum som hadde en spesiell utstilling med vakre malerier av Frelseren. Mens de gikk forbi disse hellige bildene, hørte hun den lille gutten ærbødig si navnet “Jesus”. Da hun kikket ned, så hun at han foldet armene og bøyde hodet mens han betraktet maleriene. Kan Todd lære oss noe om ydmykhet, ærbødighet og kjærlighet til Herren?

I fjor høst så jeg et eksempel fra en 10 år gammel gutt i Armenia. Mens vi ventet på at nadverdsmøtet skulle begynne, så han at grenens eldste medlem ankom. Det var han som raskt kom henne i møte og tilbød henne armen sin som støtte. Han hjalp henne til forreste rad i kirkesalen, hvor hun kunne høre. Kan denne lille velgjerningen lære oss at de som er størst i Herrens rike, er de som ser etter anledninger til å tjene andre?

Katie, en pike i Primær-alder, underviste oss da vi så hennes innflytelse på sin familie. Hun gikk i Primær og ble tiltrukket av evangeliets læresetninger. Med voksende tro og vitnesbyrd la Katie en lapp på foreldrenes pute. Hun skrev at evangeliets sannheter hadde funnet et “hjem i hennes hjerte”. Hun fortalte om sin lengsel etter å komme nærmere sin himmelske Fader, være lydige mot hans bud og at familien hennes kunne bli beseglet i templet. Deres søte datters enkle vitnesbyrd rørte ved foreldrenes hjerte på en

mektig måte. Katie og hennes familie mottok hellige tempelordinanser som knyttet deres familie sammen for evig. Katies fromme hjerte og eksempel på tro førte til evige velsignelser for hennes familie. Kan hennes oppriktige vitnesbyrd og ønske om å følge Herrens plan få oss til å se klarere hva som virkelig betyr mest?

Vår familie lærer av en nær slektning, seks år gamle Liam. Det siste året har han kjempet mot aggressiv hjernekreft. Etter to vanskelige operasjoner ble det besluttet at strålebehandling også ville bli nødvendig. Under disse strålebehandlingene måtte han være alene og ligge helt stille. Liam ønsket ikke å være neddøpet ettersom han mislikte følelsen

det ga ham. Han var fast bestemt på at om han bare kunne høre sin fars stemme over intercomen, kunne han ligge stille uten beroligende.

I disse vanskelige stundene snakket faren til ham og ga ham oppmuntring og kjærlighet. "Liam, selv om du ikke kan se meg, så er jeg her. Jeg vet du kan klare det. Jeg er glad i deg." Liam gjennomførte de 33 nødvendige strålebehandlingene mens han lå helt stille, et kunststykke legene trodde var umulig for en som var så ung, uten beroligende midler. Gjennom måneder med smerte og vanskeligheter har Liams smittende optimisme vært et sterkt eksempel på hvordan man møter motgang med håp og til og med glede. Leger, sykepleiere og utallige andre har latt seg inspirere av hans mot.

Vi får alle viktige lærdommer av Liam – lærdommer om å velge tro og å stole på Herren. I likhet med Liam kan vi ikke se vår himmelske Fader, men vi kan lytte etter hans røst for å motta den styrke vi trenger for å utholde livets utfordringer.

Kan Liams eksempel gjøre det lettere for oss å forstå kong Benjamins ord om å bli som et barn – lydig, saktmodig, ydmyk, tålmodig og full av kjærlighet? (se Mosiah 3:19).

Disse barna gir oss eksempler på noen av de barnlige egenskapene vi trenger å utvikle eller gjenoppdage i oss selv for å kunne komme inn i himmelens rike. De er strålende ånder som er ubesudlet av verden – lærevillige og fulle av tro. Det er ikke rart at Frelseren er spesielt glad i og opptatt av små barn.

Blant de enestående begivenhetene i forbindelse med Frelserens besøk i Amerika, skiller hans kjærlige tjenestegjerning for barna seg ut. På gripende vis gjorde han noe for hvert av barna.

“Og han tok deres små barn en for en og velsignet dem og ba til Faderen for dem.

Og da han hadde gjort dette, gråt han ...

Og han talte til forsamlingen og sa til dem: Se deres små” (3 Nephi 17:21–23).

Eldste M. Russell Ballard forklarte hvor viktig Frelserens formaning “se deres små” er, da han sa: “Legg merke til at han ikke sa ‘kast et blikk på dem’

eller ‘iaktta dem i forbifarten’ eller ‘gløtt i deres retning en gang iblant’. Han sa at vi skulle se dem. For meg betyr dette at vi skulle omfavne dem med våre øyne og vårt hjerte. Vi skulle se og verdsette dem for det de egentlig er: vår himmelske Faders åndebarn med guddommelige egenskaper” (“Se eders små”, *Lys over Norge*, okt. 1994, 40; uthevelse tilføyd).

Det finnes ikke noe bedre sted å se våre små enn i våre familier. Hjemmet

er et sted hvor vi alle kan lære og utvikle oss sammen. En av våre vakre Primær-sanger lærer oss denne sannheten:

Takk for familien!

Den hjelper oss å bli det Gud vil vi skal bli –

Slik har han vist kjærlighet, for familien er fra Gud.

(“Familien er fra Gud”, *Liahona*, okt. 2008, B12–B13.)

Det er i våre familier, i en atmosfære av kjærlighet, at vi ser og forstår på en mer personlig måte Hans åndebarns guddommelige egenskaper. Det er i våre familier at vårt hjerte kan bli bløtgjort, og vi kan få et ydmykt ønske om å forandre oss og bli mer barnlige. Dette er en prosess som kan gjøre oss mer Kristus-lignende.

Har noen av livets erfaringer tatt fra dere det fromme hjerte og den barnlige tro dere en gang hadde? I så fall skulle dere se på barna i deres liv. Og se så en gang til. De kan være barn i deres egen familie, over gaten eller i menighetens Primær. Hvis vi er lærevillige og villige til å følge barns eksempel, kan deres guddommelige egenskaper være en nøkkel til vår egen åndelige vekst.

Jeg vil alltid være takknemlig for den velsignelse mine egne barn er. Hver enkelt av dem har vært et eksempel for meg og gitt meg nødvendig lærdom. De har hjulpet meg å forandre meg til det bedre.

Jeg bærer mitt ydmyke, men sikre vitnesbyrd om at Jesus er Kristus. Han er den eneste fullkomne Sønn – lydig, saktmodig, ydmyk, tålmodig og så full av kjærlighet. Måtte vi alle ønske å følge Hans eksempel, bli som et lite barn og derved få lov til å komme tilbake til vårt himmelske hjem. Dette ber jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. ■

Av eldste **Walter F. González**
i De syttis presidentskap

Kristi etterfølgere

Kristi etterfølgere prøver å følge Frelserens eksempel og vandre i lyset.

I oktober i fjor ledsaget min hustru og jeg eldste og søster Neil L. Andersen til spadestikseremonien for et nytt tempel i Córdoba i Argentina. Som vanlig ble det avholdt pressekonferanse etter seremonien. En journalist som ikke var medlem av Kirken, sa at hun hadde merket seg hvor godt mennene behandlet sin hustru. Så spurte hun uventet: "Er det ekte eller tilgjort?" Jeg er sikker på at hun så og følte at noe var annerledes ved våre medlemmer. Hun kan ha fornemmet våre medlemmers ønske om å følge Kristus. Medlemmer over hele verden har dette ønsket. Samtidig har millioner som ikke er medlem av Kirken, også et ønske om å følge ham.

Nylig ble min hustru og jeg svært imponert over menneskene vi så i Ghana og Nigeria. De fleste av dem var ikke medlem av vår kirke. Vi var glade for å se deres ønske om å følge Kristus uttrykt i mange av deres samtaler i deres hjem, på deres biler, på deres vegger og på deres reklametavler. Vi hadde aldri sett så mange kristne kirker ved siden av hverandre.

Som siste-dagers-hellige har vi plikt til å innby millioner som disse til å komme og se hva vår kirke kan tilføye det gode de allerede har. Hvem

som helst fra ethvert kontinent eller himmelstrøk og enhver kultur, kan selv få vite at profeten Joseph Smith så Faderen og Sønnen i et syn. De kan få vite at himmelske sendebud gjenga prestedømmet og at Mormons bok er et annet testamente om Jesus Kristus. Slik Herren sa til Enok: "Rettferdighet [har blitt sendt] ned fra himmelen, og sannhet [har blitt sendt] frem fra jorden for å bære vitnesbyrd om min Enbårne."¹

Frelseren har lovet: "Den som følger meg, skal ikke vandre i mørket, men ha livets lys."² Kristi etterfølgere følger Frelserens eksempel og vandrer i lyset. To kjennetegn kan hjelpe oss å se i hvilken grad vi følger ham. For det første, Kristi etterfølgere er kjærlige. For det annet, Kristi etterfølgere inngår og holder pakter.

Det første kjennetegnet, å være kjærlig, var trolig noe av det journalisten i Córdoba la merke til blant vår kirkes medlemmer. Vi følger Kristus fordi vi elsker ham. Når vi følger Forløseren av kjærlighet, følger vi hans eget eksempel. Av kjærlighet var Frelseren lydig mot Faderens vilje under enhver omstendighet. Vår Frelser var lydig selv om det innebar stor fysisk og følelsesmessig smerte, selv om det innebar å bli pisket og hånet, selv om det innebar at hans

fiender skulle torturere ham mens hans venner sviktet ham. Sonofferet, som er unikt for Frelserens misjon, er tidenes største uttrykk for kjærlighet. "Straffen lå på ham, for at vi skulle ha fred, og ved hans sår har vi fått legedom."³

Slik Kristus fulgte Faderen under enhver omstendighet, skulle vi følge hans Sønn. Hvis vi gjør det, spiller det ingen rolle hva slags forfølgelse, lidelse, sorg eller "torn i kjødet"⁴ vi opplever. Vi er ikke alene. Kristus vil hjelpe oss. Hans milde barmhjertighet vil gjøre oss sterke under enhver omstendighet.⁵

Å følge Kristus kan innebære å gi avkall på mye som vi er glad i, slik moabitten Rut gjorde. Som ny konvertitt fikk hennes kjærlighet til Gud og No'omi henne til å forlate alt for å etterleve sin religion.⁶

Det kan også innebære å utholde motgang og motstå fristelser. I sin ungdom ble Josef solgt som slave. Han ble ført bort fra alt han var glad i. Senere ble han fristet til å begå moralsk synd. Han motsto fristelsen og sa: "Hvordan skulle jeg da gjøre denne store ondskap og synde mot Gud?"⁷ Hans kjærlighet til Gud var sterkere enn noen motgang eller fristelse.

I dag har vi motstykker til Rut og Josef over hele verden. Da bror Jimmy Olvera fra Guayaquil i Ecuador mottok sitt misjonskall, strevde familien hans tungt. Den dagen han reiste, fikk han høre at hvis han gikk ut av døren, ville han miste sin familie. Med et sønderknust hjerte gikk han ut av døren. Mens han var på misjon, ba hans mor ham om å bli der lenger fordi de mottok så mange velsignelser. I dag er bror Olvera stavspatriark.

Hvis vi virkelig elsker Kristus, får vi den nødvendige styrke til å følge

ham. Herren selv viste oss dette da han spurte Peter tre ganger: "Elsker du meg?" Etter at Peter bekreftet at han var glad i ham, fortalte Herren Peter om kommende vanskeligheter. Så kom formaningen: "Følg meg." Frelserens spørsmål til Peter kan også bli stilt oss: "Elsker du meg?" etterfulgt av kallet til å handle: "Følg meg."⁸

Kjærlighet har stor innflytelse på våre anstrengelser for å være lydige. Kjærlighet til vår Frelser motiverer oss til å holde hans bud. Kjærlighet

til en mor, far eller ektefelle kan også motivere oss til å adlyde evangeliets prinsipper. Måten vi behandler andre på gjenspeiler i hvilken grad vi følger vår Frelser i å elske hverandre.⁹ Vi viser vår kjærlighet til ham når vi stopper opp for å hjelpe andre, når vi er "fullkomment ærlige og uklanderlige i alle ting"¹⁰, og når vi inngår og holder pakter.

Det andre kjennetegnet på Kristi etterfølgere er å inngå og holde pakter, slik han gjorde. Moroni påpekte at "utgytelsen av Kristi blod [er] Faderens

pakt ... til deres synders forlatelse, så dere blir hellige og plettfrie".¹¹

Profeten Joseph Smith sa at til og med før denne jord ble organisert, ble det inngått pakter i himmelen.¹² Oldtidens profeter og patriarker inngikk pakter.

Frelseren selv viste oss eksemplet. Han ble døpt av en som hadde den rette myndighet, for å fullbyrde all rettferdighet. Ved sin dåp vitnet Frelseren for Faderen at han ville være lydige og holde alle Faderens befalinger.¹³ Akkurat som i oldtiden følger vi også Kristus og inngår pakter gjennom prestedømsordinanser.

Å inngå pakter er noe som millioner som ikke er medlem av vår kirke, kan legge til de mange gode tingene de allerede har. Inngåelse av pakter er et uttrykk for kjærlighet. Vi sier til Ham: "Ja, jeg vil følge deg fordi jeg elsker deg."

Pakter innbefatter løfter, "ja, det evige livs [løfter]".¹⁴ Alle ting vil samvirke til det gode hvis vi husker våre pakter.¹⁵ De må inngås og holdes dersom vi fullt ut skal oppnå det de lover oss. Ved å elske Frelseren og huske våre pakter vil vi få hjelp til å holde dem. Deltagelse i nadverden er én måte å huske dem på.¹⁶ En annen måte er å gå ofte i templet. Jeg husker et ungt ektepar i Syd-Amerika som ønsket å skille lag fordi de ikke klarte å komme overens. En prestedømsleder rådet dem til å gå i templet og følge spesielt nøye med på ordene og løftene i de pakter som ble inngått der. Dette gjorde de, og deres ekteskap ble reddet. Våre pakter er sterkere enn noen utfordring vi kan møte.

Medlemmer som ikke er aktive i evangeliet, vær så snill å komme tilbake. Opplev velsignelsen av å minnes og fornye pakter gjennom nadverden og ved å gå i templet.

Dette er et uttrykk for kjærlighet som viser vår villighet til å være Kristi sanne etterfølgere. Slik kan dere bli kvalifisert til å motta alle de lovede velsignelser.

Dere som ikke er medlem av vår kirke, jeg innbyr dere til å utøve tro, omvende dere og gjøre dere kvalifisert til å motta den pakt som dåp i Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige er. Ved å gjøre dette vil dere vise deres kjærlighet til vår himmelske Fader og deres villighet til å følge Kristus.

Jeg vitner om at vi er lykkeligere når vi følger læresetningene i Jesu Kristi evangelium. Hvis vi streber etter å følge ham, vil himmelens velsignelser komme til oss. Jeg vet at hans løfter vil bli oppfylt når vi inngår og holder pakter og blir Kristi sanne etterfølgere. Jeg vitner om hans store kjærlighet til hver og en av oss, og jeg gjør det i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Moses 7:62.
2. Johannes 8:12.
3. Jesaja 53:5.
4. 2 Korinterbrev 12:7.
5. Se 1 Nephi 1:20.
6. Se Rut 1:16.
7. Se 1 Mosebok 39:7–9.
8. Se Johannes 21:15–19.
9. Se Johannes 13:35.
10. Alma 27:27.
11. Moroni 10:33.
12. Se *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Joseph Smith* (2007), 43; se også Spencer W. Kimball: “Be Ye Therefore Perfect” (tale holdt ved Salt Lake religionsinstitutt, 10. jan 1975): “Vi avla løfter, høytidelige løfter, i himmelen før vi kom til dette jordliv... Vi har inngått pakter. Vi inngikk dem før vi godtok vår stilling her på jorden.”
13. Se 2 Nephi 31:5–7.
14. Abraham 2:11. Se også John A. Widtsoe: “Temple Worship” (tale holdt i Assembly Hall, Salt Lake City, 12. okt. 1920), 10: “Pakten gir sannheten liv og muliggjør de velsignelser som blir alle dem til del som bruker kunnskapen godt.”
15. Se Lære og pakter 90:24.
16. Se for eksempel 3 Nephi 18:7–11.

Av eldste Kent F. Richards
i De sytiti

Forsoningen omfatter all smerte

Vår store utfordring i jordelivet er å bli “en hellig gjennom den Herre Kristi forsoning”.

Som kirurg opplevde jeg at mye av min tid gikk med til temaet smerte. Av nødvendighet påførte jeg den kirurgisk nesten daglig – og mye energi gikk så med til å prøve å kontrollere og lindre smerten.

Jeg har grunnet på hensikten med smerte. Ingen av oss er immun mot smerte. Jeg har sett folk takle den svært forskjellig. Noen vender seg bort fra Gud i sinne, mens andre lar sin lidelse bringe dem nærmere Gud.

I likhet med dere, har jeg også opplevd smerte. Smerte er et mål på helbredelsesprosessen. Den lærer oss ofte tålmodighet. Kanskje er det derfor vi bruker ordet *pasient* om syke mennesker.

Eldste Orson F. Whitney skrev: “Ingen smerte vi lider, ingen prøvelse vi opplever, er bortkastet. Den underviser oss, er til hjelp når det gjelder å utvikle egenskaper som tålmodighet, tro, kraft og ydmykhet... Det er ved sorg og lidelse, slit og trengsel vi får den utdannelse som vi kom hit for å skaffe oss.”¹

Eldste Robert D. Hales har sagt noe lignende:

“Smerte fører deg til en ydmykhet som tilskynder deg til overveielse. Det

er en erfaring jeg er takknemlig for å ha vært gjennom ...

Jeg fant ut at den fysiske smerte og helbredelsen av legemet etter en større operasjon er bemerkelsesverdig lik den åndelige smerte og helbredelsen av sjelen i omvendelsesprosessen.”²

Mye av vår lidelse er ikke nødvendigvis vår feil. Uventede hendelser, motstridende eller skuffende omstendigheter, forstyrrende sykdom og til og med død omgir oss og gjennomsyrrer vår erfaring i jordelivet. I tillegg kan vi måtte lide på grunn av andres handlinger.³ Lehi sa at Jakob hadde “hatt mange lidelser og mye sorg på grunn av [sine] brødre”.⁴ Motstand er en del av vår himmelske Faders plan for lykke. Vi opplever alle nok av den til å bli oppmerksom på vår Faders kjærlighet og vårt behov for Frelserens hjelp.

Frelseren er ingen passiv iaktta-ker. Han er selv godt kjent med den smerte vi opplever.

“Han lider alle menneskers smerter, ja, hver levende skapnings smerter, både menns, kvinners og barns.”⁵

“La oss derfor med frimodighet tre frem for nådens trone, for at vi kan få

miskunn, og finne nåde til hjelp i rette tid.”⁶

Iblant, når smerten er som verst, blir vi fristet til å spørre: “Er det da ingen balsam i Gilead? Eller er det ingen lege der?”⁷ Jeg vitner om at svaret er jo, det finnes en lege. Jesu Kristi forsoning omfatter alle jordelivets tilstander og hensikter.

Det finnes en annen form for smerte som vi *er* ansvarlige for. Åndelig smerte ligger dypt i vår sjel og kan føles usløkkelig, som om vi blir plaget med en “ubeskrivelig angst”, slik Alma beskrev det.⁸ Den skyldes våre syndige handlinger og manglende omvendelse. For denne smerten finnes også en kur som er universell og fullstendig. Den kommer fra Faderen, gjennom Sønnen, og den er til hver den som er villig til å gjøre alt som skal til for å omvende seg. Kristus sa: “Vil dere ikke nå vende tilbake til meg, ... og omvende dere så jeg kan helbrede dere?”⁹

Kristus selv sa:

“Og min Fader sendte meg så jeg kunne bli løftet opp på korset, og *etter* at jeg hadde blitt løftet opp på korset, så jeg kunne trekke alle mennesker til meg ...

Derfor vil jeg ifølge Faderens *makt* trekke alle mennesker til meg.”¹⁰

Kanskje hans viktigste arbeid er det kontinuerlige arbeidet med hver enkelt av oss, med å oppmuntre, velsigne, styrke, oppholde, veilede og tilgi oss.

Slik Nephi så i et syn, var mye av Kristi jordiske virke viet til å velsigne og helbrede de syke med alle slags skavanker – fysiske, følelsesmessige og åndelige. “Og jeg fikk se skarer av mennesker som var syke, og som var plaget av alle slags sykdommer... Og de ble helbredet ved Guds Lams kraft.”¹¹

Alma profeterte også at “han skal gå ut, ha smerter og lidelser og fristelser av alle slag, og ... han vil påta seg sitt folks smerter og sykdommer ...

“så *hans* indre kan fylles med barmhjertighet ... , så *han* i kjødet kan vite hvordan han skal hjelpe sitt folk i forhold til deres skrøpeligheter.”¹²

I en sykehusseng sent en kveld, denne gangen som pasient og ikke lege, leste jeg disse versene om og om igjen. Jeg tenkte: “Hvordan går det til? For hvem? Hva må til for å kvalifisere seg? Er det som tilgivelse for synd? Må vi fortjene hans kjærlighet og hjelp?” Mens jeg overveiet dette, gikk det opp for meg at Kristus under sitt jordiske liv *valgte* å oppleve smerte og lidelse for å kunne forstå oss. Kanskje vi også trenger å oppleve jordelivets bakside for å kunne forstå ham og våre evige hensikter.¹³

President Henry B. Eyring forklarte: “Det vil trøste oss når vi må vente i lidelse på Frelserens lovede avlastning, at han av erfaring vet hvordan han kan helbrede og hjelpe oss... Og tro på denne kraft vil gi oss tålmodighet når vi ber, arbeider og venter på hjelp. Han kunne ha visst hvordan han

skulle hjelpe oss gjennom åpenbaring, men han *valgte å lære gjennom personlig erfaring.*”¹⁴

Jeg følte hans kjærlighets armer omfavne meg den kvelden.¹⁵ Tårer vætet min pute av takknemlighet. Senere, mens jeg leste i Matteus om Kristi jordiske virke, oppdaget jeg noe annet: “Da det var blitt kveld, bragte de til ham mange ... Og *alle* som var syke, helbredet han.”¹⁶ Han helbredet *alle* som kom til ham. Ingen ble avvist.

Eldste Dallin H. Oaks har sagt: “Helbredende velsignelser kommer på mange måter, alle tilpasset våre individuelle behov ifølge Hans kunnskap som elsker oss høyest. Noen ganger kurerer en ‘helbredelse’ vår sykdom eller letter vår byrde. Men noen ganger blir vi ‘helbredet’ ved at vi får styrke, forståelse eller tålmodighet til å bære de byrder som er lagt på oss.”¹⁷ Alle som vil komme, vil bli omfavnet i Jesu armer.¹⁸ Enhver kan bli helbredet ved hans kraft. All smerte kan bli lindret. I ham kan vi “finne hvile for [våre] sjeler”.¹⁹ Våre jordiske omstendigheter vil kanskje ikke forandre seg, men vår smerte, bekymring,

Guayaquil, Ecuador

lidelse og frykt kan bli oppslukt i hans fred og helbredende balsam.

Jeg har lagt merke til at barn ofte har lettere for å akseptere smerte og lidelse. De holder stille ut med ydmykhet og saktmodighet. Jeg har følt en vakker og god ånd omgi disse små.

Tretten år gamle Sherrie gjennomgikk en 14 timer lang operasjon for en svulst på ryggraden. Da hun våknet på intensivsen, sa hun: "Pappa, tante Cheryl er her, ... og ... bestefar Norman ... og bestemor Brown ... er her. Og pappa, hvem er det som står ved siden av deg? ... Han ligner på deg, bare høyere... Han sier han er din bror Jimmy." Hennes onkel Jimmy døde 13 år gammel av cystisk fibrose.

I nesten en time beskrev Sherrie sine besøkende, alle avdøde familiedlemmer. Utmattet sovnet hun til slutt."

Senere sa hun til sin far: "Pappa, alle barna her på intensivavdelingen har engler som hjelper dem."²⁰

Til oss alle sa Frelseren:

"Se, dere er små barn og kan ennå ikke tåle alle ting, dere må vokse i nåde og kunnskap om sannheten.

Frykt ikke, små barn, for dere er mine ...

Derfor er jeg midt iblant dere, og jeg er den gode hyrde."²¹

Vår store utfordring i jordelivet er å bli "en hellig gjennom den Herre Kristi forsoning".²² Den smerte dere og jeg opplever, er kanskje det beste mål på denne prosessen. I vår ytterste nød kan vi bli som små barn i vårt hjerte, ydmyke oss og be, arbeide og vente²³ tålmodig på at vår sjel og vår kropp skal bli helbredet. I likhet med Job vil vi, etter å ha blitt lutret ved våre prøvelser, "gå frem av prøven som gullet".²⁴

Jeg bærer vitnesbyrd om at han er vår Forløser, vår venn, vår talsmann,

den store lege, den store helbreder. I ham kan vi finne fred og trøst i og for vår smerte og våre synder om vi bare vil komme til ham i ydmykhet. Hans "nåde er tilstrekkelig".²⁵ I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Orson F. Whitney, i Spencer W. Kimball, *Faith Precedes the Miracle* (1972), 98.
2. Robert D. Hales: "Helbred sjel og legeme", *Liahona*, jan. 1999, 16.
3. Se Alma 31:31, 33.
4. 2 Nephi 2:1.
5. 2 Nephi 9:21.
6. Hebreerne 4:16. Paulus lærte oss å bruke Frelseren som eksempel for å takle "motstand fra syndere, for at [vi] ikke skal gå trett i [våre] sjeler og bli motløse" (Hebreerne 12:3).
7. Jeremia 8:22.
8. Alma 36:14.
9. 3 Nephi 9:13.
10. 3 Nephi 27:14–15; uthevelse tilføyd.
11. 1 Nephi 11:31.
12. Alma 7:11–12; uthevelse tilføyd.
13. Se John Taylor: *The Mediation and Atonement* (1882), 97. President Taylor skriver om en "pakt" som ble inngått mellom Faderen og Sønnen i de førjordiske råd for å tilveiebringe menneskenes forløsning. Kristi frivillige lidelser i løpet av livet kom i tillegg til lidelsene i hagen og på korset (se Mosiah 3:5–8).
14. Henry B. Eyring: "Motgang", *Liahona*, mai 2009, 24; uthevelse tilføyd.
15. Se Lære og pakter 6:20.
16. Matteus 8:16; uthevelse tilføyd.
17. Dallin H. Oaks: "Han helbreder dem som bærer tungt", *Liahona*, nov. 2006, 7–8.
18. Mormon 5:11.
19. Matteus 11:29.
20. Se Michael R. Morris: "Sherrie's Shield of Faith", *Ensign*, juni 1995, 46.
21. Lære og pakter 50:40–41, 44.
22. Mosiah 3:19.
23. Henry B. Eyring, *Liahona*, mai 2009, 24.
24. Job 23:10.
25. 2 Korinterne 12:9; se også Ether 12:26–27; Lære og pakter 18:31.

Av **eldste Quentin L. Cook**
i De tolv apostlers quorum

Kirkens kvinner er fantastiske!

Mye av det vi utretter i Kirken, skyldes kvinners uselviske tjeneste.

Forfatteren og historikeren Wallace Stegner skrev om de siste-dagers-helliges utvandring og innsamling til Saltsjødalen. Han aksepterte ikke vår tro, og var på mange måter kritisk, men han var imponert over den hengivenhet og det heltemot som Kirkens tidlige medlemmer viste, ikke minst kvinnene. Han sa: "Deres kvinner var fantastiske."¹ Jeg er av samme oppfatning i dag. Våre kvinner i Kirken er fantastiske!

Gud ga kvinner de guddommelige egenskaper styrke, dyd, kjærlighet og villighet til å ofre for å oppdra fremtidige generasjoner av hans åndebarn.

En undersøkelse i USA nylig hevder at kvinner i alle trossamfunn "tror mer inderlig på Gud" og deltar på flere religiøse møter enn menn. "Ifølge så å si alt som er målbart, er de mer religiøse."²

Jeg ble ikke overrasket over dette resultatet, særlig ikke når jeg reflekterte over kvinnenens og familiens fremtredende rolle i vår tro. Vår lære er klar: Kvinner er døtre av vår himmelske Fader, som elsker dem. En hustru er likestilt med sin mann. Ekteskap krever et fullstendig partnerskap hvor mann og hustru

arbeider side om side for å dekke familiens behov.³

Vi vet at kvinner opplever mange utfordringer, også de som prøver å etterleve evangeliet.

Pionersøstrenes arv

Et fremtredende kjennetegn ved våre pionerforfedre er søstrenes tro. Kvinner har etter guddommelig forordning de største evner og det største ansvar for hjem og barn og omsorg både der og i andre sammenhenger. I lys av dette var troen til de søstre som var villige til å forlate sitt hjem og krysse slettene til det ukjente, inspirerende. Om man skulle beskrive deres viktigste egenskap, måtte det være deres urokkelige tro på vår Herre Jesu Kristi gjengitte evangelium.

De heroiske beretningene om hva disse pionerkvinnene ofret og utrettet på sin vei over slettene, er en uvurderlig arv for Kirken. Jeg blir rørt av beretningen om Elizabeth Jackson, hvis mann Aaron døde etter den siste krysningen av elven Platte med Martins håndkjerrekompani. Hun skrev:

"Jeg skal ikke forsøke å beskrive mine følelser etter at jeg nå har blitt

enke med tre barn under omstendigheter som dette... Jeg tror ... at mine lidelser for evangeliets skyld vil helliggjøre meg og være til mitt beste ...

Jeg [bønnfalt] Herren, ... han som hadde lovet å være ektemann for enken og far for de farløse. Jeg bønnfalt ham, og han kom meg til unnsetning."⁴

Elizabeth sa at hun skrev historien på vegne av dem som gjennomgikk lignende strabaser, i håp om at deres etterkommere ville være villige til å lide og ofre alt for Guds rike.⁵

Kirkens kvinner i dag er sterke og tapre

Jeg tror vår tids kvinner i Kirken takler denne utfordringen og er minst like sterke og trofaste. Denne Kirkens prestedømsledere på alle nivåer er takknemlige for og oppmerksomme på søstrenes tjeneste, ofre, engasjement og bidrag.

Mye av det vi utretter i Kirken, skyldes kvinners uselviske tjeneste. Enten det er i Kirken eller i hjemmet, er det vakkert å se prestedømmet og Hjelpeforeningen fungere i fullkommen harmoni. Dette forholdet er som et samstemt orkester, og den resulterende symfonien inspirerer oss alle.

Da jeg nylig ble sendt på oppdrag til en konferanse i Mission Viejo California stav, ble jeg rørt av en beretning om deres nyttårsdans for ungdom i fire staver. Etter dansen ble det funnet en veske uten noen ytre identifikasjon. Jeg vil formidle noe av det søster Monica Sedgwick, Unge kvinners president i Laguna Niguel stav, skrev: "Vi ønsket ikke å snoke. Dette var en eller annens personlige ting! Så vi åpnet den forsiktig og fisket opp det som lå øverst – og som forhåpentligvis ville identifisere henne. Det gjorde det, men på en annen måte – det var et hefte med tittelen *Til styrke for*

ungdom. Fantastisk! Dette sa oss noe om henne. Så fisket vi opp neste gjenstand, en liten notatbok. Den ga oss flere svar, men ikke de svarene vi forventet. Den første siden var en liste over favorittskriftsteder. Det var fem sider til med omhyggelig anførte skriftsteder og personlige notater.”

Søstrene ønsket straks å få møte denne trofaste unge kvinnen. Igjen fisket de frem ting fra vesken for å identifisere eieren. De dro frem noen pastiller for frisk pust, såpe, hudkrem og en hårbørste. Jeg likte kommentarene deres: “Gode ting kommer ut av munnen hennes, hun har rene og myke hender og hun tar vare på seg selv.”

De ventet spent på neste skatt. Ut kom en finurlig hjemmelaget myntpung som var laget av en juicekartong, og det var litt penger i en lomme som var lukket med glidelås. De utbrøt: “Oi, hun er kreativ og forberedt!” De følte seg som små barn på julaften. Det de så fisket frem, overrasket dem enda mer – en oppskrift på en spesiell sjokoladekake og en påminnelse om å bake den til en venns bursdag. De nesten skrek: “Hun er en HUSMOR! Omtenkksom og tjenestevillig.” Og så, endelig en form for identifikasjon.

Ungdomslederne sa de følte seg rikt velsignet “som fikk se dette stillferdige eksemplet på en ung dame som etterlevde evangeliet”.⁶

Denne beretningen viser hvor trofaste våre unge kvinner er mot Kirkens normer.⁷ Det er også et eksempel på omsorgsfulle, interesserte og engasjerte ledere i Unge kvinner over hele verden. De er fantastiske!

Søstre har viktige roller i Kirken, i familien og som enkeltpersoner, som er helt avgjørende i vår himmelske Faders plan. Mange av disse ansvarsoppgavene gir ingen økonomisk kompensasjon, men er givende og evig betydningsfulle. Nylig ba en flott og svært dyktig kvinne i en avisredaksjon om en beskrivelse av kvinners rolle i Kirken. Hun fikk forklart at alle ledere i våre forsamlinger er *ubetalte*. Hun avbrøt og sa at hennes interesse hadde avtatt betraktelig. Hun sa: “Jeg tror ikke kvinner trenger flere *ubetalte* jobber.”

Vi poengterte at den viktigste organisasjonen på jorden er familien, hvor “fedre og mødre er ... likeverdige partnere”.⁸ Ingen mottar økonomisk kompensasjon, men velsignelsene overgår enhver beskrivelse. Vi fortalte henne naturligvis om

Hjelpeforeningen, Unge kvinner og Primær, som blir ledet av kvinnelige presidenter. Vi poengterte at helt siden vår tidlige historie har både menn og kvinner holdt bønn, fremført musikk, holdt tale og sunget i koret, og det gjør de også på nadverdsmøtet, vårt helligste møte.

Den høyt anerkjente boken *American Grace* forteller om kvinner i mange trossamfunn. Den bemerker at siste-dagers-hellige kvinner er unike ved at de er overveldende tilfreds med sin rolle i Kirkens ledelse.⁹ Dessuten har siste-dagers-hellige som sådan, menn og kvinner, den sterkeste tilknytning til sin tro av noen av religionene som ble undersøkt.¹⁰

Våre kvinner er ikke fantastiske fordi de har klart å unngå livets vanskeligheter – tvert imot. De er fantastiske på grunn av måten de møter livets prøvelser på. Til tross for de utfordringer og prøvelser livet byr på – som ekteskap eller mangel på ekteskap, barns valg, dårlig helse, manglende muligheter og mange andre problemer – holder de seg bemerkelsesverdig sterke, urokkelige og hengivne i sin tro. Våre søstre over hele Kirken styrker stadig de svake,

løfter de hengende hender og gir kraft til de vaklende knær.¹¹

En president for Hjelpeforeningen som kommenterte denne eiendommelige tjenesten, sa: "Selv når søstrene utfører tjeneste, tenker de: 'Om jeg bare kunne ha gjort mer!'" Selv om de ikke er fullkomne og alle har sitt å stri med, er deres liv gjennomsyret av tro på en kjærlig himmelsk Fader og vissheten om Frelserens sonoffer.

Søstrenes rolle i Kirken

De siste tre årene har Det første presidentskap og De tolv quorum søkt veiledning, inspirasjon og åpenbaring, samtidig som vi har rådført oss med ledere i prestedømmet og hjelpeorganisasjonene i arbeidet med Kirkens nye håndbøker. I denne prosessen har jeg følt en overveldende takknemlighet for den avgjørende rolle søstre, både gifte og enslige, historisk sett har spilt og nå spiller både i familien og i Kirken.

Alle medlemmer av Jesu Kristi Kirke skulle "arbeide i hans vingård med å frelse menneskenes sjeler".¹² "Dette frelsesarbeidet omfatter medlemsmisjonær-arbeidet, arbeidet med å holde på nye medlemmer, reaktivering av mindre aktive medlemmer, tempelarbeid og slektshistorie, ... undervisning i evangeliet"¹³ og omsorg for de fattige og trengende.¹⁴ Dette administreres hovedsakelig i menighetsrådet.¹⁵

De nye håndbøkene har særlig til hensikt at biskoper, som er klar over hva som påhviler den enkelte, vil delegerere flere ansvarsoppgaver. Medlemmene må være klar over at biskopen har blitt bedt om å delegerere. De må oppholde og støtte ham når han følger denne rettleidingen. Dermed vil biskopen kunne tilbringe mer tid med ungdom, unge enslige

voksne og sin egen familie. Han vil delegerere andre viktige ansvarsoppgaver til prestedømsledere, presidenter for hjelpeorganisasjoner og andre menn og kvinner. I Kirken er kvinnens rolle i hjemmet høyt ansett.¹⁶ Når en mor mottar et kall som fordrer betydelig bruk av tid, vil ofte far få et mindre krevende kall for å kunne opprettholde balansen i familien.

For mange år siden deltok jeg på en stavs-konferanse på Tonga. Søndag morgen var de tre forreste radene i kirkesalen fylt med menn i alderen 26 til 35 år. Jeg antok at det var et mannskor. Men da stavsansliggende ble behandlet, reiste hver av disse til sammen 63 mennene seg da deres navn ble lest opp, og de ble oppholdt for ordinasjon til Det melkisedekske prestedømme. Jeg ble både glad og forundret.

Etter møtet spurte jeg president Mateaki, stavs-presidenten, hvordan de hadde fått til dette miraklet. Han sa at de hadde snakket om reaktivering på et stavsrådsmøte. Hjelpeforeningens president på stavsplan, søster Leinata Va'enuku, ba om å få si noen ord. Mens hun snakket, bekreftet Ånden for presidenten at det hun sa, var sant. Hun forklarte at staven hadde et stort antall flotte unge

menn i slutten av 20- og 30-årene som ikke hadde vært på misjon. Hun sa at mange av dem visste at de hadde skuffet sin biskop og sine prestedømsledere som hadde oppmuntret dem til å reise på misjon, og nå følte de seg som annenrangs medlemmer av Kirken. Hun understreket at disse unge mennene var for gamle til å reise på misjon. Hun uttrykte sin kjærlighet og omtanke for dem. Hun forklarte at alle de frelsende ordinanser fremdeles var tilgjengelige for dem, og at de burde fokusere på ordinasjon til prestedømmet og templets ordinanser. Hun bemerket at selv om noen av disse unge mennene var enslige, hadde mesteparten av dem giftet seg med flotte kvinner – noen aktive, noen inaktive og noen ikke-medlemmer.

Etter en grundig drøfting i stavsrådet ble det bestemt at mennene i prestedømmet og kvinnene i Hjelpeforeningen skulle gjøre en anstrenge for å nå ut til disse mennene og deres hustruer, mens biskopene tilbragte mer tid med unge menn og unge kvinner i menighetene sine. De som deltok i redningsarbeidet, fokuserte hovedsakelig på å forberede dem for prestedømmet, evig ekteskap og templets frelsende ordinanser. I løpet av de neste to årene

Kiev, Ukraina

ble nesten alle de 63 mennene som hadde blitt oppholdt for ordinasjon til Det melkisedekske prestedømme på denne konferansen, begavet i templet og beseglet til sin hustru. Dette er bare ett eksempel på hvor avgjørende våre søstre er for arbeidet med å frelse sjeler i våre menigheter og staver, og hvordan de innbyr til åpenbaring, spesielt i familien og i Kirkens råd.¹⁷

Søstrenes rolle i familien

Vi vet at enorme krefter kjemper mot kvinner og familier. Nyere studier viser at ekteskapets betydning i folks bevissthet er dalende, samtidig som antall voksne som gifter seg, synker.¹⁸ For noen har ekteskap og familie blitt "et menyalg istedenfor samfunnets viktigste organisasjonsprinsipp".¹⁹ Kvinner har mange alternativer, og de trenger å be angående sine valg og overveie hvordan disse valgene påvirker familien.

Da jeg var i New Zealand i fjor, leste jeg i en avis i Auckland om kvinner som ikke tilhørte vår tro, og som kjempet med slike problemstillinger. En mor sa hun var klar over at i hennes tilfelle handlet valget om å gå ut i arbeidslivet eller bli hjemme, om hvorvidt hun skulle satse på et nytt teppe

og en bil nummer to som hun egentlig ikke trengte. En annen kvinne mente imidlertid at "den største fienden mot et lykkelig familieliv ikke var betalt arbeid, men TV". Hun sa at familier er rike på TV, men fattige på familietid.²⁰

Dette er svært følelsesladde, personlige avgjørelser, men to prinsipper skulle alltid være med i vurderingen. For det første, ingen kvinne skulle føle behov for å unnskyldte seg eller føle at hennes bidrag er mindre viktig fordi hun vier mesteparten av sin energi til å bære frem og oppdra barn. Ingenting kan være av større betydning i vår himmelske Faders plan. For det annet, vi skulle alle være forsiktige med å dømme eller anta at søstre er mindre tapre om de bestemmer seg for å arbeide utenfor hjemmet. Det er sjelden vi fullt ut forstår andres omstendigheter. Mann og hustru skulle be og rådføre seg med hverandre, idet de er klar over at de må stå til regnskap for Gud for sine avgjørelser.

Dere trofaste søstre som er alene-mødre, uansett grunn, vi føler med dere og verdsetter det dere gjør. Profeter har gjort det klart at "mange står parat til å hjelpe dere. Herren har ikke glemt dere. Det har heller ikke hans Kirke."²¹ Jeg håper siste-dagers-hellige går i bresjen for å skape et miljø på

arbeidsplassen som er mer mottagelig og bedre tilrettelagt for både kvinner og menns ansvar som foreldre.

Dere tapre og trofaste enslige søstre, dere skal vite at vi er glad i dere og verdsetter dere, og at ingen evig velsignelse vil holdes tilbake fra dere.

Den bemerkelsesverdige pionerkvinnen Emily H. Woodmansee skrev teksten til salmen "Som søstre i Sion". Hun hevder med rette at "som tjenende engler arbeider ... kvinner".²² Dette har blitt beskrevet som "intet mindre enn å utføre vår himmelske Faders vilje, og 'det er en Guds gave ... søstre ... kan gi'".²³

Kjære søstre, vi elsker og beundrer dere. Vi verdsetter deres tjeneste i Herrens rike. Dere er fantastiske! Jeg vil spesielt takke kvinnene i mitt liv. Jeg vitner om forsoningen, om Frelserens guddommelighet og om at hans Kirke er gjenopprettet, i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Wallace Stegner, *The Gathering of Zion: The Story of the Mormon Trail* (1971), 13.
2. Robert D. Putnam og David E. Campbell, *American Grace: How Religion Divides and Unites Us* (2010), 233.
3. Se *Håndbok 2: Kirkens administrasjon* (2010), 1.3.1; se også Moses 5:1, 4, 12, 27.
4. I Andrew D. Olsen, *The Price We Paid: The Extraordinary Story of the Willie and Martin Handcart Pioneers* (2006), 445.

5. Se "Leaves from the Life of Elizabeth Horrocks Jackson Kingsford", Utah State Historical Society, Manuscript A 719; i "Remembering the Rescue", *Ensign*, aug. 1997, 47.
6. Slått sammen og forkortet fra en e-post fra Monica Sedgwick, Unge kvinners president i Laguna Nigel California stav, og en tale av Leslie Mortensen, Unge kvinners president i Mission Viejo California stav.
7. I en artikkel med tittelen: "Why Do We Let Them Dress Like That?" (*Wall Street Journal*, 19.–20. mars 2011, C3), en omtentksom jødisk mor forsvaret normer for påkledding og sømmelighet og takker for mormonkvinnens eksempel.
8. "Familien – En erklæring til verden", *Liahona*, nov. 2010, 129.
9. Se Putnam and Campbell, *American Grace*, 244–45.
10. Se Putnam and Campbell, *American Grace*, 504.
11. Lære og pakter 81:5; se også Mosiah 4:26.
12. Lære og pakter 138:56.
13. *Håndbok 2 – Kirkens administrasjon* (2010), side 22.
14. Se *Håndbok 2*, 6.1.
15. Se *Håndbok 2*, 4.5.
16. Se Emily Matchar: "Why I Can't Stop Reading Mormon Housewife Blogs", salon.com/life/feature/2011/01/15/feminist_obsessed_with_mormon_blogs. Denne kvinnen, som beskriver seg selv som feminist og ateist, uttrykker denne respekten og sier at hun er avhengig av å lese mormonhusmødres blogger.
17. Fra samtaler med presidenten for Nuku'alofa Tonga Ha'akame stav, Lehonitai Mateaki (som senere virker som president for Papua Ny-Guinea Port Moresby misjon) og Hjelpeforenings-president på stavsplan, Leinata Va'enuku.
18. Se D'Vera Cohn og Richard Fry: "Women, Men, and the New Economics of Marriage", Pew Research Center, Social and Demographic Trends, pewsocialtrends.org. Antall barnefødsler har også blitt betraktelig redusert i mange land. Dette har blitt kalt den demografiske vinter.
19. "A Troubling Marriage Trend", *Deseret News*, 22. nov. 2010, A14, som henviser til en rapport på msnbc.com.
20. Se Simon Collins: "Put Family before Moneymaking Is Message from Festival", *New Zealand Herald*, 1. feb. 2010, A2.
21. Gordon B. Hinckley: "Kirkens kvinner", *Lys over Norge*, jan. 1997, 69; se også Spencer W. Kimball: "Our Sisters in the Church", *Ensign*, nov. 1979, 48–49.
22. "Som søstre i Sion", *Salmer*, nr. 194.
23. Karen Lynn Davidson, *Our Latter-Day Hymns: The Stories and the Messages*, rev. utg. (2009), 338–39.

Av president Henry B. Eyring
Førsterådgiver i Det første presidentskap

Anledninger til å gjøre godt

Herrens måte å hjelpe de trengende på fordrer at det finnes noen som av kjærlighet har viet seg selv og det de har, til Gud og hans verk.

Mine kjære brødre og søstre, hensikten med mitt budskap er å hedre og lovprise det Herren har gjort og gjør for å hjelpe de fattige og trengende blant sine barn på jorden. Han elsker sine barn som er i nød, og også dem som ønsker å hjelpe. Og han har gjort det mulig å velsigne både dem som trenger hjelp og dem som gir den.

Vår himmelske Fader hører når hans barn over hele verden ber ham om mat å spise, klær å ha på kroppen og den verdighet som kommer av å kunne forsørge seg selv. Slike bønner har nådd ham helt siden han satte menn og kvinner på jorden.

Dere hører om slike behov der dere bor og over hele verden. Dere blir ofte grepet av medfølelse. Når dere møter noen som strever med å finne seg et arbeid, ønsker dere å hjelpe. Dere føler det når dere kommer inn i en enkes hjem og ser at hun mangler mat. Dere føler det når dere ser bilder av gråtende barn som sitter i ruinene av sitt hjem, som er ødelagt av jordskjelv eller brann.

Siden Herren hører deres bønner og føler deres inderlige medfølelse

med dem, har han siden tidenes begynnelse gjort det mulig for sine disipler å hjelpe. Han har oppfordret sine barn til å vie sin tid, sine midler og seg selv til å tjene andre i samarbeid med ham.

Hans måte å hjelpe på har til tider blitt kalt etterlevelse av innvielsesloven. I en annen periode ble hans måte kalt den forente orden. I vår tid kalles den Kirkens velferdsprogram.

Navn og driftsformer forandres i forhold til menneskenes behov og omstendigheter. Men Herrens måte å hjelpe de trengende på fordrer alltid at det finnes noen som av kjærlighet har viet seg selv og det de har, til Gud og hans verk.

Han har oppfordret til og befalt oss å delta i hans arbeid for å hjelpe de trengende. Vi inngår pakt om å gjøre dette i dåpens vann og i Guds hellige templer. Vi fornyer pakten på søndager når vi tar del i nadverden.

Min hensikt i dag er å beskrive de anledninger han har gitt oss til å hjelpe andre i nød. Jeg kan ikke komme inn på alle på vår korte tid sammen. Jeg håper å fornye og styrke deres beslutning om å handle.

Det finnes en salme om Herrens oppfordring til å gjøre dette arbeidet som jeg har sunget siden jeg var liten gutt. I min barndom tenkte jeg mer på den muntre melodien enn på ordenes kraft. Jeg ber om at teksten må gjøre inntrykk på dere i dag. La oss høre ordene igjen:

*Har på jorden jeg gjort noe godt i dag?
Har jeg hjulpet en sjel i nød?
Har jeg gjort noen glad, slik som Herren meg ba?
Om ei blir jeg selv i nød.
Har jeg noen hungrige mett i dag fordi jeg var villig å gi?
Har jeg hjulpet den triste og trette på vei,
sto jeg syke og nødstedte bi?
Så våkn opp og gjør noe mer enn drømme om himmelens hjem!
Gjøre godt bringer glede, la Herren deg lede
på veien til salighets hjem.¹*

Herren sender regelmessig alarm-signaler til oss alle. Iblant kan det være en plutselig medfølelse med noen i nød. En far kan ha følt det da han så

et barn falle og skrape opp kneet. En mor kan ha følt det da hun hørte det forskremte ropet fra barnet sitt midt på natten. En sønn eller datter kan ha hatt medfølelse med noen som virket lei seg eller redd på skolen.

Vi har alle hatt medfølelse med andre vi ikke engang kjenner. Da dere for eksempel hørte meldinger om bølgene som fór over Stillehavet etter jordskjelvet i Japan, ble dere bekymret for dem som kanskje sto i fare.

Tusenvis av dere ble grepet av medfølelse da dere hørte om flommene i Queensland i Australia. Nyhetsreportasjene var hovedsakelig anslag på hvor mange som trengte hjelp. Men mange av dere følte menneskenes smerte. Over 1 500 medlemmer av Kirken i Australia reagerte på alarmsignalet og meldte seg frivillig til å hjelpe og trøste.

De omgjorde sin medfølelse til en beslutning om å handle i tråd med sine pakter. Jeg har sett hvilke velsignelser som kommer til den trengende som mottar hjelp, og til den som griper muligheten til å gi den.

Kloke foreldre ser i ethvert behov

hos en annen en anledning til å velsigne sine sønner og døtre. Tre barn kom nylig på døren vår med en deilig middag. Deres foreldre visste at vi trengte hjelp og inkluderte sine barn i anledningen til å tjene oss.

Foreldrene velsignet vår familie med sin store tjeneste. Ved sitt valg om å la barna delta vil også deres fremtidige barnebarn nyte godt av velsignelsene. Barnas smil da de forlot vårt hjem, gjorde meg trygg på at det vil skje. De vil fortelle sine barn om gleden de følte gjennom godhjertet tjeneste for Herren. Jeg husker den indre tilfredsstillelsen fra barndommen da jeg luket for en nabo på oppfordring fra min far. Hver gang jeg oppfordres til å gi, minnes og tror jeg på salmen "Hvor det er skjønt, min Herre Gud".²

Jeg vet at denne teksten ble skrevet for å beskrive den glede som kommer av å tilbe Herren på sabbaten. Men barna som kom med mat til oss, følte på en hverdag den glede som kommer av å utføre Herrens arbeid. Og deres foreldre så muligheten til å gjøre noe godt og spre glede over flere generasjoner.

fant de sin biskop og spurte hvor de kunne hjelpe. Han sendte dem til en familie i nød.

Etter noen dager dro de for å se til sitt eget hjem. Det var borte, feid bort av flommen. De gikk ganske enkelt tilbake til biskopen og spurte: "Hva vil du at vi skal gjøre nå?"

Hvor dere enn bor, har dere sett det miraklet som medfølelse omgjort i uselvisk handling er. Det har kanskje ikke vært i kjølvannet av en stor naturkatastrofe. Jeg har sett det i et prestedømsquorum hvor en bror reiste seg for å forklare behovene til en mann eller kvinne som ønsket muligheten til å arbeide for å forsørge seg selv og sin familie. Jeg kunne kjenne medfølelsen i rommet, men noen foreslo navn på noen som kanskje kunne ansette den som trengte arbeid.

Det som skjedde i dette prestedømsquorumet og det som skjedde i de oversvømte husene i Idaho, viser hvordan Herren hjelper de trengende å bli selvhjulpne. Vi har medfølelse og vet hvordan vi skal hjelpe på Herrens måte.

Vi feirer 75-årsjubileum for Kirkens velferdsprogram i år. Det ble opprettet for å hjelpe dem som mistet jobben, gården eller til og med hjemmet i kjølvannet av det som ble kjent som den store depresjonen.

Store timelige behov har igjen oppstått blant vår himmelske Faders barn i vår tid, slik de har og slik de vil til alle tider. Prinsippene for opprettelsen av Kirkens velferdsprogram gjelder ikke bare for én tid eller ett sted. De gjelder for alle tider og alle steder.

Disse prinsippene er åndelige og evige. Ved at vi forstår dem og tar dem til oss, vil det derfor bli mulig for oss å se og gripe muligheter til å hjelpe når som helst og hvor som helst Herren ønsker det.

Her er noen prinsipper som har rettleidet meg når jeg har ønsket å

Herrens måte å hjelpe de trengende på gir foreldre enda en mulighet til å velsigne sine barn. Jeg så det i en kirkesal en søndag. Et lite barn ga biskopen sin families bidragskonvolutt idet han kom inn i kirkesalen før nadverdsmøtet.

Jeg kjente familien og gutten. Familien hadde nettopp fått vite at noen i menigheten trengte hjelp. Guttens far hadde sagt noe sånt som dette til barnet, idet han la et større fasteoffer enn vanlig i konvolutten: "Vi fastet og ba i dag for dem som trenger hjelp. Kan du gi denne konvolutten til biskopen for oss? Jeg vet at han vil gi den videre til dem som har det vanskeligere enn oss."

Istedenfor ubehaget av å være sulten den søndagen, vil gutten minnes dagen med varme og glede. Hans smil og måten han tviholdt konvolutten på, fortalte meg at han følte den store tillit hans far hadde vist ham ved å be

ham ta hånd om familiens offer til de fattige. Han vil huske denne dagen når han blir diakon, og kanskje for alltid.

Jeg så den samme gleden i ansiktene til noen som hjalp andre på Herrens vegne i Idaho for mange år siden. Tetondammen brast lørdag 5. juni 1976. Elleve mennesker mistet livet. Flere tusen måtte evakuere sitt hjem i løpet av noen timer. Noen hjem ble skylt bort. Og hundrevis av boliger kunne bare bli beboelige igjen ved anstrengelser og midler som langt overgikk eiernes egne.

De som hørte om tragedien, fikk medfølelse, og noen følte trang til å gjøre godt. Naboer, biskoper, Hjelpeforenings-presidenter, quorumsledere, hjemmelærere og besøkende lærerinner forlot sine hjem og jobber for å rydde opp i andres oversvømte hjem.

Et ektepar kom fra ferie og hjem til Rexburg like etter flommen. De dro ikke for å se til sitt eget hus. Isteden

hjelpe på Herrens måte og når jeg har fått hjelp av andre.

For det første, alle er lykkeligere og føler større selvrespekt når de kan forsørge seg selv og sin familie og så gjøre noe for andre. Jeg har vært takknemlig for dem som har hjulpet meg å dekke mine behov. Jeg har vært enda mer takknemlig i årenes løp for dem som har hjulpet meg å bli selvhjulpent. Jeg har imidlertid vært aller mest takknemlig for dem som har vist meg hvordan jeg kan bruke noe av mitt overskudd til å hjelpe andre.

Jeg har lært at måten å oppnå overskudd på, er å bruke mindre enn jeg tjener. Med dette overskuddet har jeg oppdaget at det virkelig er bedre å gi enn å motta. Det skyldes delvis at når vi hjelper på Herrens måte, velsigner han oss.

President Marion G. Romney sa følgende om velferdsarbeid: "Det er umulig å gi til man blir fattig i dette arbeidet." Så siterte han sin misjonspresident, Melvin J. Ballard: "Man kan ikke gi en skorpe til Herren uten å få et helt brød tilbake."³

Jeg har selv erfart at dette er sant. Når jeg er gavmild mot vår himmelske Faders barn i nød, er han gavmild mot meg.

Et annet prinsipp i evangeliet som har vært en rettesnor for mitt velferdsarbeid, er den styrke og velsignelse som enhet gir. Når vi forener våre hender for å hjelpe mennesker i nød, forener Herren våre hjerter. President J. Reuben Clark jr. sa det slik: "Det å gi har ... skapt ... en følelse av brorskap når menn med forskjellig bakgrunn har arbeidet sammen i en velferdshage eller et annet prosjekt."⁴

Denne brorskapsfølelsen blir sterkere for både mottakeren og giveren. Den dag i dag føler en mann jeg hjalp å spa bort gjørme i hans oversvømte hjem i Rexburg, et bånd til meg. Og han føler

større verdighet fordi han gjorde alt han kunne for seg selv og sin familie. Hvis vi hadde arbeidet alene, kunne vi begge ha mistet en åndelig velsignelse.

Dette bringer meg til det tredje handlingsprinsipp for velferdsarbeid: Engasjer deres familie i arbeidet sammen med dere, slik at de kan lære å hjelpe hverandre slik de hjelper andre. Deres sønner og døtre som arbeider sammen med dere for å tjene andre i nød, vil mer sannsynlig hjelpe hverandre når de trenger det.

Det fjerde verdifulle prinsippet for Kirkens velferd lærte jeg som biskop. Det kom av å følge befalingen i Skriftene om å oppsøke de fattige. Det er biskopens plikt å finne frem til og hjelpe dem som fremdeles trenger hjelp når de selv og familien har gjort alt de kan. Jeg oppdaget at Herren sender Den hellige ånd for å muliggjøre: "Let, så skal dere finne"⁵, både når det gjelder hjelp til de fattige og å finne sannheten. Men jeg lærte også å involvere Hjelpeforeningens president i letingen. Hun kan godt få åpenbaringen før dere selv gjør det.

Noen av dere vil trenge denne inspirasjonen i månedene som kommer. For å markere 75-årsjubileet for Kirkens velferdsprogram vil medlemmer over hele verden bli invitert til å delta i en dag med tjeneste. Ledere og medlemmer vil søke inspirasjon til å utarbeide prosjektene, uansett hva de måtte bli.

Jeg skal gi dere tre forslag i forbindelse med planleggingen av deres tjenesteprojekt.

For det første, forbered dere selv og dem dere leder, åndelig. Først når hjerter blir mildnet av Frelserens forsoning, kan dere tydelig se prosjektets mål som en velsignelse både åndelig og timelig for vår himmelske Faders barn.

Mitt andre forslag er å velge mottakere av tjenesteprojektet med behov som vil gjøre inntrykk på dem som yter tjenesten. Menneskene de hjelper, vil føle deres kjærlighet. Dette kan bidra mer til å gjøre dem glade, slik sangen lover, enn å bare dekke deres timelige behov.

Mitt siste forslag er å planlegge å dra nytte av båndene i familier, quorumer, hjelpeorganisasjoner og blant mennesker dere kjenner i lokalsamfunnet. Samholdet vil øke de gode virkningene av den tjeneste dere yter. Dette samholdet i familier, i Kirken og i lokalsamfunn vil vokse og bli en varig arv lenge etter at prosjektet er avsluttet.

Dette er min anledning til å fortelle dere hvor høyt jeg verdsetter dere. På grunn av den tjeneste dere har utført for Herren, har jeg blitt takket av mennesker dere har hjulpet, når jeg har møtt dem over hele verden.

Dere fant en mulighet til å løfte dem høyere ved å hjelpe dem på Herrens måte. Dere og andre ydmyke Frelserens disipler har kastet deres brødsmuler på vannet i tjeneste, og de dere har hjulpet, har prøvd å gi meg et helt brød av takknemlighet til gjengjeld.

Fremlagt av president Dieter F. Uchtdorf
Annenrådgiver i Det første presidentskap

Jeg mottar den samme takknemlighet fra mennesker som har arbeidet sammen med dere. Jeg husker en gang jeg sto ved siden av president Ezra Taft Benson. Vi hadde snakket om velferdstjeneste i Herrens kirke. Han overrasket meg med sin ungdommelige energi da han løftet knyttneven og sa: "Jeg elsker dette arbeidet, og det er arbeid!"

På vegne av Mesteren takker jeg dere for deres tjeneste for vår himmelske Faders barn. Han kjenner dere og ser deres innsats, flid og ofre. Jeg ber om at han vil velsigne dere med å få se frukten av deres arbeid i form av glede blant dem dere har hjulpet, og dem dere har stått sammen med for å hjelpe på Herrens vegne.

Jeg vet at Gud Faderen lever og hører våre bønner. Jeg vet at Jesus er Kristus. Både dere og de dere tjener kan bli rensset og styrket ved å tjene ham og holde hans bud. Dere kan vite slik jeg gjør, ved Den hellige ånds kraft, at Joseph Smith var Guds profet som skulle gjenopprette den sanne og levende Kirke, som dette er. Jeg vitner om at president Thomas S. Monson er Guds levende profet. Han er et fremragende eksempel på det Herren gjorde, nemlig å gå omkring og gjøre godt. Jeg ber om at vi må gripe våre muligheter til å "løft[e] de hengende hender og gi kraft til de vaklende knær".⁶ I Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. "Har på jorden jeg gjort noe godt i dag?" *Salmer*, nr. 173.
2. "Hvor det er skjønt, min Herre Gud", *Salmer*, nr. 80.
3. Marion G. Romney: "Welfare Services: The Savior's Program", *Ensign*, nov. 1980, 93.
4. J. Reuben Clark jr., i Conference Report, okt. 1943, 13.
5. Se Matteus 7:7-8; Lukas 11:9-10; 3 Nephi 14:7-8.
6. Lære og pakter 81:5.

Oppholdelse av Kirkens funksjonærer

Det er foreslått at vi oppholder Thomas Spencer Monson som profet, seer og åpenbarer og president for Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige, Henry Bennion Eyring som førsterådgiver i Det første presidentskap og Dieter Friedrich Uchtdorf som annenrådgiver i Det første presidentskap.

De som er enige, kan vise det.

Hvis noen er imot, kan de vise det.

Det er foreslått at vi oppholder Boyd Kenneth Packer som president for De tolv apostlers quorum og de følgende som medlemmer av dette quorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson og Neil L. Andersen.

De som er enige, bes vise det.

Hvis noen er imot, kan de vise det.

Det er foreslått at vi oppholder rådgiverne i Det første presidentskap og De tolv apostler som profeter, seere og åpenbarere.

Alle som er enige, bes vise det.

Hvis noen er imot, viser de det ved det samme tegn.

Det er foreslått at vi avløser følgende som områdesyttier fra og med 1. mai

2011: José L. Alonso, Nelson L. Altamirano, John S. Anderson, Ian S. Ardern, Sergio E. Avila, David R. Brown, D. Fraser Bullock, Donald J. Butler, Vladimiro J. Campero, Daniel M. Cañoles, Carl B. Cook, I. Poloski Cordon, J. Devn Cornish, Federico F. Costales, LeGrand R. Curtis jr., Heber O. Diaz, Andrew M. Ford, Julio G. Gaviola, Manuel Gonzalez, Daniel M. Jones, Donald J. Keyes, Domingos S. Linhares, B. Renato Maldonado, Raymundo Morales, J. Michel Paya, Stephen D. Posey, Juan M. Rodriguez, Gerardo L. Rubio, Jay L. Sitterud, Dirk Smibert, Eivind Sterri, Ysrael A. Tolentino, W. Christopher Waddell og Gary W. Walker.

De som vil være med og takke disse for deres fremragende tjeneste, bes vise det.

Det er foreslått at vi oppholder som nye medlemmer av De syttis første quorum Don R. Clarke, José L. Alonso, Ian S. Ardern, Carl B. Cook, LeGrand R. Curtis jr., W. Christopher Waddell og Kazuhiko Yamashita; og som nye medlemmer av De syttis annet quorum Randall K. Bennett, J. Devn Cornish, O. Vincent Haleck og Larry Y. Wilson.

Alle som er enige, bes vise det.

Noen imot, med det samme tegn.

Det er foreslått at vi oppholder

følgende som nye områdesyttier:
 Kent J. Allen, Stephen B. Allen, Winsor
 Balderrama, R. Randall Bluth, Hans T.
 Boom, Patrick M. Boutoille, Marcelo F.
 Chappe, Eleazer S. Collado, Jeffrey D.
 Cummings, Nicolas L. Di Giovanni,
 Jorge S. Dominguez, Gary B. Doxey,

David G. Fernandes, Hernán D.
 Ferreira, Ricardo P. Giménez, Allen D.
 Haynie, Douglas F. Higham, Robert W.
 Hymas, Lester F. Johnson, Matti T.
 Jouttenus, Chang Ho Kim, Alfred
 Kyungu, Remegio E. Meim jr., Ismael
 Mendoza, Cesar A. Morales, Rulon D.

Munns, Ramon C. Nobleza, Abenir V.
 Pajaro, Gary B. Porter, José L. Reina,
 Esteban G. Resek, George F. Rhodes
 jr., Lynn L. Summerhays, Craig B.
 Terry, David J. Thomson, Ernesto R.
 Toris, Arnulfo Valenzuela, Ricardo
 Valladares, Fabian I. Vallejo, Emer
 Villalobos og Terry L. Wade.

Alle som er enige, bes vise det.
 Noen imot.

Det er foreslått at vi oppholder
 de øvrige generalautoriteter, område-
 syttier og generalpresidentskaper for
 hjelpeorganisasjonene slik de nå er
 sammensatt.

De som er enige, bes vise det.

De som er imot, kan vise det.

President Monson, så vidt jeg har
 kunnet observere, har stemmegivnin-
 gen i Konferansesenteret vært enstem-
 mig bekreftende for det som
 er foreslått.

Takk, brødre og søstre, for deres
 oppholdelse og deres fortsatte tro,
 hengivenhet og bønner. ■

Rapport fra Kirkens revisjonsavdeling, 2010

Presentert av Robert W. Cantwell

Administrerende direktør, Kirkens revisjonsavdeling

*Til Det første presidentskap i Jesu Kristi Kirke
av Siste Dagers Hellige*

Kjære brødre. Som foreskrevet ved åpenbaring i kapittel 120 i Lære og pakter, er det Rådet for disponering av tiendemidler som godkjenner utbetalinger av Kirkens midler. Dette rådet består av Det første presidentskap, De tolv apostlers quorum og Det presiderende

biskopsråd. Rådet godkjenner budsjetter for Kirkens avdelinger, foretak og relaterte tildelinger til Kirkens enheter. Kirkens avdelinger anvender midler i samsvar med godkjente budsjetter og i overensstemmelse med Kirkens retningslinjer og fremgangsmåter.

Kirkens revisjonsavdeling har hatt tilgang til alle nødvendige opptegetninger og systemer for å sikre at det føres betryggende kontroll med innbetalinger, utbetalinger og trygging av Kirkens aktiva. Kirkens revisjonsavdeling er uavhengig av alle andre Kirkens avdelinger og foretak, og staben består av registrerte regnskapsførere, autoriserte interne revisorer, autoriserte revisorer for informasjonssystemer og annet kvalifisert yrkespersonell.

På grunnlag av utførte revisjoner er Kirkens revisjonsavdeling av den oppfatning at alt materiale som angår innbetalinger, utbetalinger og Kirkens aktiva i året 2010, er regnskapsført og disponert i overensstemmelse med godkjente retningslinjer for regnskapsføring, godkjente budsjetter og Kirkens retningslinjer og fremgangsmåter.

Ærbødigst

Kirkens revisjonsavdeling

Robert W. Cantwell

Administrerende direktør ■

Statistisk rapport, 2010

Fremlagt av Brook P. Hales

Sekretær for Det første presidentskap

Det første presidentskap har utgitt følgende statistiske rapport for Kirken for 2010. Per 31. desember 2010 var det 2 896 staver, 340 misjoner, 614 distrikter og 28 660 menigheter og grener.

Kirkens totale medlemstall ved utgangen av 2010 var 14 131 467.

Det var 120 528 nye registrerte barn i Kirken, og 272 814 konvertitter ble døpt i 2010.

Antall heltidsmisjonærer i tjeneste ved utgangen av året var 52 225.

Antall tjenestemisjonærer var 20 813. Mange av disse bor hjemme og er kalt til å hjelpe med en rekke forskjellige funksjoner i Kirken.

Fire templer ble innviet i løpet av året: Vancouver British Columbia tempel i Canada, Gila Valley Arizona tempel i USA, Cebu City Filippinene tempel og Kiev Ukraina tempel.

Laie Hawaii tempel i USA ble gjeninnviet i 2010.

Totalt antall templer i drift over hele verden var 134.

Tidligere funksjonærer på generalplan og andre som har gått bort siden generalkonferansen i april i fjor:

Eldstene W. Grant Bangerter, Adney Y. Komatsu, Hans B. Ringger, LeGrand R. Curtis, Richard P. Lindsay, Donald L. Staheli og Richard B. Wirthlin, tidligere medlemmer av De sytti; Barbara B. Smith, tidligere Hjelpeforeningens generalsekretær; Ruth H. Funk, tidligere Unge kvinners generalsekretær; Norma Jane B. Smith, tidligere rådgiver i Unge kvinners generalsekretærskap; Helen Fyans, enke etter J. Thomas Fyans, en emeritus generalsekretær; Arnold D. Friberg, kunstner og illustratør; og J. Elliot Cameron, tidligere Kirkens skolesjef. ■

Av president Boyd K. Packer
President for De tolv apostlers quorum

Veiledet av Den hellige ånd

Hver og en av oss kan bli veiledet av åpenbaringsens ånd og Den hellige ånds gave.

Det er 400 år siden kong Jakobs versjon av Bibelen ble utgitt etter betydelige bidrag fra William Tyndale, en stor helt i mine øyne.

De geistlige ønsket ikke at Bibelen skulle bli utgitt på vanlig engelsk. De jaget Tyndale fra sted til sted. Han sa til dem: "Hvis Gud vil spare mitt liv, skal jeg på få år få en gutt som kjører plogen, til å kjenne Skriftene bedre enn dere gjør."¹

Tyndale ble forrådt og innsperret i et mørkt og kaldt fengsel i Brussel i over et år. Klærne hans var fillete. Han bønnfalt fangevokterne om å få frakken og luen sin, samt et stearinlys, og sa: "Det er fryktelig slitsomt å sitte alene i mørket."² Dette ble nektet ham. Til slutt ble han hentet ut av fengselet, og foran en stor folkemengde ble han kvalt og brent på bålet. Men William Tyndales arbeid og martyrdød var ikke forgjeves.

Ettersom siste-dagers-hellige barn lærer å bli kjent med Skriftene fra ung alder av, oppfyller de til en viss grad William Tyndales forutsigelse for 400 år siden.

Våre Skrifter i dag består av Bibelen, Mormons bok: Et annet

testamente om Jesus Kristus, Den kostelige perle og Lære og pakter.

På grunn av Mormons bok blir vi ofte kalt Mormonkirken, en tittel vi ikke blir støtt av, men som egentlig ikke er riktig.

I Mormons bok besøkte Herren nephittene fordi de ba til Faderen i hans navn. Og Herren svarte:

"Hva vil dere jeg skal gi dere?"

Og de sa til ham: Herre, vi vil at du skal fortelle oss hva vi skal kalle denne kirken, for det er ordstrid blant folket om denne saken.

Og Herren sa ... : Hva kommer det av at folket knurrer og strides om dette?

Har de ikke lest Skriftene som sier at dere må påta dere Kristi navn ... ? For ved dette navn skal dere kalles på den siste dag ...

Derfor, hva som helst dere gjør, skal dere gjøre i mitt navn. Derfor skal dere kalle kirken ved mitt navn, og dere skal påkalle Faderen i mitt navn og be ham velsigne kirken for min skyld.

Og hvordan kan det være min kirke hvis den ikke kalles ved mitt navn? For hvis en kirke kalles ved Mose navn, da er den Mose kirke, eller hvis den

kalles ved et menneskes navn, da er den et menneskes kirke. Men hvis den kalles ved mitt navn, da er den min kirke hvis den er bygget på mitt evangelium."³

Lydige mot åpenbaring kaller vi oss Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige, ikke Mormonkirken. Det er én sak at andre kaller Kirken for Mormonkirken eller oss for mormoner, men en helt annen at vi gjør det.

Det første presidentskap har uttalt: "Det å benytte dens åpenbarte navn, Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige (L&p 115:4), [blir] stadig viktigere i vårt ansvar for å rope ut Frelserens navn over hele verden. Derfor vil vi be om at vi, når vi omtaler Kirken, bruker dens fulle navn så ofte som mulig ...

Når man henviser til Kirkens medlemmer, foreslår vi 'medlemmer av Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige'. Som forkortelse er 'siste-dagershellige' å foretrekke."⁴

"[Siste-dagers-hellige] taler om Kristus, vi gleder oss i Kristus, vi forkynner om Kristus, vi profeterer om Kristus, og vi skriver i overensstemmelse med våre profetier så våre barn kan vite hvilken kilde de kan se hen til for å få forlatelse for sine synder."⁵

Verden kan kalle oss hva de vil, men i vår tale skulle vi alltid huske at vi tilhører *Jesu Kristi Kirke*.

Noen påstår at vi ikke er kristne. Enten kjenner de oss ikke i det hele tatt, eller så misforstår de.

I Kirken utføres enhver ordinans med Jesu Kristi myndighet og i hans navn.⁶ Vi har den samme organisasjon som den opprinnelige kirke, med apostler og profeter.⁷

I oldtiden kalte og ordinerte Herren tolv apostler. Han ble forrådt og korsfestet. Etter sin oppstandelse underviste Frelseren sine disipler i 40 dager, og fór så opp til himmelen.⁸

Men noe manglet. Noen dager senere samlet De tolv seg i et hus, og “da kom det med ett en lyd fra himmelen som når et veldig stormvær farer frem, og fylte hele huset ... Tunger likesom av ild, ... delte seg og satte seg på hver enkelt av dem. Da ble de ... fylt med Den Hellige Ånd.”⁹ Hans apostler hadde nå mottatt myndighet. De forsto at den myndighet som ble gitt dem av Frelseren og Den hellige ånds gave, var nødvendig for å opprette hans kirke. De ble befalt å døpe og overdra Den hellige ånds gave.¹⁰

Med tiden ble apostlene og det prestedømme de bar, borte.

Myndigheten og kraften til å forrette måtte gjengis. I mange hundre år så menneskene frem til at myndigheten skulle komme tilbake og Herrens kirke bli opprettet.

I 1829 ble prestedømmet gjengitt til Joseph Smith og Oliver Cowdery av døperen Johannes og apostlene Peter, Jakob og Johannes. Nå blir verdige mannlige medlemmer av Kirken ordinert til prestedømmet. Denne myndighet sammen med Den hellige ånds gave, som overdras til alle medlemmer av Kirken etter dåpen, skiller oss ut fra andre kirkesamfunn.

En tidlig åpenbaring forteller at det

er “for at hvert menneske kunne tale i Gud Herrens, ja, i verdens Frelzers navn”.¹¹ Kirkens arbeid i dag utføres av vanlige menn og kvinner som er kalt og oppholdt for å presidere, undervise og administrere. Det er ved åpenbaring og Den hellige ånds gave at de som er kalt, mottar veiledning så de kan kjenne Herrens vilje. Andre aksepterer kanskje ikke slikt som profeti, åpenbaring og Den hellige ånds gave, men hvis de i det hele tatt skal forstå oss, må de forstå at vi aksepterer disse tingene.

Herren åpenbarte til Joseph Smith en helselov, Visdomsordet, lenge før farene var kjent for verden. Alle skulle unngå te, kaffe, alkohol, tobakk og naturligvis en rekke forskjellige narkotiske og vanedannende stoffer, som finnes overalt rundt våre unge. De som adlyder denne åpenbaringen, er lovet at de “skal få helse i sin navle og marg i sine ben,

og skal finne visdom og kunnskapens store skatter, til og med skjulte skatter,

og skal løpe og ikke bli trette, og skal gå og ikke bli matte”.¹²

I en annen åpenbaring befaler Herrens moralnorm at de hellige krefter som skaper liv, må beskyttes og kun anvendes mellom en mann og en kvinne, ektemann og hustru.¹³ Det eneste som er alvorligere enn misbruk av denne kraften, er utgytelse av uskyldig blod eller å fornekte Den hellige ånd.¹⁴ Hvis man overtrer loven, viser læren om omvendelse oss hvordan vi kan viske ut virkningene av denne overtredelsen.

Alle blir prøvet. Man kan synes det er urettferdig å være gjenstand for en bestemt fristelse, men dette er hensikten med jordelivet – å bli prøvet. Og svaret er det samme for enhver: Vi må og vi kan motstå fristelser av alle slag.

“Lykkens store plan”¹⁵ dreier seg

om familien. Mannen er hjemmets overhode, og hustruen er hjemmets hjerte. Og ekteskap er et likeverdig partnerskap. En siste-dagers-hellig mann er en ansvarlig familiemann, trofast i evangeliet. Han er en omsorgsfull og hengiven ektemann og far. Han respekterer kvinner. Hustruen støtter sin mann. Begge foreldre gir næring til sine barns åndelige vekst.

Siste-dagers-hellige lærer å elske hverandre og tilgi oppriktig når noen fornærmer dem.

Mitt liv ble forandret av en helgenaktig patriark. Han giftet seg med sin kjære. De var dypt forelsket, og snart ventet de sitt første barn.

Den natten barnet ble født, oppsto det komplikasjoner. Den eneste legen var ute på landet et sted og tok seg av syke. Etter mange timer med rier ble den vordende mors situasjon kritisk. Endelig klarte de å få tak i legen. Han handlet raskt i nødssituasjonen, og snart var barnet født, og krisen så ut til

å være over. Noen dager senere døde imidlertid den unge moren av den samme infeksjonen som legen hadde behandlet i et annet hjem den natten.

Den unge mannens verden falt i grus. Etter som ukene gikk, ble sorgen bare verre. Han tenkte ikke på noe særlig annet, og i sin bitterhet ble han truende. I dag ville han utvilsomt ha blitt presset til å saksøke for feilbehandling, som om penger kunne løst problemet.

En kveld banket det på døren hans. En liten jente sa bare: "Pappa vil at du skal komme. Han vil snakke med deg."

"Pappa" var stavsprezidenten. Rådet fra denne kloke lederen var ganske enkelt: "John, la det ligge. Ingenting du gjør vil bringe henne tilbake. Hva du enn gjør, vil det bare bli verre. John, la det ligge."

Dette hadde vært min venns prøvelse. Hvordan kunne han la det ligge? En forferdelig urett var begått. Han kjempet med å ta seg sammen, men til

slutt bestemte han seg for å være lydige og følge denne kloke stavsprezidentens råd. Han ville la det ligge.

Han sa: "Jeg var en gammel mann før jeg innså det og endelig kunne se en stakkars landsens lege – overarbeidet, underbetalt, som løp utslitt fra pasient til pasient, med knapt medisin, ikke noe sykehus og få instrumenter, som kjempet for å redde liv og som stort sett lyktes. Han hadde kommet i en krisesituasjon, da to liv sto på spill, og hadde handlet uten å nøle. Endelig forsto jeg det!" Han sa: "Jeg ville ha ødelagt mitt eget og andres liv."

Han hadde takket Herren på sine knær mange ganger for en klok prestedomsleder som ganske enkelt sa: "John, la det ligge."

Rundt oss ser vi medlemmer av Kirken som har blitt fornærmet. Noen tar anstøt på grunn av hendelser i Kirkens historie eller på grunn av dens ledere, og lider hele livet, ute av stand til å komme over andres feil. De lar det ikke ligge. De blir inaktive.

Denne holdningen er omtrent som en mann som blir slått med en kølle. Fornærmet tar han en kølle og slår seg selv i hodet med den hver dag resten av sitt liv. Hvor tåpelig! Hvor trist! Den slags hevn går ut over en selv. Hvis dere har blitt fornærmet, tilgi, glem det og la det ligge.

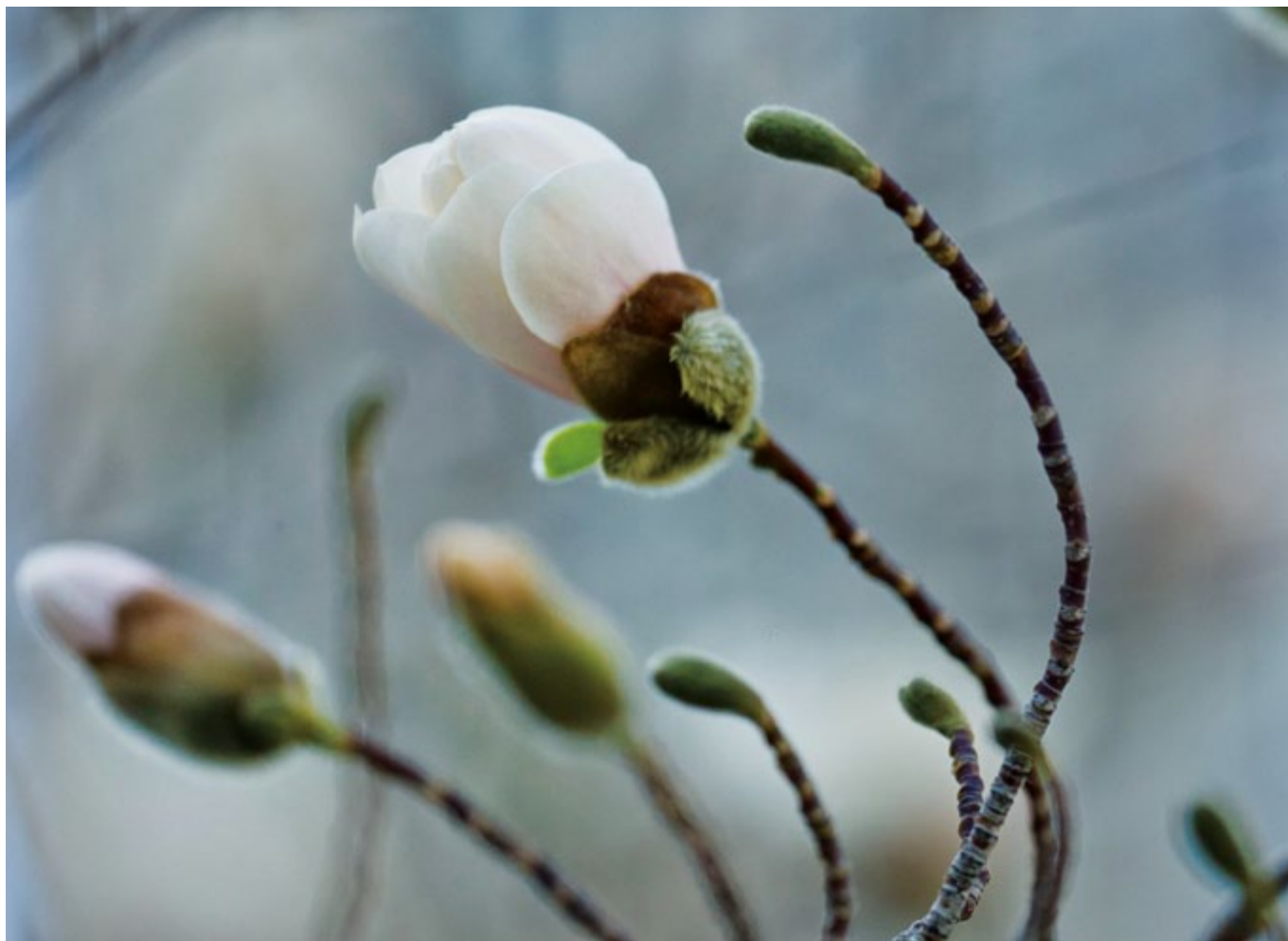
I Mormons bok finner vi denne advarsel: "Og hvis det skulle finnes feil, er de av mennesker. Fordøm derfor ikke det som er av Gud, så dere kan finnes plettfriske for Kristi domstol."¹⁶

En siste-dagers-hellig er et ganske vanlig menneske. Vi finnes nå over hele verden, 14 millioner av oss. Dette er bare begynnelsen. Vi lærer å være i verden, men ikke av verden.¹⁷

São Luís, Brasil

Derfor lever vi et vanlig liv i vanlige familier, midt blant resten av verdens befolkning.

Vi lærer å ikke lyve, stjele eller jukse.¹⁸ Vi banner ikke. Vi er positive og glade og ikke redde for livet.

Vi er "villige til å sørge med dem som sørger ... og trøste dem som trenger trøst, og stå som Guds vitner til alle tider og i alle ting og på alle steder".¹⁹

Hvis noen søker en kirke som krever svært lite, så er det ikke denne. Det er ikke enkelt å være en sistedagers-hellig, men i lengden er det det eneste som gjelder.

På tross av motstand eller "kriger, rykter om kriger og jordskjelv på forskjellige steder"²⁰, kan ingen makt eller innflytelse stanse dette verk. Hver og en av oss kan bli veiledet ved åpenbaringsens ånd og Den hellige ånds gave. "Likeså godt kunne mennesket rekke ut sin ubetydelige arm for å stanse Missouri-floden i dens bestemte løp,

eller vende strømmen i motsatt retning, som å hindre den Allmektige i å utgyte kunnskap fra himmelen over de sistedagers-helliges hoder."²¹

Hvis dere bærer på en eller annen byrde, glem det, la det ligge. Tilgi mye og omvend dere litt, så vil Den hellige ånd komme til dere og bekrefte det vitnesbyrd som dere ikke visste fantes. Dere vil bli våket over og velsignet – dere selv og deres nærmeste. Dette er en innbydelse til å komme til ham. I denne kirke – Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige, "den eneste sanne og levende kirke på hele jordens overflate,"²² ifølge hans egen erklæring – finner vi "lykkens store plan".²³ Om dette bærer jeg vitnesbyrd, i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOZTER

1. I David Daniells innledning til *Tyndale's New Testament* (1989), viii.
2. I Daniells innledning til *Tyndale's New Testament*, ix.

3. 3 Nephi 27:2–5, 7–8.
4. Brev fra Det første presidentskap, 23. nov. 2001.
5. 2 Nephi 25:26.
6. Se Moses 5:8; dåp: se 2 Nephi 31:12; 3 Nephi 11:27; 18:16; velsignelse av syke: se Lære og pakter 42:44; meddelelse av Den hellige ånd: se Moroni 2:2; ordinasjon til prestedømmet: se Moroni 3:1–3; nadverden: se Moroni 4:1–3; mirakler: se Lære og pakter 84:66–69.
7. Se 6. trosartikkel.
8. Se Apostlenes gjerninger 1:3–11.
9. Apostlenes gjerninger 2:2–4.
10. Se Apostlenes gjerninger 2:38.
11. Lære og pakter 1:20.
12. Lære og pakter 89:18–20.
13. Se "Familien – En erklæring til verden", *Liahona*, Nov. 2010, 129.
14. Se Alma 39:4–6.
15. Alma 42:8.
16. Mormons boks tittelside.
17. Se Johannes 17:14–19.
18. Se 2 Mosebok 20:15–16.
19. Mosiah 18:9.
20. Mormon 8:30.
21. Lære og pakter 121:33.
22. Lære og pakter 1:30.
23. Alma 42:8.

Av **eldste Russell M. Nelson**
i De tolv apostlers quorum

Møt fremtiden med tro

Sannhet, pakter og ordinanser gjør oss i stand til å overvinne frykt og møte fremtiden med tro!

Mine kjære brødre og søstre, takk for deres oppholdelse, ikke bare ved deres opprakte hånd, men også ved deres oppbyggende tjeneste i hjemmet, i Kirken og i deres lokalsamfunn. Vi elsker å være sammen med dere og se dere blant deres familie og venner. Hvor dere enn bor, ser vi deres anstrengelser for å gjøre denne verden bedre. Vi oppholder dere! Vi er glad i dere! Slik dere ber for oss, ber vi også for dere!

Vi ser for oss familien deres samlet rundt fjernsynet eller datamaskinen for å følge generalkonferansens møter hjemme. En årpåken mor og far sendte meg kopi av et bilde de tok under en konferanse. De iakttok reaksjonen til sin da 18 måneder gamle sønn som gjenkjente trekene og stemmen til taleren. Barnet begynte å sende slengkyss mot TV-en. Han ønsket å komme nærmere. Så hans omtenkssomme eldre søster løftet lillebroren sin opp på skuldrene og bar ham nærmere. Her er fotografiet.

Ja, det er jeg som er på bildet, og barna er våre barnebarn. Om noen år vil denne gutten være eldste, begavet

i templet og klar til å reise på misjon. Senere vil han bli beseglet til en evig ledsager som han har utvalgt. Kan dere se ham for dere som ektemann og far en dag, med sine egne barn? Og en dag vil han ta farvel med sine besteforeldre, i visshet om at døden er en del av livet.

Det er sant. Vi lever for å dø, og vi dør for å få leve igjen. I et evig perspektiv dør man kun for tidlig hvis man ikke er beredt til å møte Gud.

Som apostler og profeter er vi ikke bare opptatt av våre barn og barnebarn, men også av deres – og alle Guds barn. Alt som fremtiden vil bringe for hvert av Guds hellige barn, vil bli formet av hans eller hennes foreldre, familie, venner og lærere. Slik blir vår tro *nå* en del av våre etterkommeres tro *senere*.

Hver enkelt vil velge sin egen vei i en verden som stadig er i forandring – en verden med konkurrerende ideologier. De onde krefter vil alltid kjempe mot de gode krefter. Satan prøver stadig å påvirke oss til følge hans veier og gjøre oss like ulykkelige som han er.¹ Og livets vanlige farer, som sykdom, skader og ulykker, vil alltid finnes.

Vi lever i en tid med uro. Jordskjelv og tsunamier herjer, regimer faller, de økonomiske påkjenningene er enorme, familien er under angrep og skilsmisseprosenten stiger. Vi har god grunn til å være bekymret. Men vi behøver ikke la vår frykt fortrenge vår tro. Vi kan bekjempe frykten ved å styrke vår tro.

Begynn med barna. Dere foreldre har hovedansvaret for å styrke deres tro. La dem føle deres tro, selv om dere opplever store prøvelser. Konsentrer deres tro om vår kjærlige himmelske Fader og hans elskede Sønn, vår Herre Jesus Kristus. Lær dem den slags tro med dyp overbevisning. Lær alle dyrebare gutter og jenter at de er Guds barn, skapt i hans bilde, i en hellig hensikt og med et hellig potensial. Alle blir født med utfordringer å overvinne, og tro som må utvikles.²

Lær dem tro på Guds frelsesplan. Lær dem at vårt opphold i jordelivet er en tid med prøvelser, en prøvetid for å finne ut om vi vil gjøre alt Herren befaler oss.³

Lær dem tro til å holde *alle* Guds bud, i visshet om at han har gitt dem for å velsigne sine barn og gi dem glede.⁴ Fortell dem at de kommer til å møte folk som velger hvilke bud de vil holde, og ignorerer andre som de velger å bryte. Jeg kaller dette kafeteriafilosofien for lydighet. Å velge og vrake på denne måten vil ikke fungere. Det vil føre til elendighet. For å forberede seg til å møte Gud, må man holde *alle* hans bud. Det krever tro å adlyde dem, og denne troen vil bli styrket ved å holde hans bud.

Lydighet lar Guds velsignelser strømme uhindret. Han vil velsigne sine lydige barn med frihet fra trelldom og elendighet. Og han vil velsigne dem med mer lys. Vi holder

for eksempel Visdomsordet i visshet om at lydighet ikke bare medfører frihet fra avhengighet, men også vil gi velsignelser i form av visdom og kunnskapens skatter.⁵

Lær dem tro til å vite at lydighet mot Guds bud vil gi både fysisk og åndelig beskyttelse. Og husk at Guds hellige engler alltid står parat til å hjelpe oss. Herren erklærte: "Jeg vil gå foran dere. Jeg vil være ved deres høyre og ved deres venstre hånd, og min Ånd skal være i deres hjerter og mine engler rundt om dere og støtte dere."⁶ For et løfte! Hvis vi er trofaste, vil han og hans engler hjelpe oss.

Urokkelig tro blir styrket ved bønn. Deres inderlige bønner er viktige for ham. Tenk på profeten Joseph Smiths intense og

følelsesladde bønner under sitt redselsfulle opphold i Liberty fengsel. Herren svarte med å forandre profetens perspektiv. Han sa: "Vit da, min sønn, at alle disse ting skal gi deg erfaring og være til ditt gode."⁷

Hvis vi ber med et evig perspektiv, behøver vi ikke undres over om våre mest tårefylte og inderlige bønner blir hørt. Dette er et løfte Herren har gitt oss i kapittel 98 i Lære og pakter:

"Deres bønner har nådd inn i [Herrens] ører og er nedtegnet med dette segl og testamente – Herren har sverget og bestemt at de skal innvilges.

Derfor gir han dere dette løfte med en uforanderlig pakt at de skal oppfylles, og alle ting dere har vært plaget med, skal virke sammen til

deres gode og til mitt navns herlighet, sier Herren."⁸

Herren valgte sine sterkeste ord for å berolige oss! *Segl! Testamente! Sverget! Bestemt! Uforanderlig pakt!* Brødre og søstre, tro ham! Gud vil ta hensyn til deres oppriktige og inderlige bønner, og deres tro vil bli styrket.

For å utvikle varig tro trengs en varig beslutning om å betale full tiende. I starten krever det tro å betale tiende. Så utvikler tiendebetaleren så stor tro at det blir et dyrebart privilegium å betale tiende. Tiende har vært Guds lov helt siden oldtiden.⁹ Han ga et løfte til sine barn om at han ville åpne "himmelens luker ... og øse ut velsignelser over [dem] i rikelig mål".¹⁰ Ikke bare det, ved å betale tiende vil deres navn være

innskrevet blant Guds folk, og dere vil bli beskyttet på “hevners og oppbrennings dag”.¹¹

Hvorfor trenger vi en så robust tro? Fordi vanskelige tider kommer. I fremtiden vil det sjelden være enkelt eller populært å være en trofast siste-dagers-hellig. Vi vil alle bli satt på prøve. Apostelen Paulus advarte og sa at i de siste dager vil de som trofast følger Herren, “bli forfulgt”.¹² Denne forfølgelsen kan enten knuge dere ned i forsagt svakhet eller motivere dere til å bli mer eksemplariske og tapre i hverdagen.

Hvordan dere takler livets prøvelser vil prege deres utvikling av tro. Styrke kommer av å huske at dere har en guddommelig natur, en arv av uendelig verdi. Herren har minnet dere, deres barn og deres barnebarn, om at dere er rettmessige arvinger, at dere har blitt holdt tilbake i himmelen for den tid og det sted dere skulle bli født, for å vokse og bli hans fanebærere og paktsfolk. Hvis dere vandrer på Herrens vei i rettferdighet, vil dere bli velsignet med å kunne fortsette i hans godhet og være et lys og en frelser for hans folk.¹³

Hver av dere brødre og søstre har tilgang til velsignelser gjennom Det hellige melkisedekske prestedømme.

Disse velsignelsene kan forandre omstendigheter i deres liv med hensyn til helse, Den hellige ånds veiledning, forhold til andre og fremtidsutsikter. Dette prestedømmes kraft og myndighet har nøklene til alle åndelige velsignelser i Kirken.¹⁴ Men det mest bemerkelsesverdige er at Herren har sagt at han vil opprettholde disse velsignelsene ifølge sin vilje.¹⁵

De største av alle prestedømmets velsignelser gis i Herrens hellige templer. Trofasthet mot de pakter dere inngår der, vil kvalifisere dere og deres familie til det evige livs velsignelser.¹⁶

Dere vil ikke bare bli belønnet i det neste liv. Mange velsignelser vil bli dere til del i dette liv, sammen med deres barn og barnebarn. Dere trofaste hellige behøver ikke utkjempe livets kamper alene. Tenk på det! Herren erklærte: “Jeg vil gå i rette med din motpart, og dine barn vil jeg frelse.”¹⁷ Senere kom dette løftet til hans trofaste folk: “Jeg, Herren, ville utkjempe deres slag og deres barns slag og deres barnebarns, ... inntil den tredje og fjerde generasjon.”¹⁸

Vår kjære president Thomas S. Monson har gitt oss sitt profetiske vitnesbyrd. Han sa: “Jeg vitner for dere at våre lovede velsignelser ikke kan

måles. Selv om stormskyer kan samle seg, om regnet måtte øse ned over oss, vil vår kunnskap om evangeliet og vår kjærlighet til vår himmelske Fader og vår Frelser trøste og holde oss oppe og gi oss glede når vi vandrer rettskaffent og holder budene.”

President Monson fortsatte: “Mine kjære brødre og søstre, frykt ikke. Vær ved godt mot. Fremtiden er like lys som deres tro.”¹⁹

Etter president Monsons sterke erklæring tilføyer jeg min egen. Jeg bærer vitnesbyrd om at Gud er vår Fader. Jesus er Kristus. Hans Kirke er gjenopprettet på jorden. Hans sannhet, pakter og ordinanser gjør oss i stand til å overvinne frykt og møte fremtiden med tro! Dette vitner jeg om i Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. Se 2 Nephi 2:27.
2. Peter forklarte dette da han uttrykte håp om at “dere ... skulle få del i guddommelig natur, etter at dere har flyktet bort fra fordervelsen i verden” (2 Peter 1:4).
3. Se Abraham 3:25.
4. Se 2 Nephi 2:25.
5. Se Lære og pakter 89:19; se også Jesaja 45:3.
6. Lære og pakter 84:88.
7. Lære og pakter 122:7. Et annet eksempel på å endre perspektiv finnes i Salmene: “Bevar min sjel ... Frels din tjener, du min Gud, han som setter sin lit til deg. Vær meg nådig, Herre, for til deg roper jeg hele dagen... Jeg vil prise deg, Herre min Gud, av hele mitt hjerte, jeg vil ære ditt navn for evig” (Salmene 86:2–3, 12).
8. Lære og pakter 98:2–3.
9. Tiende er nevnt i åtte bøker i Det gamle testamente: 1 Mosebok, 3 Mosebok, 4 Mosebok, 5 Mosebok, 2 Krønikebok, Nehemja, Amos og Malaki.
10. Malaki 3:10.
11. Lære og pakter 85:3.
12. 2 Timoteus 3:12.
13. Se Lære og pakter 86:8–11.
14. Se Lære og pakter 107:18.
15. Se Lære og pakter 132:47, 59.
16. Se Abraham 2:11.
17. Jesaja 49:25; se også Lære og pakter 105:14.
18. Lære og pakter 98:37.
19. Thomas S. Monson: “Vær ved godt mot”, *Liahona*, mai 2009, 92.

Av eldste Richard J. Maynes
i De sytti

Et Kristus-sentrert hjem

Vi forstår og tror på familiens evige natur. Denne forståelse og tro skulle motivere oss til å gjøre alt som står i vår makt for å skape et Kristus-sentrert hjem.

Tidlig i min tjeneste som ung misjonær i Uruguay og Paraguay skjønte jeg at noe av det som fikk folk til å ønske å lære mer om Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige, var deres interesse for vår lære om familien. Helt siden Jesu Kristi evangelium ble gjengitt har faktisk sannhets-søkende undersøkere blitt tiltrukket av læren om at familier kan være sammen for evig.

Prinsippet evige familier er et vesentlig element i vår himmelske Faders store plan for sine barn. I denne planen er det et grunnprinsipp at vi har en *himmelsk* familie så vel som en *jordisk* familie. Apostelen Paulus lærer oss at vår himmelske Fader er våre ånders Far:

“For at de skulle søke Gud ... og finne ham ...

For i ham er det vi lever og rører oss og er til ... For vi er også hans slekt.”¹

At vi er en kjærlig himmelsk Faders slekt er et så grunnleggende prinsipp i Jesu Kristi evangelium at til og med våre barn erklærer denne sannheten når de synger Primær-sangen “Jeg er Guds kjære barn”. Husker dere teksten?

*Jeg er Guds kjære barn
som han har sendt til jord.*

*Han ga til meg et jordisk hjem,
en kjærlig far og mor.*

*Led meg, før meg, gå du med meg,
så jeg finner frem.*

*Lær meg alt jeg gjøre må
så himlen blir mitt hjem.*²

Å vite at vi har en *himmelsk* familie hjelper oss å forstå våre *jordiske* familiers evige natur. Lære og pakter

lærer oss at familien er grunnleggende for himmelens orden: “Og den samme sosiale omgang som finnes blant oss her, vil finnes blant oss der, men der vil den være ledsaget av evig herlighet.”³

Å forstå familiens evige natur er helt avgjørende for å forstå vår himmelske Faders plan for sine barn. Djevelen, derimot, ønsker å gjøre alt han kan for å ødelegge vår himmelske Faders plan. I sitt forsøk på å forpurre Guds plan, leder han et angrep på familieinstitusjonen som savner sidestykke. Noen av de kraftigere våpnene han bruker i sitt angrep, er selviskhet, grådighet og pornografi.

Vår evige lykke er *ikke* et av Satans mål. Han vet at en viktig nøkkel til å gjøre menn og kvinner like ulykkelige som ham selv, er å frarøve dem familieforhold som har *evige* muligheter. Etter som Satan forstår at sann lykke i dette liv og i evigheten finnes i familien, gjør han alt i sin makt for å ødelegge den.

Oldtidsprofeten Alma kaller Guds plan for sine barn for “lykkens store plan”.⁴ Det første presidentskap og De tolv quorum, som vi oppholder som profeter, seere og åpenbarere, har gitt oss følgende inspirerte råd med hensyn til lykke og familieviv: “Familien er forordnet av Gud. Ekteskap mellom mann og kvinne er helt avgjørende for hans evige plan. Barn har rett til å bli født innenfor ekteskapets bånd og til å bli oppdratt av en far og en mor som hedrer ekteskapsloftene med fullstendig troskap. Lykke i familien oppnås med størst sannsynlighet når den er grunnlagt på vår Herre Jesu Kristi læresetninger.”⁵

Denne lykke som omtales av Alma og senere av Det første presidentskap og De tolv quorum, er utvilsomt å finne i et hjem med en familie. Vi vil finne den i rikt monn hvis vi gjør alt vi kan for å skape et Kristus-sentrert hjem.

Søster Maynes og jeg lærte noen viktige prinsipper da vi innledet prosessen med å skape et Kristus-sentrert hjem tidlig i vårt ekteskap. Vi begynte med å følge våre kirkelederes råd. Vi samlet våre barn og hadde ukentlige familiens hjemmeaftener, så vel som daglig bønn og skriftstudium. Det var ikke alltid enkelt, beleilig eller vellykket, men med tiden ble disse enkle sammenkomstene høyt verdsatte familietradisjoner.

Vi lærte at våre barn kanskje ikke ville huske alt om leksjonen på familiens hjemmeaften senere i uken, men de husket alltid at *vi hadde hatt den*. Vi lærte at når de var på skolen senere på dagen, ville de trolig ikke huske skriftstedene eller bønningen ordrett, men de husket at *vi leste i Skriftene* og at *vi holdt bønn*. Brødre og søstre, vi kan få stor styrke

og beskyttelse for oss selv og våre ungdommer hvis vi skaper celestiale tradisjoner i hjemmet.

Å lære, undervise og praktisere prinsippene i Jesu Kristi evangelium i vårt hjem er med på å skape en kultur hvor Ånden kan være. Ved å skape disse celestiale tradisjonene i vårt hjem, vil vi kunne overvinne

verdens falske tradisjoner og lære å sette andres behov og interesser først.

Ansvar for å skape et Kristus-sentrert hjem ligger på både foreldre og barn. Foreldre er ansvarlige for å undervise sine barn i kjærlighet og rettferdighet. Foreldre må stå til regnskap for Herren for hvordan de

ivaretar sitt hellige ansvar. Foreldre underviser sine barn *med* ord og *ved* sitt eksempel. Dette diktet av C. C. Miller med tittelen “The Echo” illustrerer foreldres betydning og hvilken innflytelse de kan ha på sine barn:

*Det var en sau, ikke et lam
som ble borte i lignelsen Jesus fortalte,
en voksen sau som ble borte
fra de nittini han talte.
Hvorfor skulle vi lete etter sauene,
i oppriktighet håpe og be?
Fordi det er fare for at han går feil.
De leder bort lammene med.
Lam følger sauene, vet du,
hvor sauene enn vil gå.
Når sauer går feil,
er det ikke lenge før lammene går like
feil som dem.
Og derfor ber vi for sauene varmt
på grunn av lammene, i dag,
for når sauer går tapt,
hvilken fryktelig pris
må lammene, stakkar, betale.⁶*

Konsekvensene for foreldre som fører sine barn vill, er forklart for oss av Herren i Lære og pakter: “Og videre, i den grad foreldre i Sion ... har barn, og de *ikke* lærer dem å forstå læren om omvendelse, tro på Kristus den levende Guds Sønn og om dåp og Den Hellige Ånds gave ved håndspåleggelse ... , skal synden være på foreldrenes hoder.”⁷

Det er vanskelig å overdrive foreldres betydning når det gjelder å lære sine barn celestiale tradisjoner ved ord og eksempel. Barn spiller også en viktig rolle i å skape et Kristus-sentrert hjem. La meg dele med dere en kort tale som nylig ble holdt av Will, mitt åtte år gamle barnebarn, som illustrerer dette prinsippet:

“Jeg liker å ri på hest og kaste lasso sammen med pappa. Et tau har

mange tråder som er vevd sammen for å gjøre det sterkt. Hvis et tau bare hadde én tråd, ville det ikke ha gjort jobben. Men fordi det er flere tråder som samarbeider, kan vi bruke det på mange måter, og det er sterkt.

Familier kan være som tau. Når bare ett familiemedlem jobber hardt og gjør det rette, vil ikke familien være så sterk som hvis alle gjør sitt beste for å hjelpe hverandre.

Jeg vet at når jeg gjør det rette, hjelper jeg familien min. Når jeg er snill mot søsteren min Isabelle, har vi det moro begge to, og da blir mamma og pappa glade. Hvis mamma skal gjøre noe, kan jeg

Dortmund, Tyskland

hjelpe henne ved å leke med lillebroren min, Joey. Jeg kan også hjelpe familien min ved å holde rommet mitt ryddig og med glede hjelpe til så ofte som jeg kan. Siden jeg er det eldste barnet i familien, vet jeg at det er viktig å være et godt eksempel. Jeg kan gjøre mitt beste for å velge det rette og holde budene.

Jeg vet at barn kan hjelpe sin familie å være sterk som et sterkt tau. Når alle gjør sitt beste og samarbeider, kan familien være lykkelig og sterk.”

Når foreldre leder familien i kjærlighet og rettferdighet og lærer sine barn Jesu Kristi evangelium *med* ord og *ved* eksempel, og hvis barn elsker og støtter sine foreldre ved å lære og praktisere de prinsippene deres foreldre lærer dem, blir resultatet et Kristus-sentrert hjem.

Brødre og søstre, som medlemmer av Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige forstår og tror vi på familiens evige natur. Denne forståelsen og troen skulle motivere oss til å gjøre alt som står i vår makt for å skape et Kristus-sentrert hjem. Jeg bærer vitnesbyrd om at hvis vi streber etter å gjøre dette, vil vi i større grad praktisere den kjærlighet og tjeneste som ble vist oss gjennom vår Frelser Jesu Kristi liv og forsoning, og da kan våre hjem i sannhet føles som en himmel på jorden. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Apostlenes gjerninger 17:27–28.
2. “Jeg er Guds kjære barn”, *Salmer*, nr. 187.
3. Lære og pakter 130:2; se også Robert D. Hales: “Den evige familie”, *Lys over Norge*, jan. 1997, 61.
4. Alma 42:8.
5. “Familien – En erklæring til verden”, *Liahona*, nov. 2010, 129.
6. C. C. Miller: “The Echo”, i *Best-Loved Poems of the LDS People*, red. Jack M. Lyon og andre (1996), 312–13.
7. Lære og pakter 68:25; uthevelse tilføyd.

Av **eldste Cecil O. Samuelson jr.**
i De sytti

Vitnesbyrd

Grunnprinsippene for å motta og bevare et vitnesbyrd om Jesu Kristi evangelium er enkle, tydelige og oppnåelige for alle.

En av mitt livs store velsignelser har i mange år vært anledningen til å være omgitt av og arbeide med Kirkens unge mennesker. Jeg ser på disse forbindelsene og vennskapene som noe av det beste og mest verdifulle jeg har. De danner også mye av grunnlaget for den optimisme jeg føler for Kirkens, samfunnets og verdens fremtid.

I denne forbindelse har jeg også hatt gleden av å snakke med noen som har hatt diverse betenkeligheter eller utfordringer med sitt vitnesbyrd. Selv om detaljene har vært forskjellige og iblant unike, har mange av spørsmålene og årsakene til forvirring vært ganske like. Dette er heller ikke spørsmål og problemstillinger som gjelder en bestemt befolknings- eller aldersgruppe. De kan plage både dem som har vært medlem i flere generasjoner, relativt nye medlemmer og dem som er iferd med å bli kjent med Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige. Deres spørsmål kommer vanligvis som et resultat av oppriktig vitebegjær eller nysgjerrighet. Ettersom implikasjonene er så betydelige og alvorlige for oss alle, synes det passende å se nærmere på det som gjelder vårt vitnesbyrd. Som sistedagers-hellige omtaler vi vitnesbyrdet vårt som vårt sikre vitnesbyrd om

Jesu Kristi evangeliums sannhet, som vi mottar ved åpenbaring gjennom Den hellige ånd.

Selv om et vitnesbyrd er enkelt og klart i denne definerende erklæringen, kan det oppstå en rekke potensielle spørsmål, som: Hvem har krav på et vitnesbyrd? Hvordan mottar man den nødvendige åpenbaring? Hva er prosessen for å få et vitnesbyrd? Får man et vitnesbyrd i en hendelse eller en langvarig prosess? Hvert av disse spørsmålene og andre har sine egne underspørsmål, men grunnprinsippene for å motta og bevare et vitnesbyrd om Jesu Kristi evangelium er enkle, tydelige og oppnåelige for alle.

La meg kort svare på disse mulige usikkerhetsmomentene og så gi dere noen kommentarer jeg nylig har fått fra betroede unge voksne venner som har hatt personlig erfaring med å utvikle et vitnesbyrd. De har også fått anledning til å hjelpe andre som har opplevd utfordringer og vanskeligheter med sin tro.

For det første, hvem har krav på et vitnesbyrd? Alle som er villige til å betale prisen – med andre ord å holde budene – kan få et vitnesbyrd. “Derfor er Herrens røst til jordens ender, så alle som vil høre kan høre” (L&p 1:11). En viktig grunn til

evangeliets gjengivelse er at “hvert menneske kunne tale i Gud Herrens, ja, i verdens Frelzers navn; for at tro også kunne tilta på jorden” (Lære og pakter 1:20–21).

For det annet, hvordan kan man motta den nødvendige åpenbaring og hvilke trinn er nødvendige? Mønsteret har vært tydelig og konsekvent gjennom alle tider. Løftet som er gitt for å motta et vitnesbyrd om Mormons bok, gjelder også generelt:

“Og når dere mottar dette” – med andre ord at dere har lyttet, lest, studert og grunnet på det aktuelle spørsmålet – “[spør] Gud den evige Fader, i Kristi navn om ikke disse ting er sanne” – hvilket vil si at dere ber ettertenksomt, spesifikt og ærbødig med en fast beslutning om å følge svaret dere mottar – “og hvis dere spør av et oppriktig hjerte, med ærlig hensikt og har tro på Kristus, vil han åpenbare sannheten av det for dere ved Den Hellige Ånds kraft.

Og ved Den Hellige Ånds kraft kan dere vite sannheten i alle ting” (Moroni 10:4–5).

For det tredje, får man et vitnesbyrd i én hendelse eller i en langvarig prosess? Et vitnesbyrd kan sammenlignes med en levende organisme som vokser og utvikler seg når den får riktig behandling. Det trenger stadig næring, omsorg og beskyttelse for å trives og utvikle seg. Samtidig kan forsømmelse eller avvik fra den levemåte som et vitnesbyrd belyser, føre til at det går tapt eller blir svekket. Skriftene opplyser oss om at overtredelser eller brudd på Guds bud kan føre til tap av Ånden eller til og med at man forneker det vitnesbyrd man en gang hadde (se L&p 42:23).

La meg nå gi dere 10 av kommentarene og forslagene fra mine avholdte og trofaste unge venner. Deres oppfatninger viser en rød tråd i tankegang

Khayelitsha, Syd-Afrika

og erfaringer, så de vil neppe overraske noen av oss. Dessverre kan vi, spesielt når vi selv strever og opplever vanskeligheter, midlertidig glemme eller se bort fra deres anvendelighet for oss selv.

For det første, alle er verdifulle fordi vi er Guds barn. Han kjenner oss, elsker oss og ønsker at vi skal lykkes og vende tilbake til ham. Vi må lære å stole på hans kjærlighet og hans tidsplan istedenfor våre egne noen ganger utålmodige og ufullkomne ønsker.

For det annet, selv om vi tror fullt og fast på den mektige forandring i hjertet som omtales i Skriftene (se Mosiah 5:2; Alma 5:12–14, 26), må vi forstå at den ofte kommer gradvis, ikke øyeblikkelig eller fullstendig, og som svar på konkrete spørsmål, opplevelser og bekymringer, så vel som ved studium og bønn.

For det tredje må vi huske at en grunnleggende hensikt med livet er å bli prøvet og strukket, og vi må lære å vokse på våre utfordringer og være

takknemlige for det vi lærer, som ikke kan oppnås på noe enklere vis.

For det fjerde må vi lære å stole på det vi tror eller vet, for å komme gjennom perioder med usikkerhet eller takle vanskelige problemstillinger.

For det femte, som Alma sa, er det å motta et vitnesbyrd som regel en utvikling langs en uavbrutt linje av håp, tro og til slutt visshet om at et prinsipp, en læresetning eller selve evangeliet er sant (se Alma 32).

For det sjette, å lære en annen det vi vet, styrker vårt eget vitnesbyrd samtidig som vi bygger opp en annens. Hvis dere gir noen penger eller mat, vil dere ha mindre. Men når dere bærer deres vitnesbyrd, blir det sterkere og større for både den som bærer det og den som hører det.

For det syvende må vi gjøre de små, men nødvendige tingene daglig og regelmessig. Bønn, studium av Skriftene og evangeliet, deltagelse på Kirkens møter, tempelarbeid og arbeid som besøkende lærerinne,

hjemmelærer og andre oppgaver er alt sammen med på å styrke vår tro og innby Ånden i vårt liv. Hvis vi forsømmer noen av disse privilegiene, setter vi vårt vitnesbyrd i fare.

For det åttende skulle vi ikke ha høyere normer for andre enn vi har for oss selv. Altfor ofte kan vi la andres feiltrinn, spesielt Kirkens ledes eller medlemmers, påvirke vår oppfatning av oss selv eller vårt vitnesbyrd. Andres vanskeligheter er ingen unnskyldning for våre egne feil.

For det niende er det bra å huske at å være for streng mot seg selv når man gjør en feil, kan være like negativt som å være for avslappet når det virkelig er behov for omvendelse.

Og for det tiende må vi alltid vite at Kristi forsoning stadig er i full virksomhet for oss alle så lenge vi lar den være det. Da faller alt annet på plass, selv om vi fortsetter å streve med enkelte detaljer, vaner eller tilsynelatende mangler i den mosaikk som vår tro er.

Jeg er takknemlig for innsikt, styrke og vitnesbyrd som så mange av mine eksemplariske unge venner og omgangsfeller gir meg. Når jeg er sammen med dem, blir jeg styrket, og når jeg vet at de er sammen med andre, blir jeg oppmuntret fordi jeg vet om det gode de gjør og den tjeneste de utfører på vegne av den Mester de tilber og streber etter å adlyde.

Folk gjør gode og viktige ting fordi de har et vitnesbyrd. Samtidig utvikler vi også vitnesbyrd på grunn av det vi gjør. Jesus sa:

“Min lære er ikke min, men hans som har sendt meg.

Om noen vil gjøre hans vilje, da skal han kjenne om læren er av Gud, eller om jeg taler av meg selv” (Johannes 7:16–17).

“Dersom dere elsker meg, da holder dere mine bud” (Johannes 14:15).

I likhet med Nephi og Mormon i gammel tid, “forstår [jeg] ikke hva alle ting betyr” (1 Nephi 11:17; se også Mormons ord 1:7), men jeg skal si dere hva jeg vet.

Jeg vet at Gud vår himmelske Fader lever og at han elsker oss. Jeg vet at hans unike og spesielle Sønn, Jesus Kristus, er vår Frelser og Forløser og overhode for den kirke som bærer hans navn. Jeg vet at Joseph Smith opplevde alt han hevdet og sa med hensyn til evangeliets gjengivelse i vår tid. Jeg vet at vi blir ledet av apostler og profeter i dag og at president Thomas S. Monson har alle prestedømsnøkler som er nødvendige for å velsigne oss og videreføre Herrens verk. Jeg vet at vi alle har krav på denne kunnskapen, og hvis dere strever, kan dere stole på at de vitnesbyrd dere hører fra denne talerstolen på denne konferansen, er sanne. Jeg vet og bærer vitnesbyrd om disse ting i Jesu Kristi navn. Amen. ■

Av **eldste Dallin H. Oaks**
i De tolv apostlers quorum

Ønsker

For å nå vårt evige mål må vi ønske og arbeide for å oppnå de egenskaper som kreves for å bli en evig person.

Jeg har valgt å tale om viktigheten av *våre ønsker*. Jeg håper vi alle vil foreta en selvransakelse for å finne ut hva vi egentlig ønsker og hvordan vi rangerer våre viktigste ønsker.

Ønsker dikterer våre prioriteringer, prioriteringer former våre valg, og valg bestemmer våre handlinger. De ønsker vi lever ut, bestemmer hva vi forandrer, hva vi oppnår og hva vi blir.

Jeg vil først ta for meg noen alminnelige ønsker. Som mennesker har vi noen grunnleggende fysiske behov. Ønsker om å tilfredsstille disse behovene fremtvinger våre valg og styrer våre handlinger. Tre eksempler vil vise hvordan vi noen ganger overstyrer disse ønskene med andre ønsker som vi anser som viktigere.

Det første er mat. Vi har et grunnleggende behov for mat, men i en periode kan denne lysten overstyres med et sterkere ønske om å faste.

Det andre er ly. Som 12 år gammel gutt motsto jeg et ønske om ly på grunn av mitt større ønske om å oppfylle et speiderkrav om å overnatte i skogen. Jeg var en av flere gutter som forlot behagelige telt og fant en måte å bygge et leskur på og lage en primitiv seng av de naturlige materialene vi kunne finne.

Det tredje er søvn. Selv denne grunnleggende trangten kan

midlertidig overstyres av et enda viktigere ønske. Som ung soldat i Utahs nasjonalgarde lærte jeg et eksempel på dette av en offiser med stridserfaring.

I de første månedene av Korea-krigen ble et feltartilleribatteri fra Utahs nasjonalgarde i Richfield utkommandert i operativ tjeneste. Dette batteriet, som ble ledet av kaptein Ray Cox, besto av omkring 40 siste-dagers-hellige menn. Etter ytterligere opplæring og forsterkning fra reservister fra andre steder, ble de sendt til Korea, hvor de havnet i noen av den krigens hardeste kamper. I ett slag måtte de drive tilbake et direkte angrep av hundrevis av fiendtlige infanterister, den slags angrep som overkjørte og ødela andre feltartilleribatterier.

Hva har dette med å overvinne trangten til søvn å gjøre? En kritisk natt, da fiendens infanterister hadde strømmet gjennom frontlinjene og inn i de bakre områdene som var befestet av artilleriet, hadde kapteinen felttelefonen i teltet sitt og hadde beordret sitt omfattende kringvern til å ringe ham personlig hver hele time natten gjennom. Dette holdt vaktene våkne, men det innebar også at kaptein Cox stadig fikk sin søvn avbrutt. “Hvordan klarte du det?” spurte jeg ham. Svaret viser styrken i et overordnet ønske.

“Jeg visste at om vi noensinne kom hjem, ville jeg møte guttenes foreldre på gaten i vår lille by, og jeg ønsket ikke å møte noen av dem hvis sønnen deres ikke kom hjem på grunn av noe jeg hadde unnlatt å gjøre som hans befal.”¹

Hvilket eksempel på den innflytelse et overordnet ønske har på prioriteringer og handlinger! Hvilket mektig eksempel for alle oss som er ansvarlige for andres velferd – foreldre, ledere og lærere i Kirken!

La meg avslutte illustrasjonen med å si at tidlig neste morgen, etter en

nesten søvnløs natt, ledet kaptein Cox sine menn i et motangrep mot fiendens infanteri. De tok over 800 fanger mens bare to av deres egne kom til skade. Cox fikk en tapperhetsmedalje, og batteriet hans mottok presidentens utmerkelse for sitt ekstraordinære heltemot. Og i likhet med Helamans unge krigere (se Alma 57:25–26), kom alle hjem.²

Mormons bok inneholder mange læresetninger om viktigheten av våre ønsker.

Etter å ha bønnfald Herren i mange timer, fikk Enos høre at hans synder

var tilgitt. Så “begannte [han] å føle et ønske” for sine brødres velferd (Enos 1:9). Han skrev: “Og ... etter at jeg hadde bedt og arbeidet med all flid, sa Herren til meg: Jeg vil gi deg ifølge dine ønsker på grunn av din tro” (vers 12). Legg merke til tre forutsetninger for å motta den lovede velsignelsen: ønske, arbeid og tro.

I sin preken om tro lærer Alma oss at tro kan begynne med et ønske om å tro, om vi bare vil “la dette ønske virke i [oss]” (Alma 32:27).

En annen stor læresetning om våre ønsker, spesielt om hva som burde være vårt høyeste ønske, er å finne i beretningen om lamanittenes konge som blir undervist av misjonæren Aaron. Da Aarons undervisning vekket hans interesse, spurte kongen: “Hva skal jeg gjøre så jeg kan bli født av Gud” og “få dette evige liv”? (Alma 22:15). Aaron svarte: “Hvis du ønsker dette, ... hvis du vil omvende deg fra alle dine synder og vil bøye deg ned for Gud og påkalle hans navn i tro, og ha tro på at du skal få, da skal du få det håp som du ønsker” (vers 16).

Kongen gjorde som han sa, og i mektig bønn erklærte han: “Jeg vil forsake alle mine synder for å kjenne deg ... og bli frelst på den siste dag” (vers 18). Med denne forpliktelse og denne tilkjennegivelse av hans høyeste ønske, ble hans bønn besvart på mirakuløst vis.

Profeten Alma hadde et inderlig ønske om å rope omvendelse til alle mennesker, men innså at han ikke skulle ønske den uimotståelige kraft som dette ville kreve, for han konkluderte: “En rettferdig Gud ... gir menneskene ifølge deres ønske, enten det er til død eller liv” (Alma 29:4). I nyere åpenbaring erklærer også Herren at han “vil dømme alle mennesker etter deres gjerninger – etter deres hjerters ønsker” (L&P 137:9).

Er vi egentlig forberedt på at vår evige Dommer legger så stor vekt på våre innerste ønsker?

Mange skriftsteder omtaler våre ønsker i lys av hva vi søker. “Den som søker meg tidlig, skal finne meg og skal ikke bli forlatt” (L&p 88:83). “Søk oppriktig etter de beste gaver” (L&p 46:8). “Den som søker flittig, skal finne” (1 Nephi 10:19). “Hold dere nær til meg, og jeg vil holde meg nær til dere. Søk meg flittig, og dere skal finne meg, be og dere skal få, bank på, og det skal lukkes opp for dere” (L&p 88:63).

Å justere våre ønsker for å gi høyest prioritet til det som hører evigheten til, er ikke lett. Vi blir alle fristet av den verdslige kvartett som eiendom, fremtredende stilling, stolthet og makt er. Vi kan godt ønske disse tingene, men vi skulle ikke prioritere dem høyest.

De som ønsker aller mest å skaffe seg eiendeler, faller i materialismens felle. De overser advarselen: “Søk ikke etter rikdommer eller denne verdens verdiløse ting” (Alma 39:14; se også Jakobs bok 2:18).

De som ønsker fremtredende stilling eller makt, skulle følge den djerve kaptein Moronis eksempel, han som ikke traktet “etter makt” eller “verdens ære” (Alma 60:36).

Hvordan utvikler vi ønsker? Få vil oppleve den slags krise som motiverte Aron Ralston,³ men hans erfaring gir oss verdifull lærdom om å utvikle ønsker. Da Ralston gikk gjennom en avsidesliggende dal i Syd-Utah, beveget brått en 360 kg tung stein seg og låste fast høyrearmen hans. I fem ensomme døgn kjempet han for å komme seg løs. Da han var i ferd med å gi opp og akseptere døden, så han for seg en 3 år gammel gutt som kom løpende mot ham og ble løftet opp i hans venstre arm. Idet han innså at han hadde sett sin fremtidige sønn og fått forsikring om at han kunne overleve, mannen Ralston seg opp til å ta drastiske grep for å redde livet før kreftene ebbet ut. Han brakk de to benene i den fastlåste høyrearmen og brukte så kniven på multiverktøyet til å kappe armen av. Han mønstret så den nødvendige styrke til å gå 8 km

før han fant hjelp.⁴ Hvilket eksempel på kraften i et overveldende ønske! Hvis vi kan se for oss hva vi kan bli, blir vårt ønske og vår evne til å handle betydelig sterkere.

De fleste av oss vil aldri oppleve en så ekstrem krise, men vi møter alle potensielle feller som vil hindre vår fremgang mot vårt evige mål. Hvis våre rettferdige ønsker er intense nok, vil de motivere oss til å kutte og skjære oss fri fra avhengighet og andre tyngende synder og prioriteringer som hemmer vår evige fremgang.

Vi skulle huske at rettferdige ønsker ikke kan være overfladiske, impulsive eller midlertidige. De må være inderlige, urokkelige og permanente. Med en slik motivasjon vil vi søke den tilstand som beskrives av profeten Joseph Smith, hvor vi har “overvunnet ondskaper i [vårt] liv og ikke har den minste lyst til å begå synd”.⁵ Det er en svært personlig beslutning. Eldste Neal A. Maxwell sa:

“Når noen beskrives som ‘at de ikke lenger ønsker å gjøre ond’, er det de, og bare de, som bevisst besluttet å gi avkall på disse gale ønskene ved å være villige til å ‘forsake alle [sine] synder’ for å kjenne Gud.

Følgelig er det vi bevisst ønsker over tid som vil avgjøre hva vi til sist vil bli og hva vi vil motta i evigheten.”⁶

Så viktig som det enn er å kvitte seg med ethvert ønske om å synde, krever evig liv mer. For å nå vårt evige mål må vi ønske og arbeide for å oppnå de egenskaper som kreves for å bli en evig person. Evige personer tilgir for eksempel alle som har krenket dem. De setter andres velferd høyere enn sin egen. Og de elsker alle Guds barn. Hvis dette virker for vanskelig – og det er så visst ikke lett for noen av oss – skulle vi begynne med et ønske om disse egenskapene og be vår kjærlige himmelske Fader

om hjelp med våre følelser. Mormons bok lærer oss at vi skulle “be til Faderen med all hjertets iver om å bli fylt med denne kjærlighet som han har skjenket alle som er sanne etterfølgere av hans Sønn Jesus Kristus” (Moroni 7:48).

Jeg vil avslutte med et siste eksempel på et ønske som skulle være overordnet for alle menn og kvinner – både de som nå er gift og de som er enslige. Alle skulle ønske og oppriktig arbeide for å sikre et ekteskap for evigheten. De som allerede har et tempelekteskap, skulle gjøre alt de kan for å bevare det. De som er enslige, skulle ønske et tempelekteskap og yte prioritert innsats for å oppnå det. Ungdom og unge enslige skulle motstå den politisk korrekte, men for evig falske oppfatning som nedvurderer betydningen av å gifte seg og få barn.⁷

Enslige menn, jeg håper dere tar utfordringen i dette brevet fra en enslig søster. Hun talte for “de rettferdige Guds døtre som oppriktig søker etter en verdig medhjelp, mens mennene

synes å være blinde for eller forvirret når det gjelder sitt ansvar for å oppsøke disse, vår himmelske Faders storartede og utvalgte døtre, og gjøre kur til dem og være villige til å inngå og holde hellige pakter i Herrens hus”. Hun avsluttet slik: “Det er mange enslige siste-dagers-hellige menn som gjerne vil gå ut, ha det moro og tilbringe tid sammen, men som ikke har det minste ønske om noen slags forpliktelse overfor en kvinne.”⁸

Jeg er sikker på at noen iherdig søkende unge menn ønsker at jeg skal tilføye at en del unge kvinners ønske om et verdig ekteskap og barn rangeres langt lavere enn deres ønske om en karriere og andre jordiske utmerkelser. Både menn og kvinner trenger rettferdige ønsker som vil lede dem til evig liv.

La oss huske at ønsker dikterer våre prioriteringer, prioriteringer former våre valg, og valg bestemmer våre handlinger. I tillegg er det våre handlinger og ønsker som får oss til å bli noe, enten det er en sann venn, en

begavet lærer eller en som har kvalifisert seg til evig liv.

Jeg vitner om Jesus Kristus, hvis kjærlighet, læresetninger og forsoning gjør det hele mulig. Jeg ber om at vi fremfor alt må ønske å bli ham lik, slik at vi en dag kan vende tilbake til hans nærhet for å motta fylden av hans glede. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Ray Cox, intervju med forfatteren, 1. aug. 1985, Mount Pleasant, Utah, hvor han bekreftet det han fortalte meg i Provo, Utah, cirka 1953.
2. Se Richard C. Roberts, *Legacy: The History of the Utah National Guard* (2003), 307–14; “Self-Propelled Task Force”, *National Guardsman*, mai 1971, siste omslagsside; *Miracle at Kapyong: The Story of the 213th* (film produsert ved Southern Utah University, 2002).
3. Se Aron Ralston: *Between a Rock and a Hard Place* (2004).
4. Ralston: *Between a Rock and a Hard Place*, 248.
5. Se *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Joseph Smith* (2007), 208.
6. Neal A. Maxwell: “Efter [våre] hjerters ønsker”, *Lys over Norge*, jan. 1997, 20.
7. Se Julie B. Beck: “Hvordan undervise i læren om familien”, *Liahona*, mars 2011, 32–37.
8. Brev, 14. sep. 2006.

Av **eldste M. Russell Ballard**
i De tolv apostlers quorum

Finn glede i kjærlig tjeneste

Måtte vi vise vår kjærlighet og takknemlighet for Frelserens sonoffer ved våre enkle, barmhjertige tjenestegjeringer.

Brødre og søstre, jeg håper at de av dere som besøker Salt Lake, vil benytte anledningen til å nyte fargene og duftene av de vakre vårblomstene på Temple Square.

Våren fornyer lys og liv – og minner oss, gjennom de skiftende årstider, om vår Forløser Jesu Kristi liv, offer og oppstandelse, for “alle ting bærer vitnesbyrd om [ham]” (Moses 6:63).

I motsetning til vårens vakre bakteppe og dens håpefulle symbolisme, har vi en verden preget av usikkerhet, forviklinger og forvirring. Hverdagens krav – utdannelse, arbeid, barneoppdragelse, administrasjon og kall i Kirken, verdslige aktiviteter og til og med smerte og sorg på grunn av uventet sykdom og tragedie – kan slite oss ut. Hvordan kan vi befri oss fra dette flokete nettet av utfordringer og rådvillhet og finne fred i sinnet og lykke?

Vi er ofte som den unge handelsmannen fra Boston, som i 1849, ifølge historien, ble grepet av begeistring for gullrushet i California. Han solgte alt han eide for å søke lykken i Californias elver, som han fikk fortalt var fulle av gullklumper så store at man knapt kunne bære dem.

Dag etter endeløs dag dyppet den unge mannen pannen ned i elven uten å finne noe. Hans eneste belønning var en voksende haug med stein. Motløs og blakk holdt han på å gi opp, da en gammel, erfaren gullgraver sa til ham: “Litt av en steinhaug du har samlet, gutten min.”

Den unge mannen svarte: “Det finnes ikke gull her. Jeg drar hjem.”

Idet han gikk bort til steinhaugen sa den gamle gullgraveren: “Visst er det gull. Man må bare vite hvor man skal finne det.” Han plukket opp to steiner og slo dem mot hverandre. Den ene steinen delte seg og avdekket en rekke gullflak som glinset i sollyset.

Idet han la merke til en bulende lærtaske som hang rundt livet på gullgraveren, sa den unge mannen: “Jeg leter etter klumper som de du har i tasken din, ikke bare små flak.”

Den gamle gullgraveren ga tasken sin til den unge mannen, som åpnet den i forventning om å finne mange store klumper. Han ble lamslått da han så at tasken var fylt med tusenvis av små gullflak.

Gullgraveren sa: “Gutten min, det virker som om du er så opptatt med å lete etter store klumper at du går glipp

av å fylle tasken din med disse kostelige gullflakene. Ved tålmodig å samle disse små flakene, har jeg oppnådd stor rikdom.”

Denne historien illustrerer den åndelige sannhet Alma lærte sin sønn Helaman:

“Ved små og enkle ting utføres store ting ...

... Og ved meget små midler ... tilveiebringer [Herren] mange sjelers frelse” (Alma 37:6–7).

Brødre og søstre, Jesu Kristi evangelium er enkelt, uansett hvor gjerne vi vil gjøre det komplisert. Vi skulle prøve å holde livet vårt like enkelt, ubeheftet med ytre påvirkning og konsentrert om det som betyr aller mest.

Hva er evangeliets dyrebare og enkle ting som kan gi vårt liv klarhet og mening? Hva er de små flak av evangeliets gull som, ved tålmodig oppsamling gjennom et helt liv, vil belønne oss med den største skatt – det evige livs dyrebare gave?

Jeg tror det er ett enkelt, men dyp-sindig – ja, opphøyd – prinsipp som innbefatter hele Jesu Kristi evangelium. Hvis vi helhjertet tar imot og gjør dette prinsippet til det sentrale i vårt liv, vil det lutre og helliggjøre oss slik at vi igjen kan få bo i Guds nærhet.

Frelseren omtalte dette prinsippet da han svarte en fariseer som spurte: “Mester! Hvilket bud er det største i loven?

Jesus sa til ham: Du skal elske Herren din Gud av hele ditt hjerte og av hele din sjel og av all din forstand.

Dette er det største og første bud.

Men et annet er like stort: Du skal elske din neste som deg selv” (Matteus 22:36–40).

Bare når vi elsker Gud og Kristus av hele vårt hjerte, vår sjel og vår forstand blir vi i stand til å gi vår neste del i denne kjærlighet ved vennlighet og tjenestegjeringer – slik Frelseren

ville ha elsket og tjent oss alle om han hadde vært iblant oss i dag.

Når denne Kristi rene kjærlighet – eller nestekjærlighet – omslutter oss, tenker, føler og handler vi mer likt vår himmelske Fader og Jesus. Vår motivasjon og innerste ønske er som Frelserens. Han fortalte sine apostler om dette ønsket kvelden før han ble korsfestet. Han sa:

“Et nytt bud gir jeg dere: Dere skal elske hverandre som jeg har elsket dere ...

Av dette skal alle kjenne at dere er mine disipler, om dere har kjærlighet til hverandre” (Johannes 13:34–35).

Den kjærlighet Frelseren beskrev, er aktiv kjærlighet. Den tilkjennegis ikke i store og heltemodige handlinger, men snarere i enkel vennlighet og tjeneste.

Det finnes utallige måter vi kan tjene andre på og omstendigheter vi kan elske dem i. Jeg vil foreslå noen få.

For det første, nestekjærligheten begynner i hjemmet. Det viktigste prinsipp som skulle råde i ethvert hjem, er å praktisere den gylne regel – Herrens formaning om at “alt dere vil at menneskene skal gjøre mot dere, gjør det også mot dem” (Matteus 7:12). Tenk etter et øyeblikk hvordan dere ville ha følt det om dere ble gjenstand for tanke-løse ord eller handlinger. La oss, ved vårt eksempel, lære våre familiemedlemmer å vise hverandre kjærlighet.

Et annet sted hvor vi får rikelig anledning til å tjene er i Kirken. Våre menigheter og grener skulle være steder hvor den gylne regel alltid styrer våre ord og handlinger overfor hverandre. Ved å behandle hverandre vennlig, gi hverandre støtte og oppmuntring og være oppmerksomme på andres behov kan vi skape et kjærlig fellesskap blant

medlemmene. Der hvor nestekjærlighet finnes er det ikke rom for sladder eller uvennlige ord.

Menighetens medlemmer, både voksne og ungdom, kan samarbeide om meningsfylt tjeneste til velsignelse for andre. For bare to uker siden rapporterte presidenten for området Syd-Amerika nordvest, eldste Marcus B. Nash i De sytti, at ved å sette “de som er sterke i ånden, sammen med de svake”, redder de hundrevis av mindre aktive voksne og ungdommer. På grunn av kjærlighet og tjeneste kommer “en etter en” tilbake. Slike velgjerninger knytter et sterkt og varig bånd mellom alle involverte – både de som hjelper og de som mottar hjelp. Jeg har mange gode minner fra den slags tjeneste.

Når jeg tenker tilbake på mine mange år i Kirkens administrasjon, kommer noen av mine beste minner fra de gangene jeg deltok sammen

med menighetens medlemmer for å hjelpe noen.

Jeg husker for eksempel en gang jeg som biskop arbeidet sammen med flere aktive medlemmer i menigheten med å rengjøre siloen på stavens velferdsgård. Dette var ingen behagelig oppgave! En mindre aktiv bror som ikke hadde vært i kirken på mange år, ble invitert til å delta sammen med oss. På grunn av kjærligheten og fellesskapet han følte mens vi arbeidet og snakket sammen i den stinkende siloen, kom han tilbake til kirken og ble senere besejlet til sin hustru og sine barn i templet. Vårt fellesskap i tjeneste har velsignet hans barn, barnebarn og nå oldebarn. Mange av dem har vært på misjon, har giftet seg i templet og

bygger opp evige familier – et stort verk tilveiebragt ved en enkel handling, et lite gullflak.

Et tredje område hvor vi kan tjene er i vårt lokalsamfunn. Som et rent uttrykk for kjærlighet og omtanke kan vi gi en håndsrekning til dem som trenger vår hjelp. Mange av dere har tatt på dere en Hjelpende hender-vest og arbeidet utrettelig for å lindre lidelse og forbedre deres lokalsamfunn. Unge enslige voksne i Sendai Japan stav har nylig utført uvurderlig tjeneste ved å lete etter medlemmer i kjølvannet av det voldsomme jordskjelvet og tsunamien. Det er utallige måter å tjene på.

Gjennom oppriktig vennlighet og tjeneste kan vi gjøre oss til venns med dem vi tjener. Disse vennskapene

fører til større forståelse av vår hengivenhet til evangeliet og et ønske om å lære mer om oss.

Min gode venn, eldste Joseph B. Wirthlin, talte om kraften i dette prinsippet da han sa: "Vennlighet er kjernen i storhet... [Den] er et pass som åpner dører og former venner. Den bløtgjør hjerter og former forhold som kan vare et helt liv" ("Vennlighet", *Liahona*, mai 2005, 26).

En annen måte å tjene vår himmelske Faders barn på er ved misjonærtjeneste – ikke bare som heltidsmisjonærer, men også som venner og naboer. Kirkens fremtidige vekst vil ikke komme bare ved å banke på døren til fremmede. Den vil komme når medlemmene, sammen med misjonærene, fylt med Guds og Kristi kjærlighet, ser behov og dekker dem i en ånd av neste-kjærlig tjeneste.

Hvis vi gjør dette, brødre og søstre, vil de ærlige av hjertet føle vår oppriktighet og vår kjærlighet. Mange vil ønske å vite mer om oss. Da og bare da vil Kirken vokse og fylle hele jorden. Dette kan ikke gjøres av misjonærer alene, men krever alle medlemmers interesse og tjeneste.

I all vår tjeneste må vi være følsomme for Den hellige ånds tilskyndelser. Den milde, lave røsten vil fortelle oss hvem som trenger vår hjelp og hvordan vi kan hjelpe dem.

President Spencer W. Kimball har sagt: "Det er nødvendig at vi tjener hverandre i riket... Svært ofte består vår tjeneste i enkel oppmuntring eller i at vi gir ... hjelp med praktiske oppgaver, men hvilke herlige konsekvenser kan ikke ... små, men veloverveide handlinger føre til!" (*Læresetninger fra Kirkens presidenter – Spencer W. Kimball* [2006], 82).

President Thomas S. Monson har sagt:

Av eldste Neil L. Andersen
i De tolv apostlers quorum

“Det finnes alltid noen med behov, og vi kan alle gjøre noe for å hjelpe noen.

... Medmindre vi glemmer oss selv i tjeneste for andre, er det liten mening med vårt eget liv” (“Hva har jeg gjort for noen i dag?” *Liahona*, nov. 2009, 85).

Brødre og søstre, la meg igjen understreke at den viktigste egenskap i vår himmelske Fader og hans elskede Sønn som vi skulle ønske og prøve å tilegne oss, er nestekjærlighet, “Kristi rene kjærlighet” (Moroni 7:47). Av denne gaven kommer vår evne til å elske og tjene andre slik Frelseren gjorde.

Profeten Mormon lærte oss den enorme betydning av denne gaven og hvordan vi kan motta den: “Derfor, mine elskede brødre, be til Faderen med all hjertets iver om å bli fylt med denne kjærlighet som han har skjenket alle som er sanne etterfølgere av hans Sønn Jesus Kristus, så dere kan bli Guds sønner, så vi, når han viser seg, skal være lik ham, for vi skal se ham som han er, så vi kan ha dette håp, så vi kan bli rensset likesom han er ren” (Moroni 7:48).

Store ting tilveiebringes ved små og enkle midler. I likhet med små gullflak som med tiden blir til en stor skatt, vil våre små og enkle velgjerninger og vår tjeneste til sammen bli et liv fylt av kjærlighet til vår himmelske Fader, hengivenhet til vår Herre Jesu Kristi verk og en følelse av fred og glede hver gang vi gjør noe for en annen.

Nå som vi nærmer oss påsken, måtte vi vise vår kjærlighet og takknemlighet for Frelserens sonoffer ved våre enkle, barmhjertige tjenestegjerninger for våre brødre og søstre hjemme, i kirken og i vårt lokalsamfunn. Dette ber jeg ydmykt om i Jesu Kristi navn, amen. ■

Verden må forberedes for det annet komme

Deres misjon vil være en hellig anledning til å bringe andre til Kristus og forberede Frelserens annet komme.

Jeg vil i kveld henvende meg spesielt til 12- til 25-åringer som bærer Guds prestedømme. Vi tenker mye på dere, og vi ber for dere. Jeg fortalte en gang historien om vårt fire år gamle barnebarn som ga sin lillebror en kraftig dytt. Etter å ha trøstet det gråtende barnet, snudde min hustru Kathy seg til fireåringen og spurte ettertenksomt: “Hvorfor dyttet du lillebroren din?” Han så på bestemoren og svarte: “Mormor, jeg er lei for det. Jeg har mistet VDR-ringen min, og jeg kan ikke velge det rette.” Vi vet at dere anstrenger dere for alltid å velge det rette. Vi er så inderlig glad i dere.

Har dere noen gang tenkt på hvorfor dere ble sendt til jorden akkurat nå? Dere ble ikke født på Adam og Evas tid, under faraoenes styre i Egypt eller under Ming-dynastiet. Dere har kommet til jorden nå, 20 århundrer etter Kristi første komme. Guds prestedømme er gjen-gitt til jorden, og Herren har utrakt sin hånd for å forberede verden på sin strålende tilbakekomst. Dette er en tid med store muligheter og

viktige ansvarsoppgaver. Dette er deres tid.

Deres dåp var en erklæring om deres tro på Jesus Kristus. Deres ordinasjon til prestedømmet har medført at dere har utviklet talenter og åndelig kapasitet. En av deres viktige ansvarsoppgaver er å hjelpe til med å forberede verden på Frelserens annet komme.

Herren har utnevnt en profet, president Thomas S. Monson, til å lede sitt prestedømmes arbeid. Til dere har president Monson sagt: “Herren trenger misjonærer.”¹ “Enhver verdig og skikket ung mann skulle forberede seg til å reise på misjon. Misjonærtjeneste er en prestedømsplikt – en forpliktelse Herren forventer av [dere] som er gitt så mye.”²

Misjonærtjeneste krever offer. Det vil alltid være noe dere må forlate når dere tar imot profetens kall til å tjene.

De som følger med på rugby, vet at New Zealand All Blacks, et navn de har fått på grunn av fargen på drakten, er tidenes mest berømte rugbybylag.³ Å bli utvalgt til All Blacks på New Zealand kan sammenlignes

med å spille for et amerikansk fotball-lag i Super Bowl eller delta på et lag i fotball-VM.

I 1961 var Sidney Going, en 18 år gammel bærer av Det aronske prestedømme, iferd med å bli rugbystjerne på New Zealand. På grunn av hans enestående ferdigheter trodde mange at han ville få plass på landslaget All Blacks i det kommende året.

19 år gammel, på dette avgjørende stadiet av sin lovende rugbykarriere, erklærte imidlertid Sid at han ville ta pause fra rugby for å reise på misjon. Noen sa han var gal. Andre kalte ham tåpelig.⁴ De hevdet at han kanskje aldri ville få denne muligheten i rugby igjen.

Sid tenkte imidlertid ikke på det han forlot, men på mulighetene og ansvaret som lå foran ham. Det var hans prestedømsplikt å ofre to år av sitt liv for å forkynne om vår Herre Jesus Kristus og hans gjengitte evangelium. Ingenting – ikke engang muligheten til å spille på landslaget med den anerkjennelse det ville gi – kunne avlede ham fra denne plikten.⁵

Han ble kalt av en Guds profet til å virke i Vest-Canada misjon. For 48 år siden denne måneden forlot 19 år gamle eldste Sidney Going New Zealand for å arbeide som misjonær for Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige.

Sid fortalte meg om noe han opplevde på sin misjon. Det var kveld, og han og hans ledsager skulle hjem til sin leilighet. Men de bestemte seg for å besøke én familie til. Faren slapp dem inn. Eldste Going og ledsageren hans vitnet om Frelseren. Familien tok imot en Mormons bok. Faren leste hele natten. I løpet av en og en halv uke leste han hele Mormons bok, Lære og pakter og Den kostelige perle. Noen få uker senere ble familien døpt.⁶

En misjon istedenfor en plass på New Zealands All Blacks-lag? Sid svarte: “Velsignelsen av å [bringe andre] til evangeliet mer enn oppveier hva som helst [man] kan måtte ofre.”⁷

Dere lurer sikkert på hva som skjedde med Sid Going etter hans misjon. I hovedtrekk: Et evig ekteskap

med sin kjæreste Colleen, fem flotte barn og en generasjon med barnebarn. Hele livet har han satt sin lit til sin Fader i himmelen, holdt budene og tjent andre.

Og rugby? Etter sin misjon ble Sid Going en av de største halfback-spillere i All Blacks historie. Han spilte i 11 sesonger, mange av disse som lagets kaptein.⁸

Hvor god var Sid Going? Han var så god at trenings- og kampkalenderne ble endret fordi han ikke ville spille på søndag.⁹ Sid var så god at dronningen av England takket ham for hans bidrag til rugby.¹⁰ Han var så god at det ble skrevet en bok om ham med tittelen *Super Sid*.

Hva om disse utmerkelsene ikke hadde kommet etter Sids misjon? Et av de store miraklene ved misjonærtjeneste i denne kirken er at Sid Going og tusener med ham ikke har spurt: “Hva vil misjonen gi meg?” men isteden: “Hva kan jeg gi?”

Deres misjon vil være en hellig anledning til å bringe andre til Kristus og forberede Frelserens annet komme.

Herren har lenge talt om de nødvendige forberedelsene for hans annet komme. Til Enok erklærte han: "Rettferdighet vil jeg sende ned fra himmelen, og sannhet vil jeg bringe frem fra jorden ... og jeg vil la rettferdighet og sannhet fare frem over jorden likesom en flom for å samle mine utvalgte fra jordens fire hjørner."¹¹ Profeten Daniel profeterte at i de siste dager ville evangeliet rulle frem til jordens ender som en "stein [som blir] revet løs fra fjellet, men ikke av menneskehender".¹² Nephi sa at Kirken i de siste dager ville være liten i antall, men utbredt over hele jorden.¹³ Herren erklærte i denne evangelieutdeling: "Dere er kalt til å gjennomføre innsamlingen av mine utvalgte."¹⁴ Mine unge brødre, deres misjon er en stor mulighet og et stort ansvar knyttet til denne lovede innsamling og deres evige fremtid.

Siden begynnelsen av gjenoppretelsen har Brødrene tatt befalingen om å forkynne evangeliet på største alvor. I 1837, bare syv år etter at Kirken ble organisert, i en tid med fattigdom og forfølgelse, ble misjonærer sendt for å forkynne evangeliet i England. I løpet av noen få år var det misjonærer som forkynte på forskjellige steder som Østerrike, Fransk Polynesia, India, Barbados, Chile og Kina.¹⁵

Herren har velsignet dette verk, og Kirken blir opprettet over hele verden. Dette møtet blir oversatt til 92 språk. Vi er takknemlige for de 52 225 heltidsmisjonærene som virker i over 150 land.¹⁶ Solen går aldri ned over rettferdige misjonærer som vitner om Frelseren. Tenk på den åndelige kraft disse 52 000 misjonærene utgjør, begavet med Herrens ånd, idet de frimodig forkynner at det ikke finnes "noe annet navn, heller ingen annen vei eller noe annet middel hvorved frelse kan komme til menneskenes

barn, enn ... Kristi navn".¹⁷ Vi takker de titusener av hjemvendte misjonærer som har gitt, og fremdeles gir sitt aller beste. Verden blir forberedt for Frelserens annet komme i stor grad på grunn av Herrens arbeid gjennom hans misjonærer.

Misjonærtjeneste er et åndelig arbeid. Verdighet og forberedelse er helt avgjørende. President Monson har sagt: "Unge menn, jeg oppfordrer dere til å forberede dere til misjonærtjeneste. Hold dere rene og verdige til å representere Herren."¹⁸ I årene før deres misjon må dere huske på den hellige oppgaven som ligger foran dere. Deres handlinger før deres misjon vil ha stor innvirkning på den prestedømskraft dere bringer med dere til misjonen. Forbered dere godt.

President Monson sa at "enhver verdig og skikket ung mann skulle forberede seg til å reise på misjon".¹⁹ Det hender at helse eller andre ting gjør noen ute av stand til å tjene. Dere vil vite om dere kan reise ut når dere snakker med deres foreldre og deres biskop. Hvis dette skulle gjelde dere, må dere ikke føle dere mindre betydningsfulle i de edle oppdrag som ligger foran dere. Herren er meget raus mot dem som elsker ham, og han vil åpne andre dører for dere.

Noen lurar kanskje på om de er for gamle til å reise ut. En venn av meg fra

Kina fant Kirken i Kambodsja da han var i midten av 20-årene. Han lurte på om han fremdeles skulle vurdere en misjon. Etter bønn og samtaler med sin biskop ble han kalt og utførte en hederlig misjon i New York City. Hvis alderen bekymrer dere, så be og snakk med biskopen. Han vil veilede dere.

50 prosent av alle misjonærer virker i sitt eget hjemland. Det er slik det bør være. Herren har lovet at "enhver skal høre evangeliets fylde i sitt eget tungemål og på sitt eget språk".²⁰ Dere vil bli kalt ved profeti og virke der det er størst behov for dere.

Jeg elsker å møte misjonærer over hele verden. Vet dere hvem jeg nylig møtte under et besøk til Australia Sydney misjon? Eldste Sidney Going – rugbylegenden fra New Zealand. Som 67-åring er han nå igjen misjonær, men denne gangen med en ledsager han selv har valgt, søster Colleen Going. Han fortalte meg om en familie de underviste. Foreldrene var medlemmer, men hadde vært mindre aktiv i Kirken i mange år. Eldste og søster Going bidro til å vekke familiens tro på nytt. Eldste Going fortalte meg om den kraft han følte da han sto ved døpefonten ved siden av faren i familien, mens den eldste sønnen, som nå hadde prestedømmet, døpte sin yngre bror og søster. Han uttrykte sin glede over å se en forenet familie gå sammen på veien til evig liv.²¹

Det første presidentskap har uttalt til dere:

“Dere er utvalgte ånder som har kommet hit i denne tiden da ansvarsoppgavene og anledningene, så vel som fristelsene, er aller størst ...

“Vi ber for hver og en av dere ... [at] dere kan utføre det store verk som ligger foran dere ... at dere vil være verdige [og villige] til å videreføre ansvarsoppgavene med å bygge opp Guds rike og forberede verden på Frelserens annet komme.”²²

Jeg er veldig glad i Harry Andersons maleri av Frelserens annet komme. Det minner meg om at han vil komme i storhet og kraft. Fantastiske begivenheter vil utspille seg på jorden og på himmelen.²³

De som venter på Frelserens komme, vil “se etter [ham]”. Og han har lovet: “Jeg vil komme”! De rettferdige vil se ham “i himmelens skyer [sammen med alle de hellige engler], ikledd makt og stor herlighet”.²⁴ “En engel [skal] blåse i sin basun, og de ... hellige [fra jordens fire hjørner]”²⁵ vil “bli tatt opp for å møte ham”.²⁶ “De hensovede”, eller verdige hellige som er døde, “skal [også] komme frem for å møte [ham]”.²⁷

Skriftstedet lyder: “Da skal Herren sette sin fot på dette fjell”²⁸, og “[han] skal la sin røst høre, og alle jordens ender skal høre den”.²⁹

Mine unge brødre i prestedømmet, jeg vitner om denne begivenhetens storhet og at den med sikkerhet vil finne sted. Frelseren lever. Han vil komme tilbake til jorden igjen. Enten det blir på denne eller den andre siden av sløret, vil dere og jeg fryde oss over hans komme og takke Herren for at han sendte oss til jorden på denne tid for å utføre vår hellige plikt med å forberede verden for hans tilbakekomst. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Thomas S. Monson: “Herren trenger misjonærer”, *Liahona* jan. 2011, 4.
2. Thomas S. Monson: “Så møtes vi igjen”, *Liahona* nov. 2010, 5–6.
3. Se stats.allblacks.com.
4. Se Bob Howitt, *Super Sid: The Story of a Great All Black* (1978), 27.
5. Telefonsamtale med president Maxwell Horsford, Kaikohe New Zealand stav, mars 2011.
6. Telefonsamtale med eldste Sidney Going, mars 2011.
7. E-post fra eldste Sidney Going, mars 2011.
8. Se stats.allblacks.com/asp/profile.asp?ABID=324.
9. Telefonsamtale med president Maxwell Horsford, Kaikohe New Zealand stav, mars 2011.
10. Sid Going mottok en MBE (Member of the Order of the British Empire) i 1978 for sitt bidrag til rugbysporten (se Howitt, *Super Sid*, 265).
11. Moses 7:62.
12. Daniel 2:45.
13. Se 1 Nephi 14:12–14.
14. Lære og pakter 29:7.
15. Se *Deseret News 2011 Church Almanac* (2011), 430, 432, 458, 463, 487, 505.
16. Pr. 31. desember 2010.
17. Mosiah 3:17.
18. Thomas S. Monson, *Liahona*, jan. 2011, 4.
19. Thomas S. Monson, *Liahona*, nov. 2010, 5–6.
20. Lære og pakter 90:11.
21. Telefonsamtale med eldste Sidney Going, mars 2011.
22. “Budskap fra Det første presidentskap”, *Til styrke for ungdom: Hvordan oppfylle vår plikt overfor Gud* (hefte, 2001), 2–3.
23. Se Lære og pakter 43:18; 45:40.
24. Lære og pakter 45:44.
25. Lære og pakter 45:45, 46.
26. Lære og pakter 88:96.
27. Lære og pakter 45:45; se også Lære og pakter 29:13; 88:96–97.
28. Lære og pakter 45:48.
29. Lære og pakter 45:49.

Av **eldste Steven E. Snow**
i De syttis presidentskap

Håp

Å håpe på forsoningen utrunder oss med et evig perspektiv.

Familien vår vokste opp i de høye-religgende ørkenområdene i Syd-Utah. Regn forekommer sjelden, og man kan bare håpe at det er nok fuktighet til den kommende sommerheten. Da som nå, håpet vi på regn, vi ba om regn, og når det var virkelig ille, fastet vi for regn.

Det går en historie der om en bestefar som tok sitt fem år gamle barnebarn med på en spasertur rundt i byen. Etter hvert kom de til en liten dagligvarebutikk i hovedgaten, hvor de stoppet for å ta seg en kald brus. En bil fra en annen delstat stoppet ved siden av bestefaren. Den fremmede pekte på en liten sky på himmelen og spurte: "Tror du det vil regne?"

"Jeg håper det," svarte den gamle mannen, "om ikke for min skyld, så for guttens. Jeg har sett regn."

Håp er en følelse som beriker hverdagen. Det defineres som "en følelse av at ting vil ordne seg til det beste". Når vi håper, "ser vi fremover med et ønske og en rimelig grad av optimisme" (dictionary.reference.com/browse/hope). Som sådan er håp en beroligende innflytelse i vårt liv idet vi ser frem til fremtidige hendelser med optimisme.

Iblant håper vi på ting som vi har liten eller ingen kontroll over. Vi håper på godt vær. Vi håper på en tidlig vår.

Vi håper at vårt favorittlag vinner VM, Super Bowl eller World Series.

Slike håp gjør vårt liv interessant og kan ofte føre til uvanlig eller til og med overtroisk adferd. Min svigerfar er for eksempel veldig glad i sport, og han er overbevist om at hvis han *ikke* ser sitt favorittlag i basketball på TV, er det mer sannsynlig at de vil vinne. Da jeg var 12 år gammel, insisterte jeg på å gå med de samme uvaskede sokkene på hver lilleputtkamp i baseball i håp om å vinne. Mor tvang meg til å ha dem på verandaen bak huset.

Andre ganger kan våre håp føre til drømmer som kan motivere oss til handling. Hvis vi håper å gjøre det bedre på skolen, kan håpet bli oppfylt ved målbevisst studium og offer. Hvis vi håper å spille på et vinnerlag, kan dette håpet føre til regelmessig trening, innsatsvilje, samarbeid og til slutt suksess.

Roger Bannister var en legestudent i England med et ambisiøst håp. Han ville bli den første til å løpe en engelsk mil på under fire minutter. Gjennom mye av første halvdel av det 20. århundre hadde friidrettsentusiaster med forventning sett frem til dagen da denne grensen ville bli sprengt. I årenes løp hadde mange gode løpere kommet i nærheten, men grensen på fire minutter ble

stående. Bannister tok fatt på et ambisiøst treningsopplegg i håp om å nå sitt mål om å sette ny verdensrekord. Enkelte i idrettsmiljøet hadde begynt å tvile på om det var mulig å bryte grensen på fire minutter. Antatte eksperter hadde til og med spekulert på om menneskekroppen rent fysiologisk var i stand til å løpe så fort over så lange avstander. På en overskyet dag 6. mai 1954 virkeliggjorde Roger Bannister sitt store håp! Han krysset mållinjen på 3.59,4, ny verdensrekord. Hans håp om å bryte grensen på fire minutter på en engelsk mil var en drøm som ble oppfylt gjennom trening, hardt arbeid og oppofrelse.

Håp kan vekke drømmer og motivere oss til å oppfylle disse drømmene. Vi kan imidlertid ikke lykkes med håp alene. Mangt et hederlig håp er urealisert, forlist på de gode hensiktene og latskapens grunner.

Som foreldre oppdager vi at våre inderligste håp dreier seg om våre barn. Vi håper de vil vokse opp og leve ansvarsbevisst og rettskaffent. Slike håp kan lett bli knust hvis vi ikke selv er gode eksempler. Håp alene kan ikke hjelpe våre barn å vokse i rettferdighet. Vi må tilbringe tid sammen med dem på familiens hjemmefest og gode familieaktiviteter. Vi må lære dem å be. Vi må lese sammen med dem i Skriftene og lære dem viktige prinsipper i evangeliet. Først da er det mulig at våre inderligste håp vil bli oppfylt.

Vi skulle aldri la håp bli fortrenget av håpløshet. Apostelen Paulus skrev at vi "skal pløye med håp" (1 Korinterbrev 9:10). Å håpe beriker vårt liv og hjelper oss se fremover med forventning. Enten vi pløyer en åker for å så, eller pløyer gjennom livet, er det helt nødvendig at vi som siste-dagers-hellige har håp.

I Jesu Kristi evangelium er håp hans etterfølgeres ønske om å oppnå evig frelse gjennom Frelserens forsoning.

Dette er i sannhet det håp vi alle må ha. Det er dette som skiller oss ut fra resten av verden. Peter for-mante Kristi tidlige etterfølgere: “Vær alltid beredt til å forsvare dere for enhver som krever dere til regnskap for det håp som bor i dere” (1 Peter 3:15).

Å håpe på forsoningen utru-ster oss med et evig perspektiv. Et slikt perspektiv gjør oss i stand til å se forbi her og nå og inn i de løfterike evige verdener. Vi behøver ikke være fanget av samfunnets snevre og omskiftelige forventninger. Vi er frie til å se frem til celestial herlighet, beseglet til vår familie og våre kjære.

I evangeliet er håp nesten alltid forbundet med tro og kjærlighet. President Dieter F. Uchtdorf har sagt: “Håp er ett ben på en trebent krakk, sammen med tro og kjærlighet. Disse tre stabiliserer vårt liv, uavhengig av ru eller ujevne overflater som vi kan komme ut for” (“Håpets uendelige kraft”, *Liahona*, nov. 2008, 21).

I siste kapittel av Mormons bok skrev Moroni:

“Derfor må det finnes tro, og hvis det må finnes tro, må det også finnes håp. Og hvis det må finnes håp, må det også finnes kjærlighet.

Og hvis dere ikke har kjærlighet, kan dere på ingen måte bli frelst i Guds rike. Heller ikke kan dere bli frelst i Guds rike hvis dere ikke har tro, heller ikke hvis dere ikke har noe håp” (Moroni 10:20–21).

Eldste Russell M. Nelson har sagt at “tro er rotfestet i Jesus Kristus. *Håp* dreier seg om forsoningen. *Kjærlighet* kommer til uttrykk i ‘Kristi rene kjærlighet’. Disse tre egenskaper er sammenvevd som trådene i en kabel, og kan ikke alltid skilles fra hverandre. Sammen blir de vår forbindelse til det celestiale rike” (“A More Excellent Hope”, *Ensign*, feb. 1997, 61).

Da Nephi profeterte om Jesus Kristus på slutten av sin opptegnelse, skrev han: “Derfor må dere streve fremover med standhaftighet i Kristus og ha et fullkomment, klart håp og kjærlighet til Gud og alle mennesker” (2 Nephi 31:20).

Det fullkomment klare håp som Nephi omtaler, er håpet om forsoningen, evig frelse muliggjort ved vår Frelseres offer. Dette håp har fått menn og kvinner gjennom alle tider til å gjøre bemerkelsesverdige ting. Oldtidens apostler vandret omkring på jorden og vitnet om ham, og ga til slutt sitt liv i Hans tjeneste.

I denne evangelieutdeling forlot mange av Kirkens første medlemmer sine hjem, og fulle av håp og tro kjempet de seg vestover over de store slettene til Saltsjødalen.

I 1851 sluttet Mary Murray Murdoch seg til Kirken i Skottland som 67 år gammel enke. Hun var en liten kvinne, bare 120 cm høy og knapt 40 kg tung, men hun fødte åtte barn, og seks av dem levde opp. På grunn av hennes størrelse kalte barn og barnebarn henne kjærlig for “lille besta”.

Hennes sønn John Murdoch og hans hustru ble medlem av Kirken og reiste til Utah i 1852, sammen med sine to små barn. Til tross for familiens egne strabaser, sendte John fire år senere sin mor nok penger til at hun kunne slutte seg til familien i Salt Lake City. Med et håp som var mye større

enn hennes lille kropp, tok Mary fatt på den krevende reisen til Utah i en alder av 73 år.

Etter å ha kommet seg trygt over Atlanteren, havnet hun i det ulykksalige Martins håndkjerrekompani. Den 28. juli tok disse håndkjerrepionerene fatt på reisen vestover. Dette kompaniets lidelser er velkjente. Av de 576 medlemmene i kompaniet døde nesten en fjerdedel før de nådde Utah. Flere ville ha omkommet om det ikke var for redningsaksjonen som ble organisert av president Brigham Young, da vogner og forsyninger ble sendt til de hellige som satt fast i snøen.

Mary Murdoch døde 2. oktober 1856 nær Chimney Rock i Nebraska. Her måtte hun gi tapt for utmattelse, kulde og reisens strabaser. Hennes skjøre kropp kunne ganske enkelt ikke tåle de fysiske påkjenningene de hellige ble utsatt for. Idet hun klamret seg til livet, tenkte hun på sin familie i Utah. Denne trofaste pionerkvinnens siste ord var: "Fortell John at jeg døde med ansiktet vendt mot Sion." (Se Kenneth W. Merrell, *Scottish Shepherd: The Life and Times of John Murray Murdoch, Utah Pioneer* [2006], 34, 39, 54, 77, 94–97, 103, 112–13, 115.)

Mary Murray Murdochs håp og tro var typisk for så mange av de tidlige pionerene som foretok den farefulle reisen vestover. Dagens åndelige reiser krever ikke mindre håp eller tro enn de tidlige pionerens. Vi har kanskje andre utfordringer, men strabasene er minst like store.

Jeg ber om at vårt håp må føre til at våre rettferdige drømmer blir oppfylt. Jeg ber spesielt om at vårt håp om forsoningen må styrke vår tro og kjærlighet og gi oss et evig perspektiv på vår fremtid. Måtte vi alle ha dette fullkomment klare håp. Dette ber jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. ■

Av Larry M. Gibson

Førsterådgiver i Unge menns generalpresidentskap

Det aronske prestedømmes hellige nøkler

Herren vil at alle bærere av Det aronske prestedømme skal innby alle til å komme til Kristus – først og fremst sin egen familie.

Da en av mine sønner var 12 år gammel, begynte han med kaninhold. Vi bygget bur og kjøpte en stor hann og to hunnkaniner av en nabo. Jeg ante ikke hva vi bega oss ut på. Etter svært kort tid bugnet skuret vårt av kaniner. Nå som min sønn er voksen, må jeg innrømme min forbauelse over hvordan de ble holdt under kontroll – en nabohund kom seg iblant inn i skuret og tynnet ut i rekkene.

Jeg ble imidlertid rørt da jeg så min sønn og brødrene hans våke over og beskytte kaninene. Som ektemenn og fedre er de nå verdige prestedømsbærere som elsker, styrker og våker over sine egne familier.

Jeg får varme følelser når jeg ser dere unge menn i Det aronske prestedømme våke over, støtte og styrke menneskene rundt dere, både deres egen familie, medlemmer av deres quorum og mange andre. Jeg er så glad i dere.

Jeg var nylig tilstede da en 13 år gammel ung mann ble beskikket

som diakonenes quorumpresident. Etterpå tok biskopen ham i hånden og tiltalte ham som "president", idet han forklarte for quorumsmedlemmene at han "tiltalte ham som president for å understreke hvor hellig hans kall var. Diakonenes quorumpresident er en av bare fire personer i menigheten som har nøkler til å presidere. Med disse nøklene vil han, sammen med sine rådgivere, lede quorumet under Herrens inspirasjon." Biskopen forsto hvilken kraft et presidentskap har som blir ledet av en president som innehar og utøver hellige prestedømsnøkler. (Se L&P 124:142–43.)

Senere spurte jeg denne unge mannen om han var klar til å presidere over dette flotte quorumet. Han svarte: "Jeg er nervøs. Jeg vet ikke hva en diakonenes quorumpresident gjør. Kan du si meg det?"

Jeg fortalte ham at han hadde et storartet biskopsråd og veiledere som ville hjelpe ham å bli en fremgangsrisk og effektiv prestedømsleder. Jeg visste

at de ville respektere hans hellige nøkler til å presidere.

Så stilte jeg følgende spørsmål: “Tror du Herren ville ha gitt deg dette viktige kallet uten å gi deg veiledning?”

Han tenkte seg om, og svarte så: “Hvor kan jeg finne den?”

Etter en liten samtale innså han at han ville finne veiledning i Skriftene, de levende profeters ord og som svar på bønn. Vi bestemte oss for å finne et skriftsted som ville være et utgangspunkt for hans ønske om å lære hvilket ansvar hans nye kall innebar.

Vi slo opp i kapittel 107 i Lære og pakter, vers 85. Her står det at en diakonenes quorumsresident skulle sitte i råd med sine quorumsmedlemmer og lære dem deres plikter. Vi merket oss at quorumet hans ikke bare er en klasse, men også et råd av unge menn, og at de skulle styrke og oppbygge hverandre under presidentens ledelse. Jeg uttrykte tillit til at han ville bli en fremragende president som ville sette sin lit til inspirasjon fra Herren og foredle sitt hellige kall ved å lære de andre diakonene deres plikter.

Så spurte jeg: “Nå som du vet at du skal lære diakonene om deres plikter, vet du hva disse pliktene er?”

Igjen slo vi opp i Skriftene og fant:

1. En diakon skal våke over og være en fastboende tjener i Kirken (se L&p 84:111).

Ettersom familien er Kirkens grunnleggende enhet, er det viktigste stedet en bærer av Det aronske prestedømme kan utføre sin plikt, i sitt eget hjem. Han yter prestedømmstjeneste for sin far og mor idet de leder familien. Han våker også over sine brødre og søstre, de unge mennene i sitt quorum og de andre medlemmene i menigheten.

2. En diakon hjelper læreren i alle sine plikter i kirken hvis det er nødvendig (se L&p 20:57).

Vi kom frem til at hvis en diakon skal hjelpe til med lærernes plikter, må han vite hva de er. I Skriftene fant vi raskt frem til over et dusin plikter knyttet til en lærers embede (se L&p 20:53–59; 84:111). Hvilken sterk opplevelse det må være for enhver ung mann – og hans far, veiledere og oss alle – å gjøre nettopp det denne unge mannen gjorde, nemlig å slå opp i Skriftene og selv finne ut hva våre plikter er. Jeg tror mange av oss vil bli overrasket – og inspirert – av det vi finner ut. Plikt overfor Gud inneholder nyttige sammendrag av Det aronske prestedømmes plikter og er en utmerket ressurs for

åndelig utvikling. Jeg oppfordrer på det sterkeste til å bruke den.

3. Diakoner og lærere skal også “advare, forklare, formane og lære, og innby alle til å komme til Kristus” (L&p 20:59; se vers 46 og 68 for prester).

Mange unge menn tror at deres misjonærtjeneste begynner når de fyller 19 og kommer til opplærings-senteret for misjonærer. Skriftene lærer oss at den begynner lenge før dette. Herren vil at alle bærere av Det aronske prestedømme skal innby alle å komme til Kristus – først og fremst sin egen familie.

Så, for å hjelpe denne unge presidenten å forstå at han og han alene var quorumets presiderende embedsmann, foreslo jeg at han skulle lese den første plikten som er nevnt i Lære og pakter 107:85. Han leste: “Presidere over tolv diakoner.” Jeg spurte: “Hva sier Herren til deg personlig om din plikt som president?”

“Tja,” sa han, “jeg har kommet på flere ting mens vi har snakket sammen. Jeg tror min himmelske Fader vil at jeg skal være president for tolv diakoner. Det er bare fem av oss som kommer, og én kommer en gang iblant. Hvordan skal vi bli tolv?”

Jeg hadde aldri tolket dette

skriftstedet slik som han gjorde, men så hadde også han hellige nøkler som jeg ikke hadde. En 13 år gammel diakonenes quorumsresident lærte meg om den åpenbaringskraft som kommer til dem som har presidentskapets hellige nøkler, uavhengig av deres intellekt, anseelse eller alder.

Jeg svarte: "Jeg vet ikke. Hva tror du?"

Han sa: "Vi må finne ut hvordan vi kan få ham til å komme. Jeg vet det er to andre som skulle ha vært i quorumet, men som ikke kommer, og jeg kjenner dem ikke. Kanskje jeg kan bli venn med den ene og få rådgiverne mine til å jobbe med de andre. Hvis alle kommer, er vi syv, men hvor finner vi fem til?"

"Jeg vet ikke," svarte jeg, "men hvis vår himmelske Fader vil ha dem der, vet han det".

"Da må vi be som presidentskap og quorum, og finne ut hva vi skal gjøre." Så spurte han: "Er jeg ansvarlig for alle gutter i diakonalder i menigheten, også de som ikke er medlem?"

Dypt imponert sa jeg: "I Herrens øyne, har biskopen din ansvar bare for

medlemmene i menigheten, eller for alle som bor innenfor dens grenser?"

Denne unge "fastboende tjener" skjønnte det. Han forsto alle diakoners, læreres og presters ansvar for å våke over Kirken og innby alle til å komme til Kristus.

Jeg blir minnet på et skriftsted når jeg tenker på Kirkens storartede unge menn og kvinner – et skriftsted som Moroni siterte for Joseph Smith, idet han sa at det "ennå ikke var oppfylt, men ville snart bli det" (Joseph Smith–Historie 1:41) – "Og deretter skal det skje at jeg vil utgyte min Ånd over alt kjød. Deres sønner og døtre skal tale profetiske ord, ... og deres unge menn skal se syner" (Joel 2:28).

Det denne unge presidenten "kom på", var en visjon om hva vår himmelske Fader ønsker at hans quorum skal være. Det var den åpenbaringen han trengte for å styrke de aktive medlemmene i quorumet, redde dem som strevde, og innby alle til å komme til Kristus. Med denne inspirasjonen planla han å utføre Herrens vilje.

Herren lærte denne unge presidenten at *prestedomme* betyr å anstrenge seg for å tjene andre. Som vår kjære profet, president Thomas S. Monson forklarer: "Prestedømmet er egentlig ikke så mye en gave som en fullmakt til å yte tjeneste, en anledning til å løfte og en mulighet til å velsigne andre" ("Vår hellige tillit som prestedømsbærere", *Liahona*, mai 2006, 57).

Tjeneste er selve prestedømmets grunnvoll – tjeneste for andre ifølge Frelserens eksempel. Jeg vitner om at det er hans prestedomme, vi går i hans ærend og han har vist alle prestedømsbærere måten å utføre trofast prestedømsstjeneste på.

Jeg oppfordrer alle diakonenes, lærernes og prestenes quorumsresidenter til regelmessig å rådføre seg med hverandre, studere og be

for å få vite Herrens vilje, og så gå og gjøre den. Bruk Plikt overfor Gud til å lære deres quorumsmedlemmer deres plikter. Jeg oppfordrer alle quorumsmedlemmer til å oppholde deres quorumsresident og søke råd hos ham idet dere lærer og rettferdig utfører alle deres prestedømsplikter. Og jeg oppfordrer oss alle til å se disse bemerkelsesverdige unge mennene slik Herren ser dem – en mektig ressurs til å bygge opp og styrke hans rike her og nå.

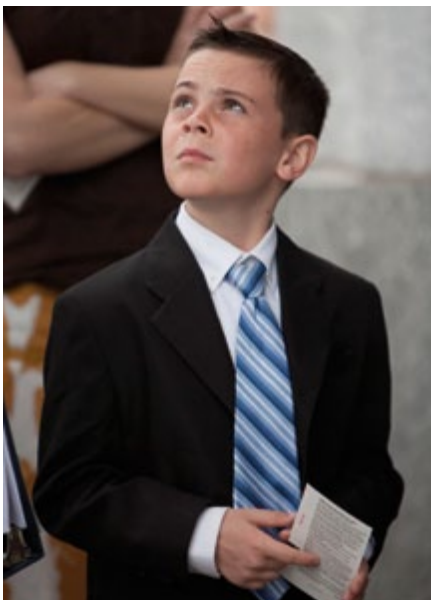
Dere storartede unge menn, bærere av Det aronske prestedomme som ble gjengitt av døperen Johannes til Joseph Smith og Oliver Cowdery nær Harmony, Pennsylvania. Deres prestedomme innbefatter de hellige nøkler som åpner døren så alle vår himmelske Faders barn kan komme til hans Sønn, Jesus Kristus og følge ham. Dette muliggjøres gjennom "omvendelsens evangelium og dåp ved nedsenkning til syndenes forlatelse", ukentlig deltagelse i nadverdets ordinas og "englers betjening" (L&P 13:1; Joseph Smith–Historie 1:69). Dere er i sannhet tjenere som må være rene, verdige og trofaste prestedømsmenn til enhver tid og på alle steder.

Hvorfor? Hør på disse ordene fra vårt kjære første presidentskap til hver av dere i Plikt overfor Gud:

"Du har myndighet til å forrette ordinansene innen Det aronske prestedomme... [Du vil] i stor grad være til velsignelse for dem som omgir deg ...

Vår himmelske Fader har stor tro på og tillit til deg, og han har en viktig misjon du skal utføre" (*Jeg oppfyller min plikt mot Gud – for bærere av Det aronske prestedomme* [2010], 5).

Jeg vet at disse ordene er sanne, og jeg ber om at vi alle må få dette samme vitnesbyrd. Og jeg sier disse ting i Jesu Kristi hellige navn, hvis prestedomme vi bærer. Amen. ■

Av president Dieter F. Uchtdorf
Annenrådgiver i Det første presidentskap

Deres muligheter, deres privilegium

Hvis dere leser Skriftene og lytter til profetenes ord av hele deres hjerte og forstand, vil Herren fortelle dere hvordan dere kan leve opp til deres prestedomsprivilegier.

Det var en gang en mann som hele sitt liv hadde drømt om å dra på cruise i Middelhavet. Han drømte om å vandre i Romas, Athens og Istanbuls gater. Han sparte alt han kunne for å få nok til reisen. Han hadde smått med penger, så han tok med seg en ekstra koffert med bønner, kjeks og pulversaft, og det var dette han levde av hver dag.

Han skulle gjerne ha deltatt i de mange aktivitetene på skipet – trent på helsestudioet, spilt minigolf og badet i bassenget. Han misunnet dem som gikk på kino, forestillinger og kulturpresentasjoner. Å, som han lengtet etter bare en liten smak av den fantastiske maten han så ombord – hvert måltid lot til å være et festmåltid! Men mannen ønsket å bruke så lite penger som mulig, så han var ikke med på noe av dette. Han fikk se de byene han hadde lengtet etter å besøke, men under mesteparten av reisen holdt han seg på lugaren og spiste sin enkle mat.

På cruisets siste dag spurte et besetningsmedlem ham hvilken av avskjedsfestene han ville delta på. Først da fant mannen ut at ikke bare avskjedsfesten, men det meste ombord

på cruiseskipet – maten, underholdningen, alle aktivitetene – hadde vært inkludert i billettprisen. Altfor sent oppdaget mannen at han hadde levd langt under sine privilegier.

Denne lignelsen reiser følgende spørsmål: Lever vi som prestedomsbærere under våre privilegier når det gjelder den hellige kraft og de gaver og velsignelser vi har anledning og rett til som bærere av Guds prestedømme?

Prestedømmets herlighet og prakt

Vi vet alle at prestedømmet er noe langt mer enn bare et navn eller en tittel. Profeten Joseph sa at “prestedømmet er et evigvarende prinsipp og har eksistert hos Gud i all evighet [og] vil bestå i all evighet og er uten dagers begynnelse og års ende”.¹ Det innbefatter “endog nøkkelen til kunnskapen om Gud”.² Ja, gjennom prestedømmet blir selve “guddommelighetens kraft tilkjennegitt”.³

Prestedømmets velsignelser overgår vår fatteevne. Trofaste bærere av Det melkisedekske prestedømme kan bli “Guds utvalgte”.⁴ De blir “helliggjort av Ånden til fornyelse av sine legemer”⁵ og kan til slutt motta “alt

som [Faderen] har”.⁶ Dette kan være vanskelig å forstå, men det er vakkert, og jeg vitner om at det er sant.

Det faktum at vår himmelske Fader betror menneskene denne kraft og dette ansvar, er tegn på hans store kjærlighet til oss og et forvarsel om våre muligheter som Guds sønner i livet etter dette.

Ikke desto mindre viser våre handlinger altfor ofte at vi lever langt under dette potensialet. Når vi blir spurt angående prestedømmet, kan mange av oss gjengi en korrekt definisjon, men i hverdagen er det kanskje lite som tyder på at vår forståelse stikker dypere enn et innøvd manuskript.

Brødre, vi står overfor et valg. Vi kan være tilfreds med en begrenset opplevelse som prestedomsbærere, og ta til takke med opplevelser som ligger langt under våre privilegier. Eller vi kan få del i et overdådig festmåltid av åndelige muligheter og universelle prestedomsvelsignelser.

Hva kan vi gjøre for å leve opp til vårt potensial?

Ordene som finnes i Skriftene og som uttales på generalkonferansen, skulle anvendes på oss selv,⁷ ikke bare leses eller høres.⁸ Altfor ofte deltar vi på møter og nikker. Kanskje vi til og med smiler gjenkjennende og er enige. Vi noterer noen punkter og sier til oss selv: “Det er noe jeg vil gjøre.” Men et eller annet sted mellom det at vi hører det, skriver en påminnelse på smarttelefonen vår og faktisk gjør noe, bytter “gjør det” plass med “senere”. Brødre, la oss sørge for at vår “gjør det”-bryter alltid står i “nå”-stilling!

Hvis dere leser Skriftene og lytter til profetenes ord av hele deres hjerte og forstand, vil Herren fortelle dere hvordan dere kan leve opp til deres prestedomsprivilegier. La det ikke gå

en eneste dag uten at dere gjør noe for å følge Åndens tilskyndelser.

For det første: Les brukerveiledningen

Hvis dere hadde verdens dyreste og mest avanserte datamaskin, ville dere bare bruke den som skrivebordsdekorasjon? Datamaskinen ser kanskje imponerende ut. Den har kanskje all verdens muligheter. Men det er først når dere studerer brukerveiledningen, lærer å bruke programvaren og slår den på at dere får tilgang til alle mulighetene.

Guds hellige prestedømme har også en brukerveiledning. La oss bestemme oss for å lese Skriftene og håndbøkene mer målrettet og mer konsentrert. La oss begynne med å lese om igjen kapittel 20, 84, 107 og 121 i Lære og pakter. Jo mer vi studerer prestedømmets hensikt, muligheter og praktiske anvendelse, jo mer forundret vil vi bli over dets kraft, og Ånden vil lære oss å få tilgang til og bruke denne kraften til å velsigne vår familie, vårt samfunn og Kirken.

Som et folk legger vi med rette stor vekt på verdslig lærdom og yrkesutvikling. Vi vil og vi må utmerke oss innen lærdom og faglig dyktighet. Takk for at dere gjør deres beste for å skaffe dere utdanning og bli eksperter på deres fagfelt. Jeg oppfordrer dere til også å bli eksperter på evangeliets læresetninger – ikke minst på læren om prestedømmet.

Vi lever i en tid da Skriftene og uttalelser fra vår tids profeter er lettere tilgjengelige enn noensinne tidligere i verdens historie. Det er imidlertid vårt privilegium og vår plikt, og det er vårt ansvar å strekke oss ut og gripe deres læresetninger. Prestedømmets prinsipper og læresetninger er opphøyde og guddommelige. Jo mer vi studerer prestedømmets lære og muligheter

og anvender det i praksis, jo mer vil vår sjel vokse og vår forstand bli utvidet, og vi vil se hva Herren har i vente for oss.

For det andre: Søk Åndens åpenbaringer

Et sikkert vitnesbyrd om Jesus Kristus og hans gjengitte evangelium krever mer enn kunnskap – det krever personlig åpenbaring, bekreftet ved oppriktig og hengiven anvendelse av evangeliets prinsipper. Profeten

Joseph Smith forklarte at prestedømmet er en “kanal Den allmektige begynte å åpenbare sin herlighet gjennom ved begynnelsen av denne jords skapelse. Gjennom dette prestedømme har han fortsatt å åpenbare seg til menneskenes barn ned til denne tid”.⁹

Hvis vi ikke forsøker å bruke denne kanalen for åpenbaring, lever vi under våre prestedømsprivilegier. Det finnes for eksempel dem som

Bukarest, Romania

tror, men ikke vet at de tror. De har mottatt forskjellige svar gjennom den milde, lave røsten over lengre tid, men siden denne inspirasjonen virker så liten og uanselig, gjenkjenner de den ikke for det den egentlig er. Følgelig lar de tvilen hindre dem i å nå sine muligheter som prestedømsbærere.

Åpenbaring og vitnesbyrd kommer ikke alltid med overveldende kraft. For mange kommer et vitnesbyrd sakte – litt om gangen. Iblant kommer det så gradvis at det er vanskelig å huske det nøyaktige øyeblikket da vi faktisk visste at evangeliet var sant. Herren gir oss “linje på linje og bud på bud, litt nå og litt da”.¹⁰

På noen måter er vårt vitnesbyrd som en snøball som blir større for hver omdreining. Vi begynner med et lite lys – selv om det bare er et ønske om å tro. Gradvis vil “lys [klynge] seg til lys”¹¹, og “den som mottar lys og blir i Gud, mottar mer lys, og dette lys blir klarere og klarere inntil som ved høylys dag”¹², og “når tiden er inne, [mottar vi] av hans fylde”.¹³

Tenk hvor stort det er å strekke seg ut over våre jordiske begrensninger og få vår forstands øyne åpnet og motta lys og kunnskap fra himmelske kilder! Det er vårt privilegium og vår mulighet som prestedømsbærere å søke personlig åpenbaring og finne

ut hvordan vi selv kan få vite om det er sant ved Den hellige ånds sikre vitnesbyrd.

La oss oppriktig søke lys fra personlig inspirasjon. La oss bønnfalle Herren om å begave vårt sinn og vår sjel med den troens gnist som vil gjøre oss i stand til å motta og gjenkjenne Den hellige ånds guddommelige betjening for våre omstendigheter, utfordringer og prestedømsplikter.

For det tredje: Finn glede i prestedømsstjeneste

I løpet av min karriere som trafikkflyger fikk jeg gleden av å følge opp og instruere piloter. En del av jobben besto i å lære opp og foreta utsjekk av erfarne piloter for å påse at de hadde nødvendig kunnskap og ferdigheter til å kunne føre disse storartede jetflyene på en sikker og effektiv måte.

Jeg fant ut at det fantes piloter som selv etter mange år som yrkesflygere, aldri mistet sin begeistring for å stige opp i atmosfæren, etter å ha “unnsloppet jordens strenge bånd og danset over himmelen på glinsende gledesvinger”.¹⁴ De elsket lyden av luftstrømmen, brølet fra de kraftige motorene, følelsen av å være “ett med vinden og ett med den mørke himmelen og stjernene i horisonten”.¹⁵ Deres entusiasme var smittende.

Det fantes også noen få som lot til å oppleve det hele som ren rutine. De hadde mestret systemene og hadde full kontroll over flyene, men et sted på veien hadde de mistet gleden over å fly “der hverken lerce eller ørn hadde fløyet.”¹⁶ De hadde mistet sin ærefrykt over synet av en glødende soloppgang eller Guds vakre skaperverk der de krysset hav og kontinenter. Hvis de oppfylte de offisielle kravene, godkjente jeg dem, men samtidig syntes jeg synd på dem.

Det kan være lurt å spørre dere selv om dere bare følger rutinen som prestedømsbærere – og gjør det som forventes, men ikke opplever den glede dere skulle ha opplevd. Å bære prestedømmet gir oss rike muligheter til å føle den glede som Ammon uttrykte: “Har vi ikke grunn til å fryde oss? ... Vi har vært redskaper i [Herrens] hånd til å utføre dette store og vidunderlige verk. La oss derfor juble ... i Herren, ja, la oss fryde oss.”¹⁷

Brødre, vår religion skal gi oss glede! Vi er storlig velsignet ved å bære

Guds prestedømme! I Salmenes bok leser vi: "Salig er det folk som kjenner til jubel! Herre, i ditt åsyns lys skal de vandre."¹⁸ Vi kan oppleve denne store glede om vi bare søker den.

Altfor ofte går vi glipp av den lykke som kommer av daglig, praktisk prestedømstjeneste. Iblant kan oppgavene føles som byrder. Brødre, la ikke vårt liv bære preg av tretthet, bekymring og klagning. Vi lever under våre privilegier hvis vi lar verdslige ankere holde oss unna den store glede som kommer av trofast og hengiven prestedømstjeneste, ikke minst i vårt eget hjem. Vi lever under våre privilegier hvis vi ikke tar del i det festmåltid av lykke, fred og glede som Gud gir i så rikt monn til trofaste prestedømstjenere.

Unge menn, hvis det å komme tidlig til kirken for å forberede nadverden føles mer som en byrde enn en velsignelse, vil jeg be dere tenke over hva denne hellige ordinans kan bety for et medlem som kanskje har hatt en vanskelig uke. Brødre, hvis det ikke virker som dere oppnår noe særlig som hjemmelærere, vil jeg be dere se med troens øyne hva et besøk av en Herrens tjener kan gjøre for en familie som har mange usette problemer. Hvis dere forstår de guddommelige mulighetene i deres prestedømstjeneste, vil Guds ånd fylle deres hjerte og forstand, og stråle i deres øyne og ansikt.

Måtte vi som prestedømsbærere aldri bli likegyldige overfor det store under Herren har betrodd oss.

Konklusjon

Mine kjære brødre, måtte vi flittig søke å tilegne oss læren om det hellige prestedømme, måtte vi styrke vårt vitnesbyrd linje på linje ved å motta Åndens åpenbaringer, og måtte vi finne sann glede i daglig prestedømstjeneste. Hvis vi gjør disse

tingene, vil vi begynne å leve opp til vårt potensial og våre privilegier som prestedømsbærere, og vi vil makte alt i ham som gjør oss sterke.¹⁹ Dette vitner jeg om som en Herrens apostel, og gir dere min velsignelse i Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Joseph Smith* (2007), 104.
2. Lære og pakter 84:19.
3. Lære og pakter 84:20.
4. Lære og pakter 84:34.
5. Lære og pakter 84:33.

6. Lære og pakter 84:38.
7. 1 Nephi 19:24.
8. Se Jakobs brev 1:22.
9. *Læresetninger – Joseph Smith*, 108.
10. 2 Nephi 28:30.
11. Lære og pakter 88:40.
12. Lære og pakter 50:24.
13. Lære og pakter 93:19.
14. John Gillespie Magee jr.: "High Flight", i Diane Ravitch, red., *The American Reader: Words That Moved a Nation* (1990), 486.
15. Richard Bach, *Stranger to the Ground* (1963), 9.
16. Magee: "High Flight", 486.
17. Alma 26:13, 15–16.
18. Salmene 89:15.
19. Filippene 4:13.

Av president Henry B. Eyring
Førsterådgiver i Det første presidentskap

Lærdom i prestedømmet

Hvis dere vil være flittige og lydige i prestedømmet, vil skatter av åndelig kunnskap bli øst over dere.

Jeg er takknemlig for å være sammen med dere på dette møtet for Guds prestedømme. Vi er på mange forskjellige steder i kveld og på mange stadier av vår prestedømstjeneste. Men på tross av våre ulike omstendigheter har vi et felles behov. Det er å lære våre plikter i prestedømmet og utvikle vår evne til å utføre dem.

Som diakon følte jeg dette behovet sterkt. Jeg bodde i en liten gren av Kirken i New Jersey på USAs østkyst. Jeg var den eneste diakonen i grenen – ikke bare den eneste som kom, men den eneste i opptegnelsene. Min eldre bror Ted var den eneste læreren. Han er her i kveld.

Mens jeg fremdeles var diakon, flyttet familien min til Utah. Der var tre storartede ting på plass for å få fart på min utvikling i prestedømmet. Det første var en president som kunne det å sitte i råd med sine quorumsmedlemmer. Det andre var stor tro på Jesus Kristus som førte til den store kjærlighet vi har hørt om – kjærlighet til hverandre. Det tredje var en felles overbevisning om at den overordnede hensikten med prestedømmet var å arbeide for menneskenes frelse.

Det var ikke den godt organiserte menigheten som gjorde utslaget. Det som fantes i denne menigheten, kan finnes overalt, uansett hvilken enhet av Kirken man befinner seg i.

Disse tre tingene kan være en så stor del av deres erfaring med prestedømmet at dere knapt legger merke til dem. Andre føler kanskje ikke noe behov for vekst, så disse hjelpemidlene er kanskje usynlige for dere. Uansett ber jeg om at Ånden vil hjelpe meg å gjøre dem tydelige og attraktive for dere.

Min hensikt med å tale om disse tre hjelpemidlene til utvikling i prestedømmet er å oppfordre dere til å verdsette dem og bruke dem. Hvis dere gjør det, vil deres tjeneste bli så mye bedre. Og hvis den blir bedre, vil deres prestedømstjeneste velsigne vår himmelske Faders barn mer enn dere nå kan forestille dere.

Jeg fant det første da jeg ble ønsket velkommen til et prestenes quorum med biskopen som vår president. Dette virker kanskje ubetydelig for dere, men det ga meg en følelse av kraft i prestedømmet som forandret min tjeneste i prestedømmet for all fremtid. Det begynte med måten han ledet oss på.

Så langt jeg kunne se, behandlet han de unge prestenes synspunkter som om de var de klokeste menn i verden. Han ventet til alle som ønsket det, hadde uttalt seg. Han lyttet. Og når han tok en beslutning, syntes det for meg som om Ånden bekreftet beslutningen for oss og for ham.

Jeg forstår nå at jeg følte det skriftstedet mener når det sier at presidenten skal sitte i råd med sine quorumsmedlemmer.¹ Mange år senere, da jeg som biskop var sammen med mitt prestenes quorum, ble de og jeg undervist på grunn av det jeg hadde lært som ung prest.

20 år senere, som biskop, fikk jeg anledning til å se hvor effektivt et råd kan være, ikke bare i møtehuset, men også på fjellet. På en lørdagsaktivitet hadde et medlem av vårt quorum vært savnet i skogen hele natten. Så vidt vi visste, var han alene og manglet varme klær, mat og ly. Vi lette etter ham uten å lykkes.

Jeg husker at vi ba sammen, prestenes quorum og jeg, og så ba jeg hver av dem om å uttale seg. Jeg lyttet omhyggelig, og det virket som om de også lyttet til hverandre. Etter en stund senket roen seg over oss. Jeg følte at vårt savnede quorumsmedlem var tørr og i sikkerhet.

Det ble klart for meg hva quorumet skulle og ikke skulle gjøre. Da de som fant ham beskrev stedet i skogen hvor han hadde søkt sikkerhet, følte jeg at jeg gjenkjente det. Men det største miraklet for meg var å se hvordan et prestedømsråd forenet i tro på Jesus Kristus, bragte åpenbaring til ham som hadde prestedømsnøkklene. Den dagen utviklet vi alle større kraft i prestedømmet.

Den andre nøkkelen til økt lærdom er å ha den kjærlighet til hverandre som følger stor tro. Jeg er ikke sikker på hva som kommer først, men begge

delers synes alltid å finnes når stor og hurtig lærdom i prestedømmet finner sted. Joseph Smith lærte oss dette ved eksempel.

I begynnelsen av denne evangelie-utdeling mottok han en befaling fra Gud om å utvikle styrke i prestedømmet. Han ble befalt å opprette skoler for prestedømsbærere. Herren stilte det krav at det skulle råde kjærlighet blant dem som underviste og dem som ble undervist. Her er Herrens ord om å opprette et sted for lærdom i prestedømmet og hvordan det var for dem som skulle lære:

“Organiser dere, ... bygg et hus, ... et lærdommens hus, ... et ordens hus...”

Velg en lærer blant dere, og la ikke alle tale på én gang, men la én tale om

gangen og la alle lytte til det han sier, slik at når alle har talt, kan alle være oppbygget av alle, og for at alle kan få det samme privilegium.”²

Herren beskriver det vi allerede har sett er den styrke et råd eller en klasse i prestedømmet har til å motta Åndens åpenbaring. Åpenbaring er den eneste måten å få vite at Jesus er Kristus på. Denne store tro er det første trinnet på den stige vi klatrer opp for å lære evangeliets prinsipper.

I kapittel 88 i Lære og pakter, vers 123 og 124, la Herren vekt på kjærlighet til hverandre og å ikke finne feil hos hverandre. De som skulle få del i prestedømmsskolen Herrens profet opprettet, måtte inngå en pakt med opprakte hender om å være “deres venn og bror ... i kjærlighetens bånd”.³

Vi følger ikke denne praksis i dag, men hver gang jeg har sett bemerkelsesverdig lærdom i prestedømmet, så finnes disse kjærlighetsbåndene. Som sagt har jeg sett det både som årsak til og virkning av å lære evangeliets sannheter. Kjærlighet innbyr Den hellige ånd til å være tilstede og bekrefte sannheten. Og gleden over å lære guddommelige sannheter vekker kjærlighet mellom dem som har vært sammen om å lære.

Det motsatte er også tilfelle. Uenighet eller sjalusi hindrer Den hellige ånd i å undervise oss og reduserer vår evne til å motta lys og sannhet. Og i skuffelsen som uvegerlig følger, ligger frøene til større splid og en tendens til å finne feil blant dem som forventet en læreeerfaring som ikke kom.

De prestedømsbærere som lærer godt sammen, synes alltid å ha dyktige fredsstiftere blant seg. Man ser fredsstiftere i aksjon i prestedømsklasser og i råd. Det er evnen til å hjelpe andre å finne en felles plattform når andre bare ser ulikheter. Fredsstiftere har evnen til å hjelpe noen å se andres innspill som et bidrag istedenfor en irettesettelse.

Med tilstrekkelig av Kristi rene kjærlighet og et ønske om å være fredsstiftere, er det mulig å ha samhold i prestedømsråd og -klasser. Det krever tålmodighet og ydmykhet, men jeg har til og med sett det når problemstillingene er vanskelige og medlemmene i rådene og klassene har vidt forskjellig bakgrunn.

Det er mulig å heve seg til de høye normene Herren har fastsatt for prestedømsbærere som skal ta beslutninger i quorumer. Det er mulig så lenge det finnes stor tro og kjærlighet og ingen strid. Her er Herrens vilkår for at han skal støtte våre beslutninger: “Og enhver avgjørelse som noen av disse quorum tar, må være enstemmig,

hvilket vil si at hvert medlem i det enkelte quorum må være enig i avgjørelsen, slik at alle deres beslutninger innbyrdes har samme kraft og gyldighet.”⁴

Det tredje hjelpemiddelet til lærdom i prestedømmet finnes i en felles overbevisning om hvorfor Herren velsigner og betror oss med å bære og utøve hans prestedømme. Det er å arbeide for menneskers frelse. Denne felles overbevisning gir enhet i quorumer. Vi kan begynne å lære om dette i Skriftenes beretning om hvordan vi åndesønner ble forberedt før vi ble født for den sjeldne ære å bære prestedømmet.

Idet han talte om dem som er gitt stor prestedømstillit i dette liv, sa Herren: “Før de ble født, mottok de, sammen med mange andre, sine første leksjoner i åndenes verden og ble forberedt til å komme frem i Herrens beleilige tid for å arbeide i hans vingård med å frelse menneskenes sjeler.”⁵

I prestedømmet er vi alle forpliktet til å arbeide for menneskenes sjeler. Vi må gjøre mer enn å lære at dette er vår plikt. Vi må få dette så dypt inn i vårt hjerte at hverken de mange krav som stilles til oss i vår ungdom eller de prøvelser som kommer med alderen, kan hindre oss.

For ikke lenge siden besøkte jeg en høyprest i hans hjem. Han er ikke

lenger i stand til å komme på våre quorumsmøter. Han bor alene. Hans vakre hustru er død, og hans barn bor langt borte. Tid og sykdom begrenser hans evne til å tjene. Han løfter fremdeles vekt for å bevare det han kan av sin en gang store styrke.

Da jeg kom inn i hans hjem, reiste han seg med gåstolen sin for å møte meg. Han ba meg sette seg i en stol ved siden av seg. Vi snakket om våre gode tider sammen i prestedømmet.

Så sa han med stor intensitet: “Hvorfor lever jeg fremdeles? Hvorfor er jeg fremdeles her? Jeg kan ikke gjøre noe.”

Jeg fortalte ham at han gjorde noe for meg. Han oppmuntret meg med sin tro og sin kjærlighet. Selv i løpet av vår korte samtale ga han meg et ønske om å bli bedre. Hans ønske om å gjøre noe av betydning hadde motivert meg til å prøve hardere å tjene andre og Herren.

Men tristheten i stemmen og blikket hans fortalte meg at jeg ikke hadde besvart hans spørsmål. Han lurte fremdeles på hvorfor Gud lot ham leve med så begrensede muligheter til å tjene.

På sin sedvanlig rause måte takket han meg for besøket. Da jeg reiste meg for å gå, kom hjemmesykepleieren som var der i noen timer hver dag, inn fra et annet rom. I løpet av vår samtale hadde han fortalt meg litt om

henne. Han sa hun var fantastisk. Hun hadde bodd blant de siste-dagers-hellige mesteparten av sitt liv, men var ennå ikke medlem.

Hun kom for å følge meg til døren. Han gjorde tegn til henne og sa med et smil: “Jeg klarer visst ingenting. Jeg har prøvd å få henne døpt inn i Kirken, men det har ikke fungert.” Hun smilte tilbake til ham og til meg. Jeg gikk ut og tok fatt på hjemveien.

Da gikk det opp for meg at svarene på hans spørsmål for lengst var plantet i hans hjerte. Denne trofaste høypresten prøvde å gjøre sin plikt, noe han hadde lært gjennom sine mange år i prestedømmet.

Han visste at denne unge kvinnens eneste mulighet til å bli velsignet med frelse gjennom Jesu Kristi evangelium, var å inngå en pakt ved å bli døpt. Han hadde blitt undervist i samsvar med paktene av hver eneste president for hvert eneste quorum, fra diakonenes til høyprestenes.

Han husket og følte sin egen ed og pakt i prestedømmet. Han holdt den fortsatt.

Han var et vitne og en misjonær for Frelseren uansett hvor livet måtte føre ham. Det fantes allerede i hans hjerte. Hans hjertes ønske var at hennes hjerte kunne bli forandret gjennom Jesu Kristi forsoning ved å holde hellige pakter.

Hans tid i prestedømmets skole i dette liv vil være relativt kort sammenlignet med evigheten. Men selv på denne korte tiden har han mestret evighetens pensum. Hvor enn Herren kaller ham, vil han ha med seg prestedømslærdommer av evig verdi.

Ikke bare skulle dere være ivrige etter å lære deres prestedømslærdommer i dette liv, men dere skulle se lyst på hva som er mulig. Noen av oss legger kanskje selv begrensninger på våre muligheter til å lære det Herren gir oss i hans tjeneste.

En ung mann forlot sin lille landsby i Wales på begynnelsen av 1840-tallet, hørte Guds apostler og kom inn i Guds rike på jorden. Han seilte sammen med de hellige til Amerika og kjørte en vogn over slettene mot vest. Han var med i kompaniet som kom etter Brigham Young inn i denne dalen. Hans prestedøstmstjeneste innbefattet å rydde jord til en gård.

Han solgte gården med tap for å reise på misjon for Herren til ørkenen i det som nå er Nevada, for å passe sauer. Han ble deretter kalt på

en ny misjon over havet til nettopp den landsbyen han hadde forlatt i sin fattigdom for å følge Herren.

Gjennom det hele fant han en mulighet til å lære sammen med brødrene i prestedømmet. Som den tapre misjonæren han var, gikk han til sommerhuset i Wales til en mann som fire ganger hadde vært Englands statsminister, for å tilby ham Jesu Kristi evangelium.

Den store mannen slapp ham inn i herskapshuset sitt. Han hadde studert ved Eton College og Oxford University. Misjonæren snakket med ham om menneskets opprinnelse, Jesu Kristi sentrale rolle i verdens historie og til og med nasjonenes skjebne.

På slutten av deres samtale takket verten nei til tilbudet om å bli døpt. Men idet de skilte lag, spurte denne lederen for et av verdens store imperier den ydmyke misjonæren: "Hvor har du tatt din utdanning?" Hans svar var: "I Guds prestedømme."

Dere har kanskje noen ganger tenkt hvor mye bedre deres liv ville ha

vært om dere bare hadde kommet inn på en eller annen god skole. Jeg ber om at dere må se Guds store kjærlighet til dere og den anledning han har gitt dere til å komme inn på hans prestedømsskole.

Hvis dere vil være flittige og lydige i prestedømmet, vil skatter av åndelig kunnskap bli øst over dere. Dere vil utvikle deres evne til å motstå det onde og forkynne den sannhet som fører til frelse. Dere vil glede dere over andres lykke som dere leder til opphøyelse. Deres familie vil bli et sted for lærdom.

Jeg vitner om at prestedømmets nøkler er gjengitt. President Thomas S. Monson innehar og utøver disse nøklene. Gud lever og kjenner dere fullkomment. Jesus Kristus lever. Dere ble utvalgt til den ære det er å bære det hellige prestedømme. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Se Lære og pakter 107:87.
2. Lære og pakter 88:119, 122.
3. Lære og pakter 88:133.
4. Lære og pakter 107:27.
5. Lære og pakter 138:56.

Av president Thomas S. Monson

Prestedømmets kraft

Måtte vi være verdige mottakere av den guddommelige kraft som henhører til det prestedømme vi bærer. Måtte det være til velsignelse for oss, og måtte vi bruke det til å velsigne andre.

Jeg har bedt og studert lenge for å finne ut hva jeg kunne si i kveld. Jeg ønsker ikke å fornærme noen. Jeg tenkte: "Hvilke utfordringer har vi? Hva er det jeg må hankses med hver dag som noen ganger får meg til å gråte til langt på natt?" Jeg tenkte jeg ville prøve å ta opp noen av disse utfordringene i kveld. Noen vil gjelde de unge mennene. Noen vil gjelde de middelaldrende. Noen vil gjelde dem som er litt over middelalderen. Vi snakker ikke om alderdom.

Jeg vil først bare si at det har vært godt for oss å være sammen i kveld. Vi har hørt gode og betimelige budskap angående Guds prestedømme. I likhet med dere har jeg blitt oppbygget og inspirert.

I kveld vil jeg ta opp saker som jeg har tenkt mye på i det siste, og som jeg har følt meg tilskyndet til å dele med dere. På en eller annen måte er de alle knyttet til den personlige verdighet som er nødvendig for å kunne motta og utøve den hellige kraften i det prestedømme vi bærer.

La meg begynne med å sitere fra kapittel 121 i Lære og pakter:

"Prestedømmets rettigheter er uadskillelig forbundet med himmelens krefter, og ... himmelens krefter kan hverken kontrolleres eller nyttes

uten at det skjer ifølge rettferdighetens prinsipper.

At de kan meddeles oss, er sant, men når vi forsøker å skjule våre synder eller å tilfredsstille vår stolthet, vår forføngelige ærgjerrighet, eller å utøve herredømme, kontroll eller tvang over menneskenes barns sjeler i noen som helst grad av urettferdighet, se, da trekker himlene seg tilbake, Herrens Ånd bedrøves, og når den borttas – Amen til den manns prestedømme og myndighet."¹

Brødre, dette er Herrens utvetydige ord om hans guddommelige myndighet. Vi kan ikke være i tvil om den forpliktelse dette legger på hver av oss som bærer Guds prestedømme.

Vi har kommet til jorden i vanskelige tider. Flertallets moralkompass har gradvis forandret seg til noe nær "alt er tillatt".

Jeg har levd lenge nok til å ha vært vitne til mye av forvandlingen som har funnet sted i samfunnets moral. Der Kirkens og samfunnets normer før stort sett var forenelige, er det nå en bred kløft mellom oss, og den blir stadig bredere.

Mange filmer og TV-programmer fremstiller adferd som er stikk i strid med Guds lover. Utsett dere ikke for insinuasjonene og rensykkede

slibligheter som så ofte finnes der. Teksten i mye av dagens musikk faller i samme kategori. Den banning som er så utbredt i dag, ville aldri ha blitt tolerert for ikke så altfor lenge siden. Dessverre blir Herrens navn misbrukt om og om igjen. Tenk sammen med meg på budet – ett av de ti – som Herren åpenbarte til Moses på Sinai-fjellet: "Du skal ikke misbruke Herren din Guds navn, for Herren vil ikke holde den uskyldig som misbruker hans navn."² Jeg beklager at noen av oss blir utsatt for vanhellig språk, og jeg ber dere innstendig om å ikke bruke det. Vær så snill å ikke si noe som dere ikke kan være stolte av.

Hold dere fullstendig unna pornografi. Tillat dere aldri noensinne å se på det. Det har vist seg å være en avhengighet som det er mer enn vanskelig å bli kvitt. Unngå alkohol og tobakk og andre skadelige stoffer, for dette er også uvaner som ikke er lette å overvinne.

Hva vil beskytte dere mot den synd og ondskap som finnes rundt dere? Jeg vil hevde at et sterkt vitnesbyrd om vår Frelser og hans evangelium vil bringe dere i sikkerhet. Hvis dere ikke har lest Mormons bok, så les den. Jeg skal ikke be om en håndsopprekning. Hvis dere gjør det med bønn og med et oppriktig ønske om å få vite sannheten, vil Den hellige ånd tilkjennegi at den er sann. Hvis den er sann – og det er den – da var Joseph Smith en profet som så Gud Faderen og hans Sønn Jesus Kristus. Kirken er sann. Hvis dere ikke allerede har et vitnesbyrd om disse tingene, så gjør det som trengs for å få det. Det er helt avgjørende at dere har deres eget vitnesbyrd, for andres vitnesbyrd holder bare et stykke på veien. Når dere så har mottatt et vitnesbyrd, må det holdes levende og sterkt ved lydighet mot

Guds bud og ved regelmessig bønn og skriftstudium. Gå i kirken. Dere unge menn, delta i Seminar eller Institutt så sant det er tilgjengelig.

Hvis det er noe galt i deres liv, finnes det en utvei. Slutt med all urettferdighet. Snakk med biskopen. Uansett hva problemet er, kan det ordnes med sann omvendelse. Dere kan bli rene igjen. Herren sa følgende til dem som omvender seg: "Om deres synder er som purpur, skal de bli hvite som sne,"³ "for jeg Herren, kommer dem ikke mer i hu".⁴

Menneskenes Frelser sa om seg selv at han var i verden, men ikke av verden.⁵ Vi kan også være i verden, men ikke av verden ved å forkaste falske ideer og læresetninger og ved å være trofaste mot det som Gud har befalt.

I det siste har jeg tenkt mye på dere unge menn som er i gifteklar alder, men som ennå ikke har følt for å gjøre det. Jeg ser flotte unge damer som ønsker å gifte seg og oppdra barn, men deres muligheter er begrenset fordi så mange unge menn utsetter ekteskap.

Denne situasjonen er ikke ny. Mye har blitt sagt om denne saken av Kirkens tidligere presidenter. Jeg vil formidle ett eller to eksempler på deres råd.

President Harold B. Lee sa: "Vi gjør ikke vår plikt som prestedømsbærere når vi har passert ekteskapsalder og unndrar oss et hederlig ekteskap med disse skjønne kvinnene."⁶

President Gordon B. Hinckley har sagt: "Jeg føler med ... våre enslige søstre, som lengter etter ekteskap og som ikke ser ut til å oppnå det... Jeg har langt mindre medfølelse med de unge menn, som etter skikken i vårt samfunn har forrett til å ta initiativ i disse saker, men som i så mange tilfeller unnlater å gjøre det."⁷

Jeg forstår at det kan være mange grunner til å nøle med å gå til det skritt å gifte seg. Hvis dere er bekymret for å skulle forsørge en hustru og en familie økonomisk, vil jeg forsikre dere om at det ikke er noen skam i at et ektepar må spinke og spare. Det er som regel i slike vanskelige tider at dere kommer nærmere hverandre ved å lære å ofre og ta vanskelige

avgjørelser. Kanskje er dere redde for å velge feil. Til dette vil jeg si at dere må utøve tro. Finn en dere kan passe sammen med. Vær klar over at dere ikke vil kunne forutse enhver utfordring som kan oppstå, men jeg lover dere at dere kan finne ut av nesten hva det måtte være hvis dere er oppfinnsomme og fast bestemt på å få ekteskapet til å fungere.

Kanskje er det litt for morsomt å være enslig, når dere kan dra på ekstravagante ferier, kjøpe dyre biler og leketøy og i det hele tatt leve et sorgløst liv sammen med deres venner. Jeg har møtt grupper av dere som har fartet rundt sammen, og jeg må innrømme at jeg har lurt på hvorfor dere ikke er ute med de unge damene.

Brødre, dere kommer til et punkt hvor det er på tide å tenke alvorlig på ekteskap og søke en ledsager som dere ønsker å tilbringe evigheten sammen med. Hvis dere velger klokt, og hvis dere går helt og fullt inn for at ekteskapet skal lykkes, finnes det ingenting i dette liv som kan gi dere større lykke.

Når dere gifter dere, brødre, vil dere ønske å gjøre det i Herrens hus. For dere som bærer prestedømmet, skulle det ikke finnes noe annet alternativ. Vær forsiktige, så dere ikke ødelegger deres mulighet til å bli gift slik. Dere kan gjøre kur innenfor passende grenser og likevel ha en herlig tid sammen.

Så, brødre, går jeg over til et annet emne som jeg føler meg tilskyndet til å ta opp. I løpet av de tre årene siden jeg ble oppholdt som Kirkens president, har en av mine sørgeligste og mest nedslående ansvarsoppgaver hver uke vært å oppheve beseglinger. I hvert tilfelle var det en gang en frydefull vielse i Herrens hus, hvor et forelsket par innledet et nytt liv i fellesskap og gledet seg til å tilbringe resten av evigheten sammen. Men så går månedene og årene, og av en eller annen grunn dør kjærligheten. Det kan skyldes økonomiske problemer, manglende kommunikasjon, ukontrollert temperament, innblanding fra svigerforeldre eller innvikling i synd. Det finnes en rekke grunner. I de fleste tilfeller behøver ikke skilsmisse å bli utfallet.

De aller fleste anmodninger om opphevelse av beseglinger kommer

fra kvinner som har kjempet desperat for å holde liv i ekteskapet, men som til syvende og sist ikke har klart å overvinne problemene.

Vær nøye og ta bønnen til hjelp ved valg av ledsager, og når dere er gift, vær hundre prosent lojale mot hverandre. Uvurderlige råd finnes på en liten innrammet plakett jeg en gang så hjemme hos en onkel og tante. På den står det: "Velg din elskede. Elsk ditt valg." Det ligger stor visdom i disse få ordene. Forpliktelse i ekteskapet er helt avgjørende.

Din hustru er likestilt med deg. I ekteskapet er ingen av partene hverken overordnet eller underordnet den andre. Dere går side om side som en sønn og en datter av Gud. Hun skal ikke nedverdiges eller fornærmes, men respekteres og elskes. President Gordon B. Hinckley har sagt: "Enhver mann i denne kirke som ... utøver urettferdig herredømme over [sin hustru], er uverdigg til å ha prestedømmet. Selv om han har blitt ordinert, trekker himlene seg tilbake, Herrens ånd bedrøves, og det blir slutt på denne mannens prestedømsmyndighet."⁸

President Howard W. Hunter sa følgende om ekteskap: "Et lykkelig og

godt ekteskap er vanligvis ikke så mye spørsmål om å gifte seg med rett person som å *være rett person*." Det liker jeg. "Bevisst anstrengelse for å gjøre sin del fullt ut er det som i størst grad bidrar til suksess."⁹

For mange år siden bodde det i menigheten jeg presiderte over som biskop, et ektepar som ofte hadde svært alvorlige, opphetede konflikter. Jeg mener virkelige konflikter. Begge var sikre i sin sak. Ingen av dem var villige til å fire. Når de ikke kranget, opprettholdt de noe jeg vil kalle en skjør våpenhvile.

Klokken 2 en natt ble jeg oppringt av ekteparet. De ønsket å snakke med meg, og de ville gjøre det med en gang. Jeg slepte meg ut av sengen, kledde meg og dro hjem til dem. De satt på hver sin side av rommet uten å snakke med hverandre. Hustruen kommuniserte med sin mann ved å snakke til meg. Han svarte ved å snakke til meg. Jeg tenkte: "Hvordan i all verden kan vi føre dette paret sammen?"

Jeg ba om inspirasjon, og det slo meg at jeg skulle stille dem et spørsmål. Jeg sa: "Hvor lenge er det siden dere har vært i templet og vært vitne

til en tempelbesegling?” De innrømte at det var veldig lenge siden. De var ellers verdige medlemmer som hadde tempelanbefaling og gikk i templet for å utføre ordinansarbeid for andre.

Jeg sa: “Vil dere bli med meg i templet onsdag morgen klokken åtte? Da kan vi overvære en tempelbesegling.”

I kor spurte de: “Hvem er det sin seremoni?”

Jeg svarte: “Jeg vet ikke. Det blir hvem det enn er som gifter seg den morgenen.”

Den onsdagen møttes vi i Salt Lake tempel til avtalt tid. Sammen gikk vi inn i et av de vakre beseglingsrommene, uten å kjenne en eneste sjel i rommet, unntatt eldste ElRay L. Christiansen, som da var assistent for De tolvys quorum, en generalautoritetstilling som fantes den gangen. Eldste Christiansen skulle utføre en beseglingsseremoni for en brud og en brudgom i det rommet den morgenen. Jeg er sikker på at bruden og familien hennes tenkte: “Det må være venner av brudgommen,” og brudgommens familie tenkte: “Det må være venner av bruden.” Mitt ektepar satt på en liten benk omtrent 60 cm fra hverandre.

Eldste Christiansen begynte med å gi råd til paret som skulle gifte seg, og det gjorde han svært vakkert. Han nevnte at en ektemann skulle elske sin hustru, behandle henne med respekt og høflighet og hedre henne som hjemmets hjerte. Så snakket han til bruden om at hun skulle respektere sin mann som hjemmets overhode og støtte ham på alle måter.

Jeg så at mens eldste Christiansen snakket til bruden og brudgommen, flyttet mitt ektepar seg litt nærmere hverandre. Snart satt de tett sammen. Jeg ble glad for å se at de begge flyttet seg omtrent like mye. Etter seremonien satt ekteparet mitt tett

sammen som om *de* var de nygifte. Begge smilte.

Vi forlot templet den dagen, og ingen visste hvem vi var eller hvorfor vi var der, men mine venner holdt hverandre i hånden idet de gikk ut døren. Deres uoverensstemmelser var satt til side. Jeg hadde ikke behovd å si ett ord. De husket sin egen bryllupsdag og de pakter de hadde inngått i Guds hus. De var bestemt på å begynne på nytt og å prøve hardere denne gangen.

Hvis noen av dere har problemer i ekteskapet, ber jeg dere innstendig om å gjøre alt dere kan for å gjøre nødvendige reparasjoner så dere kan bli like lykkelige som i starten av deres ekteskap. Vi som gifter oss i Herrens hus, gjør det for tid og all evighet, men vi må gjøre de nødvendige anstrengelsene for at det skal bli slik. Jeg forstår at det finnes tilfeller hvor ekteskapet ikke kan reddes, men jeg føler sterkt at det som regel både kan og bør reddes. La ikke deres ekteskap nå et stadium hvor det står i fare.

President Hinckley sa at det er opp til hver enkelt av oss som bærer Guds prestedømme, å disiplinere oss slik at vi hever oss over verdens levemåte. Det er absolutt nødvendig at vi er hederlige og anstendige menn. Våre handlinger må være uklanderlige.

Ordene vi uttaler, måten vi behandler andre og lever vårt liv på, påvirker

alt sammen vår effektivitet som menn og gutter som bærer prestedømmet.

Prestedømmet er en uerstattelig gave. Det innbefatter myndighet til å handle som Guds tjenere, til å salve de syke, til å velsigne våre familier og til å velsigne andre. Dets myndighet kan strekke seg bakenfor dødens slør og inn i evigheten. Ingenting i hele verden kan sammenlignes med det. Vern om det, verdsett det, lev verdig til det.¹⁰

Mine kjære brødre, måtte rettferdighet styre hvert eneste steg vi tar på livets reise. Måtte vi i dag og alltid være verdige mottakere av den guddommelige kraft som henhører til det prestedømme vi bærer. Måtte det velsigne vårt liv, og måtte vi bruke det til å velsigne andre, slik Han gjorde som levde og døde for oss – Jesus Kristus, vår Herre og Frelser. Det er min bønn, i hans hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. Lære og pakter 121:36–37.
2. 2 Mosebok 20:7.
3. Jesaja 1:18.
4. Lære og pakter 58:42.
5. Se Johannes 17:14; Lære og pakter 49:5.
6. “President Harold B. Lee’s General Priesthood Address”, *Ensign*, jan. 1974, 100.
7. Gordon B. Hinckley: “Hva Gud har sammenføyet”, *Lys over Norge*, juli 1991, 68.
8. Gordon B. Hinckley: “Personlig verdighet til å utøve prestedømmet”, *Liahona*, juli 2002, 60.
9. *The Teachings of Howard W. Hunter*, red. Clyde J. Williams (1997), 130.
10. Se Gordon B. Hinckley, *Liahona*, juli 2002, 58–61.

Av president Dieter F. Uchtdorf
Annenrådgiver i Det første presidentskap

Å vente på veien til Damaskus

De som flittig prøver å lære om Kristus, vil til slutt bli kjent med ham.

En av de mest bemerkelsesverdige hendelser i verdens historie fant sted på veien til Damaskus. Dere kjenner historien om Saulus, en ung mann som hadde “herjet menigheten. Han trengte inn i hus etter hus ... og fikk [de hellige] kastet i fengsel”.¹ Saulus var så fiendtlig at mange medlemmer av den første Kirken flyktet til Jerusalem i håp om å unnsnippe hans vrede.

Saulus forfulgte dem. Men da han “nærmet seg Damaskus, strålte plutselig et lys fra himmelen om ham.

Han falt til jorden, og han hørte en røst som sa til ham: Saul, Saul, hvorfor forfølger du meg?”²

Dette skjellsettende øyeblikket forandret Saulus for alltid. Det forandret virkelig verden.

Vi vet at slike tilkjennegivelser finner sted. Faktum er at vi vitner om at en lignende guddommelig opplevelse fant sted i 1820 med en gutt som het Joseph Smith. Det er vårt klare og sikre vitnesbyrd at himmelen igjen er åpnet og at Gud taler til sine profeter og apostler. Gud hører og besvarer sine barns bønner.

Det finnes imidlertid dem som føler at med mindre de får en opplevelse på linje med Saulus’ eller Joseph Smiths, så kan de ikke tro. De står ved dåpens vann, men går ikke ned. De venter ved vitnesbyrdets terskel, men kan ikke få seg til å erkjenne sannheten. Istedenfor å ta små skritt i tro på disippelens vei, ønsker de at en eller annen dramatisk hendelse skal drive dem til å tro.

De tilbringer sine dager med å vente på veien til Damaskus.

Tro kommer ett trinn av gangen

En god søster hadde vært et trofast medlem av Kirken hele sitt liv. Hun bar imidlertid på en personlig sorg. Mange år tidligere hadde hennes datter gått bort etter et kort sykeleie, og sårene etter denne tragedien plaget henne fortsatt. Hun kjempet med de gjennomgripende spørsmål som ledsager en slik hendelse. Hun innrømmet åpent at hennes vitnesbyrd ikke var det det en gang hadde vært. Hun følte at med mindre himmelen åpnet seg for henne, ville hun aldri kunne tro igjen.

Så hun ventet.

Det er mange andre som også, av ulike grunner, venter på veien til Damaskus. De utsetter å engasjere seg fullt ut som disipler. De håper å motta prestedømmet, men nøler med å leve verdig til dette privilegiet. De ønsker å komme inn i templet, men utsetter den siste troshandling for å kvalifisere seg. De fortsetter å vente på at Kristus skal komme til dem, i likhet med et praktfullt maleri av Carl Bloch – for å fjerne deres tvil og frykt en gang for alle.

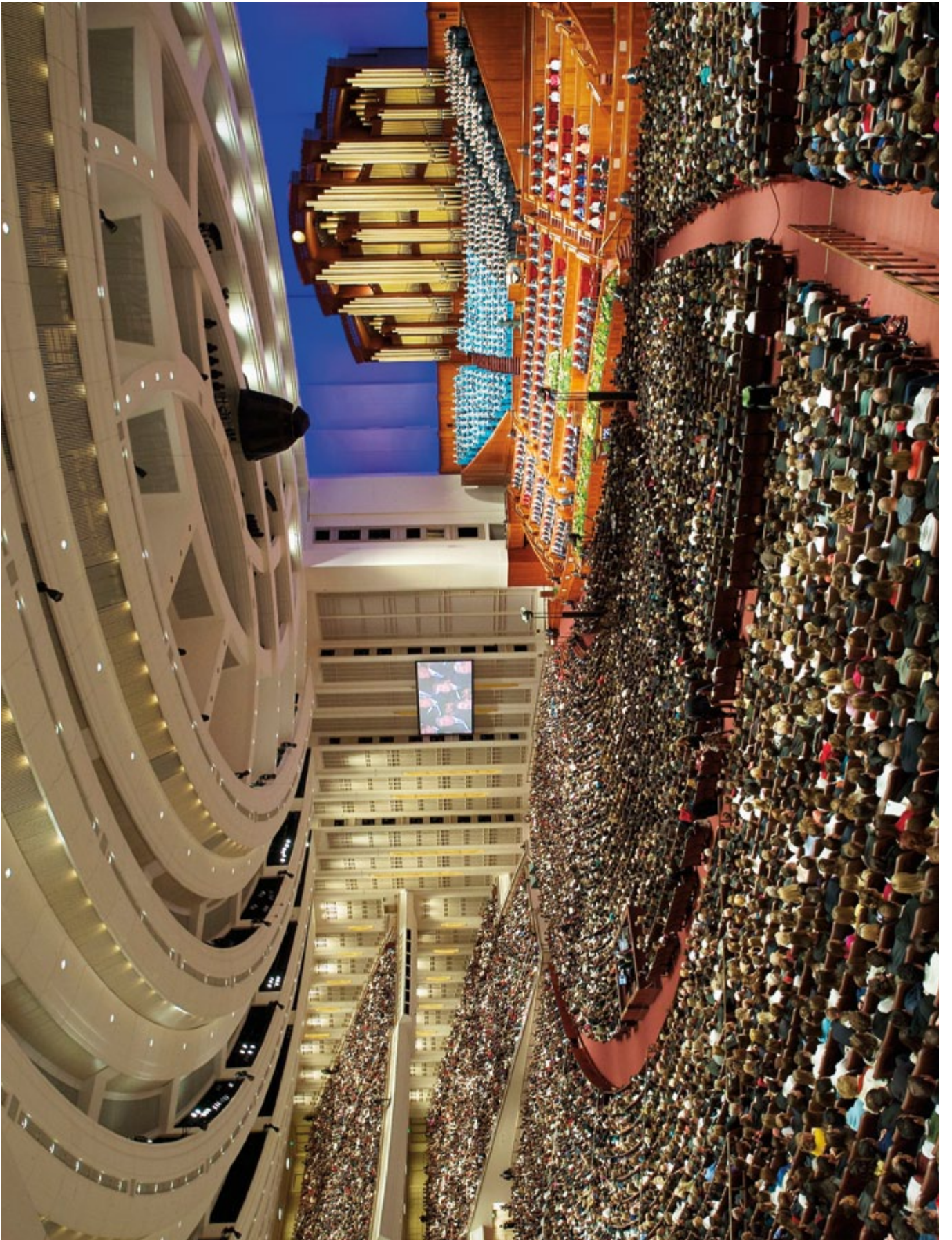
Sannheten er at de som flittig prøver å lære om Kristus, til slutt vil kjenne ham. De vil personlig motta et guddommelig portrett av Mesteren, selv om det som regel kommer i form av et puslespill – én bit om gangen. Den enkelte bit er kanskje ikke lett gjenkjennelig alene, det er kanskje ikke klart hvordan den passer inn i helheten. Hver bit hjelper oss å se det store bildet litt klarere. Til slutt, når nok biter er satt sammen, gjenkjenner vi helhetens storslagne skjønnhet. Når vi så tenker tilbake, forstår vi at Frelseren virkelig kom for å være hos oss – ikke i én hendelse, men stille, mildt og nesten ubemerket.

Dette kan bli vår opplevelse hvis vi går frem i tro og ikke venter for lenge på veien til Damaskus.

Lytt og gi akt

Jeg vitner om at vår himmelske Fader elsker sine barn. Han elsker oss. Han elsker dere. Ved behov vil Herren til og med bære dere over hindre hvis dere søker hans fred med et sønderknust hjerte og en angrende ånd. Han taler ofte til oss på måter som vi bare kan høre med vårt hjerte. For bedre å høre denne røsten, gjør vi klokt i å skru ned volumet på den verdslige støyen

Generalautoriteter i Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige

April 2011

DET FØRSTE PRESIDENTSKAP

Henry B. Eyring
Forstærktalger

Thomas S. Monson
President

Dieter F. Uchtdorf
Amnerådgiwer

DE TOLV APOSTILERS QUORUM

Boyd K. Packer

L. Tom Perry

Russell M. Nelson

Dallin H. Oaks

M. Russell Ballard

Richard G. Scott

Robert D. Hales

Jeffrey R. Holland

David A. Bednar

Quentin L. Cook

D. Todd Christofferson

Neil L. Andersen

DE SYTTIS PRESIDENTSKAP

Ronald A. Rasband

Claudio R. .Al. Costa

Steven E. Snow

Walter F. Gonzales

L. Whitney Clayton

Joy E. Jensen

Donald L. Hollstrom

DE SYTTIS FØRSTE QVORUM

(i alfabetisk rekkefølge)

Marcos A. Ajukkahis

José L. Alonso

Carlos H. Amado

Ian S. Arden

Mervyn B. Arnold

David S. Baxter

Shayne M. Bowen

Gérald Cossé

Yoon Hwan Choi

Craig C. Christensen

Don R. Clarke

Gary J. Coleman

Carl B. Cook

Lawrence E. Conbridge

Leonard R. Curtis Jr.

Benjamin De Hoyos

John B. Dickson

Kevin R. Durcan

David F. Evans

Enrique R. Falabella

Eduardo Gouvarret

Carlos A. Goady

Christíofel Golden Jr.

Gerrit W. Gong

C. Scott Grow

James J. Hamula

Keith K. Hilbig

Richard G. Hinckley

Martin K. Jensen

Daniel L. Johnson

Paul V. Johnson

Patrick Kearon

Yoshitshiko Kikuchi

Paul E. Koelliker

Erich W. Kopschke

Richard J. Maynes

Marcus B. Nash

Brent H. Nielson

Allan F. Pucker

Kevin W. Pearson

Won Yang Ko

Larry R. Lawrence

Pe G. Mahn

James B. Marino

Anthony D. Perkins

Paul B. Pieper

Rafael E. Pino

Bruce D. Porter

Carl B. Pratt

Dale G. Renlund

Michael T. Ringwood

Lynn G. Robbins

Cecil O. Samuelson Jr.

Joseph W. Sisti

Jano Mazzagrandi

Kent F. Richards

Gregory A. Schwitzer

Lowell M. Snow

Ulisses Soares

Gary E. Stevenson

Michael John U. Ueh

José A. Teixeira

Octaviano Tenorio

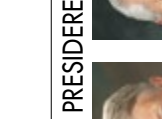
Juan A. Ureba

Francisco J. Virias

Richard C. Edgley
Førsteradvokat

H. David Burton
Presiderende Biskop

Keith B. McMullin
Ammendagiver

DET PRESIDERENDE BISKOPSRÅD

DE SYTTIS ANNET QVORUM

(i alfabetisk rekkefølge)

Wilford W. Andersen

Koichi Aoyagi

Randall K. Bennett

Tad R. Callister

Craig A. Condon

Bruce A. Carlson

J. Denn Cornish

Keith R. Edwards

Stanley G. Ellis

Bradley D. Foster

Larry W. Gibbons

O. Vincent Haleck

James B. Marino

Larry R. Lawrence

Pe G. Mahn

James B. Marino

Jano Mazzagrandi

Kent F. Richards

Gregory A. Schwitzer

Lowell M. Snow

Paul K. Sybrowsky

Kent D. Watson

Kent D. Watson

Larry P. Wilson

W. Christopher Weidell

William R. Walker

F. Michael Watson

Kazuhiko Yamashita

Jorge F. Zaballés

Claudio D. Zúñiz

W. Craig Zwick

***“De helliges medborgere”
(Efeserne 2:19) over hele verden
kommer sammen i anledning
Kirkens 181. årlige generalkon-
feranse. Avbildet med urviseren
fra øverst til venstre:
Siste-dagers-hellige i Lusaka,
Zambia; Kiev, Ukraina; St.
Catherine, Jamaica; São Paulo,
Brasil; Odenton, Maryland,
USA; Dortmund, Tyskland;
og Coimbra, Portugal.***

i vårt liv. Hvis vi ignorerer eller stenger ute Åndens tilskyndelser, uansett grunn, blir de stadig mindre merkbare til vi ikke lenger kan høre dem. La oss lære å lytte til Åndens tilskyndelser og så være ivrige etter å følge dem.

Vår kjære profet Thomas S. Monson er vårt eksempel i så måte. Historiene om hans oppmerksomhet overfor Åndens hvisken er mange. Eldste Jeffrey R. Holland forteller om et slikt eksempel:

En gang president Monson var på oppdrag i Louisiana, spurte en stavspresident ham om han hadde tid til å besøke en 10 år gammel jente som het Christal, og som var i siste fase av en kreftsykdom. Christals familie hadde bedt om at president Monson måtte komme. Men deres hjem var langt unna, og timeplanen var så stram at det ikke var nok tid. President Monson ba isteden de som skulle holde bønn på stavskonferansen, om å ta Christal med i sine bønner. Dette ville sikkert Herren og familien forstå.

Da president Monson reiste seg for å tale på konferansens

lørdagsmøte, hvisket Ånden: “La de små barn komme til meg, hindre dem ikke! For Guds rike hører slike til.”³

“Notatene hans ble uklare. Han forsøkte å tale om møtets tema, men han fikk ikke navnet og bildet av [den lille jenta] ut av tankene.”⁴

Han lyttet til Ånden og forandret timeplanen sin. Tidlig neste morgen forlot president Monson de 99 og reiste mange mil for å være ved den enes sykeseng.

Da han kom frem, “fant han en jente som var for syk til å reise seg og for svak til å snakke. Hennes sykdom hadde nå gjort henne blind. Dypt rørt av det han så og av Herrens ånd, tok bror Monson barnets skrøpelige hånd i sin. ‘Christal,’ hvisket han, ‘her er jeg.’

Med stor anstrengelse hvisket hun tilbake: ‘Bror Monson, jeg visste du ville komme.’”⁵

Mine kjære brødre og søstre, la oss strebe etter å være blant dem som Herren kan stole på vil høre hans hvisken og svare, slik Saulus gjorde på *sin* vei til Damaskus: “Hva skal jeg gjøre, Herre?”⁶

Utfør tjeneste

En annen grunn til at vi noen ganger ikke gjenkjenner Herrens røst i vårt liv, er at Åndens åpenbaringer kanskje ikke kommer direkte til oss som svar på våre bønner.

Vår himmelske Fader forventer at vi først tenker det ut og så ber om veiledning idet vi søker svar på spørsmål og bekymringer i vårt liv. Vi har vår himmelske Faders forsikring om at han vil høre og besvare våre bønner. Svaret kan komme i form av råd og visdom fra betrodde venner og familiemedlemmer, Skriftene og profetenes ord.

Min erfaring er at noen av de sterkeste tilskyndelser vi mottar, ikke bare er til gagn for oss, men også for andre. Hvis vi bare tenker på oss selv, kan vi gå glipp av noen av de sterkeste åndelige opplevelsene og de mest gjennomgripende åpenbaringene i vårt liv.

President Spencer W. Kimball forklarte dette da han sa: “Gud ser oss virkelig og våker over oss. Men det er vanligvis gjennom et annet menneske han dekker våre behov. Derfor er det nødvendig at vi tjener

religion for sine venner og medarbeidere. De er bekymret for hvordan de kan bli oppfattet eller hvordan det kan skade deres forhold. Men slik behøver det ikke være, for vi har et godt budskap å gi, og vi har et gledens budskap.

For mange år siden bodde og arbeidet min familie blant mennesker som for det meste ikke tilhørte vår tro. Når de spurte oss hvordan helgen hadde vært, prøvde vi å hoppe over de vanlige temaene – som sportsbegivenheter, kinofilmer eller været – og prøvde å fortelle om religiøse opplevelser vi hadde hatt som familie i løpet av helgen – for eksempel hva en ungdomstaler hadde sagt om normene i *Til styrke for ungdom* eller hvor rørt vi hadde blitt av ordene til en ung mann som skulle reise på misjon, eller hvordan evangeliet og Kirken hadde hjulpet oss som familie å overvinne en bestemt utfordring. Vi prøvde å ikke preke for dem eller være påtreggende. Min hustru Harriet var alltid den beste til å finne noe inspirerende, oppbyggende eller morsomt å snakke om. Dette førte ofte til dypere samtaler. Det er interessant å merke seg at når vi snakket med venner om livets utfordringer, fikk vi ofte kommentaren: “Det er lett for dere. Dere har kirken deres.”

Med så mange sosiale medier og en mengde mer eller mindre nyttige innretninger til rådighet, har det å spre evangeliets glade budskap blitt lettere og mer vidtrekkende enn noensinne tidligere. Faktisk er jeg redd for at noen som hører på i dag, allerede har sendt tekstmeldinger som: “Han har talt i 10 minutter, og ennå har vi ikke fått noen flyhistorie!” Mine kjære unge venner, kanskje Herrens oppfordring til å “åpne [deres] munn” i dag kan

hverandre.”⁷ Brødre og søstre, vi har alle inngått pakt om å være oppmerksomme på andres behov og tjene slik Frelseren gjorde – for å hjelpe, velsigne og bygge opp andre rundt oss.

Ofte kommer ikke svaret på vår bønn mens vi kneler, men mens vi er oppreist og i tjeneste for Herren og menneskene rundt oss. Uselviske tjenestegjeringer og innvielse lutrer vår ånd, fjerner skjellene fra våre åndelige øyne og åpner himmelens sluser. Ved å bli svaret på en annens bønn, finner vi ofte svaret på vår egen.

Del med andre

Det hender at Herren åpenbarer ting til oss som bare er tiltenkt oss. I svært mange tilfeller gir han imidlertid et vitnesbyrd om sannheten til dem som vil dele det med andre. Dette har vært tilfellet med alle profeter siden Adam. Herren forventer dessuten at medlemmer av hans kirke, “til alle tider [opplater sin] munn og med fryd [forkynner hans] evangelium.”⁸

Dette er ikke alltid lett. Enkelte ville heller ha trukket en håndkjerre over prærien enn å nevne tro og

innbefatte “bruk hendene” til å blogge og sende evangeliet i tekstmeldinger til hele verden! Husk imidlertid at alt har sin tid og sitt sted.

Brødre og søstre, velsignet med moderne teknologi kan vi uttrykke takknemlighet og glede over Guds store plan for sine barn på en måte som kan høres ikke bare på arbeidsplassen, men over hele verden. Iblant kan et vitnesbyrd på én setning sette

i sving hendelser som kan påvirke andres liv i all evighet.

Eksempel er den mest effektive måten å forkynne evangeliet på. Hvis vi lever i pakt med vår tro, vil det bli lagt merke til. Hvis vi har Jesu Kristi bilde i vårt ansikt,¹⁰ hvis vi føler glede og fred, vil andre ønske å vite hvorfor. En av tidenes største prekener om misjonærarbeid er denne enkle tanke som tilskrives Frans av Assisi:

São Paulo, Brasil

“Forkynn evangeliet til enhver tid, bruk om nødvendig ord.”¹¹ Muligheter til dette finnes overalt rundt oss. Gå ikke glipp av dem ved å vente for lenge på veien til Damaskus.

Vår vei til Damaskus

Jeg vitner om at Herren taler til sine profeter og apostler i vår tid. Han taler også til alle som kommer til ham av et oppriktig hjerte og med ærlig hensikt.¹²

Tvil ikke. Husk: “Salige er de som ikke ser, og likevel tror.”¹³ Gud elsker dere. Han hører deres bønner. Han taler til sine barn og tilbyr trøst, fred og forståelse til dem som søker ham og ærer ham ved å vandre på hans vei. Jeg bærer mitt hellige vitnesbyrd om at Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige er på rett kurs. Vi har en levende profet. Denne Kirken blir ledet av ham hvis navn vi bærer, Frelseren Jesus Kristus.

Brødre og søstre, kjære venner, la oss ikke vente for lenge på *vår* vei til Damaskus. La oss isteden tappert gå videre i tro, håp og kjærlighet, så vil vi bli velsignet med det lys vi alle søker på den sanne disippels vei. Dette ber jeg om, og jeg gir dere min velsignelse i Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. Apostlenes gjerninger 8:3.
2. Apostlenes gjerninger 9:3–4.
3. Markus 10:14.
4. Se Jeffrey R. Holland, “President Thomas S. Monson: Always ‘on the Lord’s Errand,’” *Liahona*, okt.–nov. 1986, 20.
5. Jeffrey R. Holland, *Liahona*, okt.–nov. 1986, 20.
6. Apostlenes gjerninger 9:6.
7. *Læresetninger fra Kirkens presidenter* – Spencer W. Kimball (2006), 82.
8. Lære og pakter 28:16.
9. Lære og pakter 60:2.
10. Se Alma 5:14.
11. I William Fay og Linda Evans Shepherd: *Share Jesus without Fear* (1999), 22.
12. Se Moroni 10:3–5.
13. Johannes 20:29.

Av eldste Paul V. Johnson

i De sytti

Mer enn seier ved ham som elsket oss

Prøvelsene skal ikke bare sette oss på prøve. De er en nødvendig del av prosessen med å ikle oss guddommelige egenskaper.

Jordelivet gir oss prøver, prøvelser og motgang, og noen av livets prøver kan være ulidelige. Enten det er sykdom, svik, fristelser, tap av en av våre nærmeste, naturkatastrofer eller en annen ildprøve, er motgang en del av vår erfaring i jordelivet. Mange har undret seg over hvorfor vi må oppleve vanskelige utfordringer. Vi vet at én grunn er å prøve vår tro for å finne ut om vi vil gjøre alt Herren har befalt.¹ Heldigvis er dette jordeliv det beste miljø å møte – og bestå – disse prøvene i.²

Men prøvelsene skal ikke bare sette oss på prøve. De er en nødvendig del av prosessen med å ikle oss guddommelige egenskaper.³ Hvis vi takler disse lidelsene godt, vil de bli helliget til vårt beste.⁴

Eldste Orson F. Whitney sa: “Ingen smerte vi lider, ingen prøvelse vi opplever, er bortkastet. ... Alt vi lider og alt vi utholder, spesielt når vi utholder det i tålmodighet, bygger opp vår karakter, renser vårt hjerte, utvider vår sjel og gjør oss mer følsomme og nestekjærlige. ... Det er ved sorg og lidelse, slit og trengsel vi får den utdanning som vi kom hit for å skaffe oss.”⁵

En ni år gammel gutt fikk nylig påvist en sjelden form for benkreft. Legen forklarte diagnosen og behandlingen, som innbefattet flere måneder med cellegiftbehandling og en større operasjon. Han sa at det ville bli en svært vanskelig tid for gutten og hans familie, men så tilføyde han: “Folk spør meg: ‘Vil jeg bli som før når dette er over?’ Jeg sier: ‘Nei, du vil ikke bli som før. Du vil bli mye sterkere. Du vil bli høyt respektert!’”

Iblant virker det som om våre prøvelser angriper deler av vårt liv eller vår sjel som vi synes dårligst utrustet til å takle. Ettersom personlig utvikling er det planlagte utfallet av disse utfordringene, skulle ingen bli overrasket over at prøvelsene kan være svært personlige – nesten laserstyrte mot våre bestemte behov eller svakheter. Ingen er fritatt, særlig ikke hellige som streber etter å gjøre det rette. Noen lydige hellige spør kanskje: “Hvorfor meg? Jeg prøver å være god! Hvorfor lar Herren dette skje?” Lidelsens ovn bidrar til å lutre selv de beste hellige ved å smelte bort slagget i deres liv og etterlate rent gull.⁶ Til og med svært rik malm må foredles for å fjerne urenheter.

Det er ikke nok å være god. Vi ønsker å ligne Frelseren, som lærte ved å gjennomgå “smerter og lidelser og fristelser av alle slag”.⁷

Crimson Trail i Logan Canyon er et av de stedene hvor jeg liker best å gå tur. Mesteparten av stien smyger seg langs toppen av kalksteinsklipper og byr på nydelig utsikt over slukten og dalen nedenfor. Det er imidlertid ikke lett å komme seg til toppen. Stien innebærer konstant klatring, og like før man når toppen, kommer man til den bratteste delen av stien hvor utsikten over slukten er skjult av klippene selv. Den siste anstrengelsen er mer enn verdt innsatsen, for når klatreren er på toppen, er utsikten til å miste pusten av. Den eneste måten å se utsikten på, er å klatre opp.

Et mønster i Skriftene og i livet viser at de mørkeste og farligste prøvene ofte kommer rett før de mest bemerkelsesverdige begivenhetene og den største veksten. “Etter stor trengsel kommer velsignelsene.”⁸ Israels barn ble sperret av Rødehavet før det delte seg.⁹ Nephi opplevde fare, sine brødres sinne og mange mislykkede forsøk før han klarte å sikre seg messingplatene.¹⁰ Joseph Smith ble overmannet av en ond kraft som var så sterk at det virket som om han var dømt til fullstendig tilintetgjørelse. Like før han sank ned i fortvilelsen, anstrengte han seg for å påkalle Gud, og i samme stund fikk han se Faderen og Sønnen.¹¹ Undersøkere opplever ofte motgang og prøvelser når de nærmer seg dåpen. Mødre vet at rienes utfordringer kommer forut for fødselens mirakel. Gang på gang ser vi vidunderlige velsignelser i kjølvannet av store prøvelser.

Da min bestemor var rundt 19 år gammel, utviklet hun en lidelse som gjorde henne svært syk. Hun sa senere: “Jeg kunne ikke gå. Min

ydmykelsen og hjertesorgen vi opplever i øyeblikket. "All tukt synes vel, mens den står på, ikke å være til glede, men til sorg. Men siden gir den dem som ved dette er blitt oppøvd, rettferdighets salige frukt."¹³ Apostelen Paulus forkynte: "For vår trengsel er kortvarig og lett, og virker for oss en evig fylde av herlighet i overmål på overmål."¹⁴ Det er interessant at Paulus omtaler vår trengsel som "lett". Dette kommer fra en som ble slått, steinet, led skipbrudd, ble fengslet og opplevde mange andre prøvelser.¹⁵ Jeg tviler på om så mange av oss vil kalle våre lidelser lette. Men sammenlignet med velsignelsene og veksten vi til slutt mottar, både i dette liv og i evigheten, er våre lidelser virkelig lette.

Vi oppsøker ikke prøver, prøvelser og motgang. Vår egen reise gjennom livet vil gi oss akkurat så mye som vi trenger. Mange prøvelser er bare en naturlig del av vår jordiske tilværelse, men de spiller en svært viktig rolle i vår utvikling.

Da Frelserens jordiske virke nærmet seg slutten, opplevde han alle tiders vanskeligste prøvelse – de ufattelige lidelsene i Getsemane og på Golgata. Dette kom forut for den strålende oppstandelsen og løftet om at all vår lidelse én dag vil ta slutt. Hans lidelse var en forutsetning for den tomme graven den påskemorgen og for vår fremtidige udødelighet og vårt evige liv.

Iblant ønsker vi vekst uten utfordringer og å utvikle styrke uten anstrengelse. Men vekst kan ikke komme ved å ta den letteste veien. Det er lett å forstå at en idrettsutøver som unngår hard trening, aldri vil bli i verdensklasse. Vi må passe oss så vi ikke avskyr nettopp det som hjelper oss å ikle oss guddommelige egenskaper.

venstre fot var helt misformet etter at jeg hadde vært sengeliggende i flere måneder. Benene var myke som svamp, og når jeg satte foten på gulvet, følte det som et elektrisk støt."¹² Mens hun var sengeliggende og lidelsene var som verst, fikk hun tak i og studerte brosjyrer fra Jesu Kristi

Kirke av Siste Dagers Hellige. Hun omvendte seg og ble senere døpt. Ofte hjelper en bestemt utfordring oss å forberede oss på noe som er av største betydning.

Midt oppe i problemene er det nesten umulig å se at de kommende velsignelsene langt overgår smerten,

I alt dette vinner vi mer enn seier ved ham som elsket oss.”²⁰

Jeg vet at Gud lever og at hans Sønn Jesus Kristus lever. Jeg vet også at med Deres hjelp kan vi vinne “mer enn seier” over de prøvelser vi møter i dette liv. Vi kan bli lik Dem. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Se 1 Peter 1:6–8; Abraham 3:25.
2. Se 1 Peter 2:20.
3. Se 2 Peter 1:4.
4. Se 2 Nephi 2:2.
5. Orson F. Whitney, i Spencer W. Kimball, *Faith Precedes the Miracle* (1972), 98.
6. Se Jesaja 48:10; 1 Nephi 20:10.
7. Se Alma 7:11–12.
8. Lære og pakter 58:4.
9. Se 2 Mosebok 14:5–30.
10. Se 1 Nephi 3–4.
11. Se Joseph Smith – Historie 1:15–17.
12. Amalie Hollenweger Amacher, upublisert historie i forfatterens besittelse.
13. Hebreerne 12:11.
14. 2 Korinterbrev 4:17.
15. Se 2 Korinterbrev 11:23–28.
16. Se Filipperne 4:13.
17. Robert D. Hales: “Dåpens pakt – Å være i riket og av riket”, *Liahona*, jan. 2001, 6.
18. Alma 36:3.
19. Matteus 25:21.
20. Romerne 8:35, 37.

Ikke én av prøvene og prøvelsene vi opplever, overgår det vi kan tåle fordi vi har tilgang til Herrens hjelp. Vi makter alt i Kristus som gjør oss sterke.¹⁶

Etter å ha vært gjennom alvorlige helseproblemer fortalte eldste Robert D. Hales følgende på general-konferansen: “Ved noen anledninger sa jeg til Herren at jeg visselig hadde lært det som skulle til, og at det ikke var nødvendig at jeg skulle gjennomgå mer lidelse. Slike bønner så ikke ut til å være til noen nytte, for det ble gjort klart for meg at jeg skulle gjennomgå denne renselsesprosessen og prøven i Herrens tid og på Herrens egen måte. ... Jeg lærte ... at jeg ikke skulle overlates til meg selv når jeg skulle takle disse prøvelsene og vanskelighetene, men at skytsengler ville bistå meg. Det fantes noe nær opp til engler i form av leger, sykepleiere og fremfor alt min gode livsledsager, Mary. Og av og til, når Herren ville det, ble jeg trøstet med besøk av himmelske hærskarer som ga meg trøst og evig forsikring mens jeg led.”¹⁷

Vår himmelske Fader elsker oss, og vi vet “at den som setter sin lit til Gud, skal bli styrket i sine prøvelser og sine vanskeligheter og sine lidelser

og skal bli løftet opp på den siste dag”.¹⁸ En dag, når vi kommer til den andre siden av sløret, ønsker vi noe mer enn at noen bare sier til oss: “Du er ferdig.” Vi ønsker at Herren skal si: “Vel gjort, du gode og tro tjener!”¹⁹

Jeg liker Paulus’ ord:

“Hvem kan skille oss fra Kristi kjærlighet? Trengsel eller angst eller forfølgelse eller sult eller nakenhet eller fare eller sverd? ...

Bukarest, Romania

Av biskop H. David Burton
Presiderende biskop

Det helliggjørende velferdsarbeidet

Arbeidet med å hjelpe hverandre og være "gode mot de fattige" er et helliggjørende arbeid, innstiftet av Faderen.

God morgen, brødre og søstre. I 1897 sto en ung David O. McKay ved en dør med en brosjyre i hånden. Som misjonær i Stirling i Skottland, hadde han gjort dette mange ganger før. Men den dagen åpnet en svært utslitt kvinne døren og sto foran ham. Hun var sjusket kledd og hadde innsunkne kinn og ustelt hår.

Hun tok imot brosjyren eldste McKay tilbød henne, og uttalte seks ord han aldri kom til å glemme: "Gir dette meg brød på bordet?"

Dette møtet gjorde varig inntrykk på den unge misjonæren. Han skrev senere: "Dette ga meg en dypere forståelse av at Kristi kirke skulle være, og er, interessert i folks timelige frelse. Jeg gikk fra døren med en følelse av at denne [kvinnen], som ... var bitter på både Gud og mennesker, ikke var i stand til å motta evangeliets budskap. [Hun hadde] behov for timelig hjelp, og det fantes så vidt jeg visste ingen organisasjon i Stirling som kunne gi [henne] det."¹

Noen tiår senere var verden tynget av den store depresjonen. Det var på den tiden, 6. april 1936, at president Heber J. Grant og hans rådgivere,

J. Reuben Clark og David O. McKay, offentliggjorde det som senere skulle bli kjent som Kirkens velferdsprogram. Interessant nok ble eldste Melvin J. Ballard to uker senere utnevnt til dets første formann og Harold B. Lee dets første administrerende direktør.

Dette var ikke noe ordinært foretagende. Selv om Herren hadde oppreist bemerkelsesverdige folk til å forvalte det, gjorde president J. Reuben Clark det klart at "etableringen av velferdsmaskineriet er et resultat av åpenbaring gjennom Den hellige ånd til president Grant, og at det har blitt videreført siden den gang ved tilsvarende åpenbaringer til de brødre som har ledet det."²

Kirkens ledes engasjement for å lindre folks lidelser var like sikkert som det var ugjenkallelig. President Grant ønsket "et system som ville ta hånd om menneskene uansett pris". Han sa at han til og med ville gå så langt som å "stenge Seminarene, legge misjonærarbeidet på is eller til og med stenge templene, men de ville ikke la folket gå sultne."³

Jeg var sammen med president Gordon B. Hinckley i Managua i Nicaragua da han talte til 1 300

medlemmer av Kirken som hadde overlevd en voldsom orkan som hadde tatt livet av over 11 000. "Så lenge Kirken har ressurser," sa han til dem, "vil vi ikke la dere gå sultne, uten klær eller uten husly. Vi skal gjøre alt vi kan for å hjelpe dere på den måten Herren har fastsatt at det skal gjøres."⁴

Noe av det som kjennetegner denne inspirerte og evangeliebaserte virksomheten, er dens vektlegging av personlig ansvar og selvhjulpenhet. President Marion G. Romney forklarte: "Mange programmer har blitt iverksatt av velmenende personer for å hjelpe nødlidende. Mange av disse programmene er imidlertid tilrettelagt med det kortsiktige mål for øye å 'hjelpe folk', i motsetning til å 'hjelpe dem å hjelpe seg selv'.⁵

Selvhjulpenhet kommer av fremtidsrettet livsførsel og økonomisk selvdisiplin. Siden begynnelsen har Kirken lært at familier – i den grad de kan – må ta ansvar for sin egen timelige velferd. Hver generasjon må lære på nytt selvhjulpenhetens grunnprinsipper: Unngå gjeld, vær økonomisk og sparsommelig, forbered deg for dårligere tider, lytt til og følg de levende oraklers ord, utvikle disiplin til å skille mellom behov og ønsker, og lev så deretter.

Hensikten, løftene og prinsippene som ligger til grunn for vårt arbeid for å hjelpe de fattige og trengende, går langt ut over jordelivets grenser. Dette hellige arbeidet skal ikke bare gavne og velsigne dem som lider eller er i nød. Som Guds sønner og døtre kan vi ikke arve det fulle mål av evig liv uten å vie oss helt og fullt til å hjelpe hverandre mens vi er her på jorden. Det er gjennom velgjørighet, offer og å gi av oss selv til andre at vi lærer de celestiale prinsippene offer og innvielse.⁶

Den store kong Benjamin forkynte at en av grunnene til at vi gir av våre midler til de fattige og hjelper dem, er så vi kan bevare en forlatelse for våre synder fra dag til dag og vandre skyldfrie for Gud.⁷

Siden verdens grunnleggelse har rettferdige samfunns vev alltid bestått av nestekjærlighetens gylne tråder. Vi lengter etter en fredelig verden og blomstrende samfunn. Vi ber om gode og anstendige samfunn hvor ugudelighet legges bort og det gode og rette vinner frem. Uansett hvor mange templer vi bygger, uansett hvor mange medlemmer vi blir, uansett hvilken anerkjennelse vi får i verdens øyne – hvis vi svikter med hensyn til denne sentrale befaling om å “styrk[e] de svake, løft[e] de hengende hender, og gi kraft til de vaklende knær”⁸, eller vender oss bort fra dem som lider og sørger, er vi under fordømmelse og kan ikke behage Herren,⁹ og vårt store håp vil bli stadig fjernere for oss.

Over hele verden søker nesten 28 000 biskoper etter de fattige for å dekke deres behov. Hver biskop får hjelp av et menighetsråd som består av ledere i prestedømmet og hjelpeorganisasjonene, herunder en hengiven Hjelpeforenings-president. De kan “skynde seg å hjelpe de fremmede, ... helle olje og vin til de nødstedtes sårede hjerter [og] tørke den

foreldreløses tårer og få enken til å glede seg i sitt hjerte”.¹⁰

Kirkens medlemmer og ledere over hele verden mottar positiv påvirkning og veiledning gjennom læresetningene om og den guddommelige ånd i kjærlig omsorg for sin neste.

En prestedomsleder i Syd-Amerika følte seg tynget av den sult og nød som fantes blant medlemmene i hans lille stav. Han ville ikke la barna lide sult, så han fant et ledig jordstykke og satte prestedømmet i sving med å bearbeide og beplante det. De fant en gammel hest, festet en primitiv plog til den og begynte å bearbeide jorden. Men før de fikk gjort seg ferdige, rammet tragedien og den gamle hesten døde.

Heller enn å la sine brødre og søstre lide sult, festet brødrene den gamle ploget til sin egen rygg og slepte den gjennom den karrige jorden. De tok bokstavelig talt på seg åket av sine brødres og søstres lidelser og byrder.¹¹

Et eksempel fra min egen slektshistorie viser engasjement for å hjelpe de trengende. Mange har hørt om Willes og Martins håndkjerrekompanier og hvordan disse trofaste pionerene led og døde på grunn av vinterkulde og tærende forhold. Robert Taylor Burton, en av mine tippoldefedre, var en av dem Brigham Young ba om å ri avsted for å redde disse dyrebare, fortvilte hellige.

Om denne tiden skrev bestefar følgende i sin dagbok: “Snøen var dyp, og det var veldig kaldt... Så kaldt at [vi] ikke kunne røre oss... Gradestokken viste minus 24 grader ... så kaldt at vi ikke kunne forflytte oss.”¹²

Livreddende forsyninger ble skaffet til de strandede hellige, men “til tross for alt [redningsmennene] gjorde, ble mange stedt til hvile langs veien”.¹³

Da de reddede hellige var på vei gjennom Echo Canyon, stanset flere vogner for å hjelpe et pikebarn til verden. Robert la merke til at den unge moren ikke hadde nok klær til å holde sitt nyfødte barn varmt. Til tross for sprengkulden, “tok han av seg sin egen hjemmevevde skjorte og ga den til moren så hun kunne tulle inn barnet”.¹⁴ Barnet fikk navnet Echo – Echo Squires – til minne om stedet hvor hun ble født og omstendighetene der.

Flere år senere ble Robert kalt til Kirkens presiderende biskopsråd, hvor

St. Catherine, Jamaica

han virket i over 30 år. Da han var 86 år gammel, ble Robert Taylor Burton syk. Han samlet familien rundt sengen sin for å gi dem sin siste velsignelse. Blant hans siste ord var dette enkle, men svært dypsindige rådet: "Vær gode mot de fattige."¹⁵

Brødre og søstre, vi hedrer de nyskapende kjempene Herren oppreiste for å organisere og forvalte Kirkens omsorg for dens trengende medlemmer. Vi hedrer dem som i vår tid anstrenger seg på utallige og ofte stillferdige måter for å være "gode mot de fattige", gi de sultne mat, kle de nakne, hjelpe de syke og besøke de fangne.

Dette er det hellige arbeid Frelseren forventer av sine disipler. Det var det arbeidet han elsket da han vandret på jorden. Det er det arbeidet jeg vet han ville vært opptatt av om han var blant oss i dag.¹⁶

For 75 år siden oppsto et system viet menneskenes åndelige og timelige

frelse fra en sped begynnelse. Siden den gang har det lutret og velsignet titalls millioner mennesker over hele verden. Den profetiske velferdsplan er ikke bare en interessant fotnote i Kirkens historie. Prinsippene den bygger på, definerer oss som folk. Det er det sentrale kjennetegn på oss som disipler av vår Frelser og vårt forbilde, Jesus Kristus.

Arbeidet med å hjelpe hverandre og være "gode mot de fattige" er et helliggjørende arbeid, innstiftet av Faderen og guddommelig utformet for å velsigne, lutre og opphøye hans barn. Måtte vi følge Frelserens råd til den lovkyndige i lignelsen om den barmhjertige samaritan: "Gå du bort og gjør likeså."¹⁷ Dette er mitt vitnesbyrd i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. *Cherished Experiences from the Writings of President David O. McKay*, red. Clare Middlemiss (1955), 189.
2. J. Reuben Clark jr.: "Testimony of Divine Origin of Welfare Plan", *Church News*, 8.

aug. 1951, 15; se også Glen L. Rudd: *Pure Religion* (1995), 47.

3. Glen L. Rudd: *Pure Religion*, 34.
4. I "President Hinckley Visits Hurricane Mitch Victims and Mid-Atlantic United States", *Ensign*, feb. 1999, 74.
5. Marion G. Romney: "Selvhjelpenhets celestiale natur", *Liahona*, mars 2009, 15.
6. Se Lære og pakter 104:15–18; se også Lære og pakter 105:2–3.
7. Se Mosiah 4:26–27.
8. Lære og pakter 81:5; se også Matteus 22:36–40.
9. Se Lære og pakter 104:18.
10. Joseph Smith, i *History of the Church*, 4:567–68.
11. Intervju med Harold C. Brown, tidligere administrerende direktør for Kirkens velferdsavdeling.
12. Robert T. Burtons dagbok, Kirkens historiske bibliotek, Salt Lake City, 2.–6. nov. 1856.
13. Robert Taylor Burton, i Janet Burton Seegmiller: "Be Kind to the Poor": *The Life Story of Robert Taylor Burton* (1988), 164.
14. Lenore Gunderson, i Jolene S. Allphin, *Tell My Story, Too*, tellmystorytoo.com/art_imagepages/image43.html.
15. Robert Taylor Burton, i Seegmiller: "Be Kind to the Poor", 416.
16. Se Dieter F. Uchtdorf: "Du er mine hender", *Liahona*, mai 2010, 68–70, 75.
17. Lukas 10:37.

Av Silvia H. Allred

Førsterådgiver i Hjelpeforeningens generalpresidentskap

Sanne disipler

Når kjærlighet blir det styrende prinsipp for vår omsorg for andre, blir vår tjeneste for dem evangeliet i praksis.

Siden tidens begynnelse har Herren sagt at for å bli hans folk må vi være av ett hjerte og ett sinn.¹ Frelseren forklarte også at de to største budene i loven er: "Du skal elske Herren din Gud av hele ditt hjerte og av hele din sjel og av all din forstand" og "du skal elske din neste som deg selv".² Til sist, kort tid etter at Kirken ble organisert, befalte Herren de helige å "se til de fattige og trengende og hjelpe dem".³

Hva er fellesnevneren i alle disse befalingene? Det er at vi må elske og tjene hverandre. Det er dette det innebærer å være en disippel i Jesu Kristi sanne kirke.

Idet vi feirer 75-årsjubileet for Kirkens velferdsprogram, blir vi påminnet om hensikten med velferd, nemlig å hjelpe medlemmene å hjelpe seg selv å bli selvhjulpne, å hjelpe de fattige og trengende og å yte tjeneste. Kirken har organisert sine ressurser for å hjelpe medlemmene å sørge for det fysiske, åndelige, sosiale og følelsesmessige velbefinnende for seg selv, sin familie og andre. En biskops embede innebærer et spesielt mandat til å hjelpe de fattige og trengende og til å forvalte disse ressursene for medlemmene i hans menighet. Han får hjelp til dette av

prestedsquorumer, Hjelpeforeningen og ikke minst hjemmelærere og besøkende lærerinner.

Hjelpeforeningen har alltid spilt en sentral rolle i Kirkens velferd. Da profeten Joseph Smith organiserte Hjelpeforeningen i 1842, sa han til kvinnene: "Dette er starten på bedre tider for de fattige og trengende."⁴ Han fortalte søstrene at hensikten med foreningen var å "hjelpe de fattige, de som ingenting hadde, enker og foreldreløse, og realisere alle oppløftende formål. ... De vil helle olje og vin i de nødstedtes sårede hjerter. De vil tørke den foreldreløses tårer og få enken til å glede seg i sitt hjerte."⁵

Han sa også at Hjelpeforeningen "vil kunne inspirere brødrene til gode gjerninger når det gjelder å ivareta de fattiges behov – søke anledninger til velgjørenhet og dekke fattiges behov – til å hjelpe til med å rette opp den moralske vandel og styrke samfunnets dyder".⁶

Kirkens menn og kvinner samarbeider i dag om å hjelpe de trengende. Prestedsbærere gir nødvendig støtte til dem som trenger åndelig veiledning og hjelp. Inspirerte hjemmelærere velsigner mange og sørger for evangeliets velsignelser til alle familier. I tillegg bidrar de med sin styrke og sine talenter på andre måter, som å

hjelpe en familie med reparasjoner i hjemmet, hjelpe en familie å flytte eller hjelpe en bror å skaffe seg arbeid.

Hjelpeforeningens presidenter besøker hjem for å hjelpe biskopen å vurdere behovene. Inspirerte besøkende lærerinner våker over og hjelper søstre og familier. De er ofte først på pletten ved øyeblikkelige behov. Hjelpeforenings-søstre sørger for måltider, yter barmhjertighetstjeneste og gir kontinuerlig støtte i vanskelige perioder.

Kirkens medlemmer over hele verden har tidligere gledet seg, og skulle også nå glede seg over de muligheter vi har til å tjene andre. Vår samlede innsats er utslagsgivende for dem som er fattige, sultne, lidende eller nød-stedte, og slik frelser vi sjeler.

Enhver biskop har tilgang til Herrens lagerhus, som opprettes når "trofaste medlemmer gir til biskopen av sin tid, sine talenter, sine ferdigheter, sin barmhjertighet, sine materielle eiendeler og økonomiske midler for å ta seg av de fattige og bygge opp Guds rike på jorden".⁷ Vi kan alle bidra til Herrens lagerhus ved å betale fasteoffer og gjøre alle våre ressurser tilgjengelige for biskopen for å hjelpe dem som trenger det.

Til tross for en verden i hurtig forandring, har velferdsprinsippene ikke forandret seg med tiden. Det er fordi de er fordi de er guddommelig inspirerte, åpenbarte sannheter. Når medlemmer av Kirken og deres familier gjør alt de kan for å forsørge seg selv, og likevel ikke klarer å dekke grunnleggende behov, står Kirken parat til å hjelpe. Kortsiktige behov dekkes øyeblikkelig, og en plan for å hjelpe mottakeren å bli selvhjulpne, blir utarbeidet. Selvhjulpnehet er evnen til å sørge for livets åndelige og timelige nødvendigheter for oss selv og vår familie.

Når vi øker vår grad av selvhjulpnehet, øker vi også vår evne til å

hjelp og tjene andre slik Frelseren gjorde. Vi følger Frelserens eksempel når vi hjelper de trengende, de syke og de lidende. Når kjærlighet blir det styrende prinsipp for vår omsorg for andre, blir vår tjeneste for dem evangeliet i praksis. Det er evangeliet på sitt beste. Det er ren religion.

I mine ulike oppgaver i Kirken har jeg blitt påvirket til ydmykhet av den kjærlighet og omtanke biskoper og ledere i Hjelpeforeningen viser for sine hjorder. Da jeg var Hjelpeforeningens president på stavsplan i Chile på begynnelsen av 1980-tallet, var det sterk konjunkturedgang i landet, og arbeidsledigheten steg til 30 prosent. Jeg opplevde hvordan heroiske Hjelpeforenings-presidenter og trofaste besøkende lærerinner gikk omkring og "gjorde vel"⁸ i disse dystre omstendighetene. De fremstilte skriftstedet i Ordspråkene 31:20: "Hun åpner sin hånd for den trengende og rekker ut sine hender til den fattige."

Søstre hvis familier hadde svært lite selv, hjalp kontinuerlig dem som de mente var enda vanskeligere stilt. Jeg fikk da en klarere forståelse av hva Frelseren så da han erklærte i Lukas 21:3–4:

"Sannelig sier jeg dere: Denne fattige enken har gitt mer enn alle.

For alle de andre gav av sin overflod, men hun gav av sin fattigdom - alt det hun hadde å leve av."

Noen år senere så jeg det samme som Hjelpeforeningens president på stavsplan i Argentina, da det oppsto hyperinflasjon i landet og den påfølgende økonomiske kollapsen rammet mange av våre trofaste medlemmer. Jeg så det igjen under mine besøk den senere tid til Kinshasa i Kongo, Antananarivo på Madagaskar og Bulawayo i Zimbabwe. Medlemmer overalt, og særlig Hjelpeforenings-søstre, fortsetter å bygge opp tro, styrke enkeltpersoner og familier og hjelpe de trengende.

Det er forbløffende å tenke på at en beskjeden søster eller bror med et kall i Kirken kan komme til et hjem hvor det er fattigdom, sorg, sykdom eller elendighet, og bringe fred, lindring og glede. Uansett hvor menigheten eller grenen er, eller hvor stor eller liten gruppen er, har ethvert medlem over hele verden denne anledningen. Det foregår hver dag, og det foregår et eller annet sted i dette øyeblikk.

Karla er en ung tobarnsmor. Hennes mann Brent arbeider mange timer og har en times daglig pendling hver vei. Kort tid etter at deres lille jente nummer to ble født fortalte hun følgende: "Dagen etter at jeg ble kalt som rådgiver i Hjelpeforeningen i menigheten, begynte jeg å føle meg ganske overveldet. Hvordan skulle jeg klare å gjøre noe for kvinnene i menigheten når jeg allerede strevde med å fylle min rolle som hustru og mor til en svært aktiv 2-åring og en nyfødt? Mens jeg dvelte ved disse

følelsene, ble 2-åringen syk. Jeg visste ikke hvordan jeg skulle ta meg av henne og babyen samtidig. Akkurat da dukket søster Wasden, en av mine besøkende lærerinner, uventet opp ved døren. Som mor til voksne barn visste hun akkurat hva hun skulle gjøre. Hun sa hva jeg skulle gjøre mens hun dro til apoteket for å handle. Senere ordnet hun det slik at mannen min ble hentet på togstasjonen så kan kunne komme tidligere hjem for å hjelpe meg. Hennes reaksjon på det jeg tror var en tilskyn-delse fra Den hellige ånd, kombinert med hennes villighet til å hjelpe, var akkurat den forsikringen jeg trengte fra Herren om at han ville hjelpe meg å utføre mitt nye kall.”

Vår himmelske Fader elsker oss og kjenner våre unike omstendigheter og evner. Selv om vi søker hans hjelp

i daglig bønn, er det som regel ved hjelp av et annet menneske han dekker våre behov.⁹

Herren sa: “Av dette skal alle kjenne at dere er mine disipler, om dere har kjærlighet til hverandre.”¹⁰

Kristi rene kjærlighet kommer til uttrykk gjennom uselvsk tjeneste. Å hjelpe hverandre er helliggjørende. Det opphøyer mottageren og gjør giveren ydmyk. Det hjelper oss å bli Kristi sanne disipler.

Velferdsplanen har alltid anvendt evige prinsipper i evangeliet. Det er i sannhet å gjøre ting på Herrens måte. La oss alle fornye vårt ønske om å være en del av Herrens lagerhus og velsigne andre.

Jeg ber om at Herren vil velsigne oss alle så vi kan føle større barmhjertighet, kjærlighet og medfølelse. Jeg ber dere inntrengende om å øke

deres ønske om og evne til å hjelpe de mindre heldigstilte, de nødstedte og dem som lider, så deres behov kan bli dekket, deres tro bli styrket og deres hjerte bli fylt med takknemlighet og kjærlighet.

Måtte Herren velsigne hver av oss når vi vandrer i lydighet mot hans bud, hans evangelium og hans lys. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Se Moses 7:18.
2. Se Matteus 22:36–40.
3. Lære og pakter 44:6.
4. Joseph Smith, i *History of the Church*, 4:607.
5. *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Joseph Smith* (2007), 420.
6. *Læresetninger – Joseph Smith*, 446.
7. *På Herrens måte – Guide i velferdsspørsmål for ledere* (1990), 11.
8. Apostlenes gjerninger 10:38; 13. trosartikkel.
9. Se *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Spencer W. Kimball* (2006), 82.
10. Johannes 13:35.

Av **eldste David A. Bednar**
i De tolv apostlers quorum

Åpenbaringens ånd

Åpenbaringens ånd er reell – og kan og vil fungere i vårt liv og i Kirken.

Jeg er takknemlig for den inspirasjon som har ledet til utvelgelsen av den salmen som vil komme etter min tale, “Har på jorden jeg gjort noe godt i dag?” (*Salmer*, nr. 173). Jeg tar hintet.

Jeg vil be dere tenke på to erfaringer som de fleste av oss har hatt med lys.

Den første erfaringen var da vi kom inn i et mørkt rom og slo på en lysbryter. Husker dere hvordan strålende lys øyeblikkelig fylte rommet og drev mørket bort? Det som tidligere hadde vært usynlig og usikkert, ble klart og gjenkjennelig. Denne erfaringen bar preg av øyeblikkelig og intens gjenkjennelse av lys.

Den andre erfaringen fant sted da vi så natt bli til morgen. Husker dere hvor sakte og nesten umerkelig lyset tiltok i horisonten? I motsetning til når vi slår på lyset i et mørkt rom, kom ikke lyset fra den stigende solen på et øyeblikk. Lyset vokste seg isteden jevnt og trutt sterkere, og nattemørket ble erstattet med en strålende morgen. Til slutt brøt solen frem over himmelranden. Men de synlige tegnene på solens forestående ankomst var tydelige flere timer før solen faktisk dukket opp over horisonten. Denne erfaringen bar preg av en ubestemmelig og gravis gjenkjennelse av lys.

Fra disse to alminnelige erfaringene med lys kan vi lære mye om åpenbaringens ånd. Jeg ber om at Den hellige ånd må inspirere og undervise oss mens vi nå fokuserer på åpenbaringens ånd og grunnleggende mønstre for å motta åpenbaring.

Åpenbaringens ånd

Åpenbaring er kommunikasjon fra Gud til hans barn på jorden og en av de store velsignelsene forbundet

med Den hellige ånds gave og stadige veiledning. Profeten Joseph Smith sa: “Den hellige ånd er en åpenbarer,” og “ingen kan motta Den hellige ånd uten å motta åpenbaringer” (*Læresetninger fra Kirkens presidenter – Joseph Smith* [2007], 131).

Åpenbaringens ånd er tilgjengelig for enhver som ved den rette prestedømsmyndighet mottar de frelsende ordinanser dåp ved nedsenkning til syndenes forlatelse og håndspåleggelse for Den hellige ånds gave – og som handler i tro for å oppfylle prestedømmets formaning om å “motta Den hellige ånd”. Denne velsignelsen er ikke begrenset til Kirkens presiderende autoriteter, men tilhører og skulle være i virksomhet i enhver manns, kvinnes eller barns liv som når ansvarsalderen og inngår hellige pakter. Et oppriktig ønske og verdighet inviterer åpenbaringens ånd i vårt liv.

Joseph Smith og Oliver Cowdery fikk verdifull erfaring med

åpenbaringsens ånd mens de oversatte Mormons bok. Disse brødrene lærte at de kunne motta all kunnskap som var nødvendig for å fullføre sitt arbeid, dersom de ba i tro, med ærlig hensikt og med visshet om at de ville motta. Med tiden fikk de stadig større forståelse av at åpenbaringsens ånd som regel fungerer gjennom tanker og følelser som kommer til våre sinn og hjerter ved Den hellige ånds kraft. (Se L&p 8:1–2; 100:5–8.) Herren underviste dem: “Nå, se, dette er åpenbaringsens ånd. Se, dette er den ånd hvorved Moses førte Israels barn gjennom Rødehavet på tørr grunn. Derfor, dette er din gave. Benytt den” (L&p 8:3–4).

Jeg vil understreke ordene “benytt den” med hensyn til åpenbaringsens ånd. Den hellige ånds innflytelse beskrives i Skriftene som “en stille og lav røst” (1 Kongebok 19:12; 1 Nephi 17:45; se også 3 Nephi 11:3) og en “fullkomment mild” røst (Helaman 5:30). Ettersom Ånden hvisker til oss mildt og varsomt, er det lett å forstå hvorfor vi skulle unngå upassende medier, pornografi og skadelige, vanedannende stoffer og adferd. Disse djevelens redskaper kan svekke og til slutt ødelegge vår evne til å gjenkjenne og reagere på de fredelige budskapene fra Gud som gis oss ved hans ånds kraft. Vi skulle alle alvorlig overveie og be angående hvordan vi kan avvise djevelens forlokkelser og benytte åpenbaringsens ånd på riktig måte i vårt eget liv og i våre familier.

Mønstre for åpenbaring

Åpenbaring formidles på en rekke måter, herunder for eksempel drømmer, syner, samtaler med himmelske sendebud og inspirasjon. Noen åpenbaringer mottas øyeblikkelig og intenst, mens andre gjenkjennes

gradvis og umerkelig. De to erfaringene med lys som jeg beskrev, hjelper oss å bedre forstå disse to grunnleggende mønstrene for åpenbaring.

Et lys som blir slått på i et mørkt rom, er som å motta et budskap fra Gud raskt, fullstendig og alt på én gang. Mange av oss har opplevd dette mønsteret for åpenbaring når vi har fått svar på oppriktige bønner eller mottatt nødvendig veiledning eller beskyttelse i henhold til Guds vilje og valg av tid. Beskrivelser av slike øyeblikkelige og intense tilkjenne-givelser finnes i Skriftene, er gjenfortalt i Kirkens historie og bevist i vårt eget liv. Disse mektige miraklene finner virkelig sted. Dette mønsteret for åpenbaring forekommer imidlertid relativt sjeldent.

Den gradvise forsterkningen av lys som strømmer fra den stigende solen, er som å motta et budskap fra Gud “linje på linje og bud på bud” (2 Nephi 28:30). Som regel kommer åpenbaring i små doser over tid, og gis i henhold til vårt ønske, vår verdighet og vår forberedelse. Den slags kommunikasjon fra vår himmelske Fader vil gradvis og varsomt “falle på [vår sjel] som himmelens dugg” (L&p 121:45). Dette mønsteret for åpenbaring er det vanligste, og viser seg i Nephis opplevelser da han prøvde flere ulike fremgangsmåter før han lyktes med å få tak i messingplatene fra Laban (se 1 Nephi 3–4). Til slutt ble han ledet av Ånden til Jerusalem, men han “visste ikke på forhånd hva [han] skulle gjøre” (1 Nephi 4:6). Han lærte heller ikke å bygge et skip med fint tømmermannsarbeide på én gang, men “fra tid til annen viste Herren [ham] hvordan [han] skulle bearbeide tømmeret til skipet” (1 Nephi 18:1).

Både Kirkens historie og våre egne liv er fulle av eksempler på Herrens

mønster for å motta åpenbaring “linje på linje og bud på bud”. Alle det gjengitte evangeliums grunnleggende sannheter ble for eksempel ikke gitt til profeten Joseph Smith i Den hellige lund på én gang. Disse uvurderlige skattene ble åpenbart etter hvert som omstendighetene fordret det og tiden var inne.

President Joseph F. Smith forklarte hvordan dette mønsteret for åpenbaring utspilte seg i hans liv: “Som gutt ba jeg ofte Herren vise meg et eller annet fantastisk så jeg kunne få et vitnesbyrd. Men Herren holdt undere tilbake fra meg og viste meg sannheten linje på linje ... , inntil han hadde latt meg føle sannheten like fra issen og ned til fotsålene, og inntil tvil og frykt var fullstendig vasket bort. Han behøvde ikke sende en engel fra himlene for å gjøre dette, ei heller behøvde han tale med en erkeengels basun. Ved den levende Guds Ånds stille hvisken ga han meg det vitnesbyrd jeg har i dag. Og ved dette prinsipp og ved denne kraft vil han gi alle menneskenes barn en kunnskap om sannheten som vil bli hos dem, og den vil bevirke at de kjenner sannheten likesom Gud kjenner den, og at de gjør Faderens vilje likesom Kristus gjør den. Intet mål av fantastiske tilkjenne-givelser vil noen gang bevirke dette” (i Conference Report, april 1900, 40–41).

Vi som medlemmer av Kirken, har lett for å legge så stor vekt på forbløffende og dramatiske åndelige tilkjenne-givelser at vi kanskje ikke verdsetter, eller vi overser, det mer alminnelige mønsteret som Den hellige ånd utfører sitt arbeid ved. Nettopp det at “middelet [er] så enkelt” (1 Nephi 17:41) når vi mottar små og gradvise åndelige tilskyndelser som over tid og til sammen utgjør det ønskede svar eller den veiledning vi

trenger, kan få oss til å se “forbi målet” (Jakobs bok 4:14).

Jeg har snakket med mange som tviler på styrken av sitt eget vitnesbyrd og undervurderer sin åndelige kapasitet fordi de ikke mottar hyp-pige, mirakuløse eller sterke tilskyndelser. Når vi tenker på opplevelsene til Joseph i Den hellige lund, Saulus på veien til Damaskus og Alma den yngre, begynner vi kanskje å tro at det er noe som er galt eller mangler i oss hvis vi kommer til kort sammenlignet med disse velkjente og åndelig påfallende eksemplene. Hvis dere har hatt lignende tanker eller tvil, skal

dere vite at dere er helt normale. Bare fortsett å strebe fremover i lydighet og med tro på Frelseren. Hvis dere gjør det, “kan [dere] ikke gå feil” (L&p 80:3).

President Joseph F. Smith ga oss følgende råd: “Vis meg siste-dagers-hellige som trenger mirakler, tegn og syner for å holde seg trofaste i Kirken, og jeg vil vise dere medlemmer ... som ikke har sitt liv i orden i Guds øyne, og som befinner seg på glatte stier. Det er ikke ved mirakuløse tilkjenne-givelser vi skal vinne fofeste i sannheten, men ved ydmykhet og trofast lydighet mot Guds bud

og lover” (i Conference Report, april 1900, 40).

En annen alminnelig erfaring med lys hjelper oss å lære ytterligere en sannhet om åpenbaringsmønsteret “linje på linje og bud på bud”. Noen ganger går solen opp en morgen hvor det er overskyet eller tåkete. Dette gjør det vanskeligere å oppfatte lyset, og det er ikke mulig å si med nøyaktighet når solen stiger over horisonten. Men på en slik morgen har vi likevel tilstrekkelig lys til å gjenkjenne en ny dag og gjøre det vi skal.

På lignende vis mottar vi også ofte åpenbaring uten å være klar over nøyaktig hvordan eller når vi mottar den. En viktig episode i Kirkens historie illustrerer dette prinsippet.

Våren 1829 var Oliver Cowdery lærer i Palmyra, New York. Da han fikk høre om Joseph Smith og arbeidet med å oversette Mormons bok, ble Oliver tilskyndet til å tilby seg å hjelpe den unge profeten. Dermed reiste han til Harmony, Pennsylvania og ble Josephs skriver. Han kom på et tidspunkt og ga et bidrag som ble avgjørende for Mormons boks fremkomst.

Frelseren åpenbarte senere til Oliver at så ofte som han hadde bedt om veiledning, hadde han mottatt tilskyndelser fra Herrens ånd. “Om det ikke hadde vært således,” erklærte Herren, “ville du ikke ha kommet til det sted hvor du nå er. Se, du vet at du har adspurt meg, og jeg opplyste din forstand, og nå forteller jeg deg dette for at du kan vite at du er blitt opplyst av sannhetens Ånd” (L&p 6:14–15).

Oliver mottok altså en åpenbaring gjennom profeten Joseph Smith som informerte ham om at han hadde mottatt åpenbaring. Oliver hadde tydeligvis ikke lagt merke til hvordan og når han hadde mottatt veiledning fra Gud,

og trengte denne undervisningen for å øke sin forståelse av åpenbaringsens ånd. Med andre ord, Oliver hadde vandret i lyset mens solen gikk opp på en overskyet morgen.

I møte med usikkerhet og utfordringer i vårt liv, forventer Gud at vi gjør vårt beste, at vi virker uten å bli påvirket (se 2 Nephi 2:26), og at vi setter vår lit til ham. Vi vil kanskje ikke se engler, høre en røst fra himmelen eller motta overveldende åndelige tilskyndelser. Vi streber ofte fremover mens vi håper og ber – uten en full forvisning – om at vi handler i samsvar med Guds vilje. Men hvis vi hedrer våre pakter og holder budene, hvis vi prøver å bli enda flinkere til å gjøre godt og bli bedre, kan vi vandre i tillit til at Gud vil veilede våre trinn. Og vi kan tale med visshet om at Gud vil inspirere våre ord. Dette er noe av betydningen av skriftstedet som sier: “Da skal du ha større frimodighet for Guds åsyn” (L&p 121:45).

Hvis dere på passende måte søker og anvender åpenbaringsens ånd, lover jeg at dere vil “vandre i Herrens lys” (Jesaja 2:5; 2 Nephi 12:5). Noen ganger vil åpenbaringsens ånd virke øyeblikkelig og intenst, andre ganger varsomt og gradvis, og ofte så diskret at dere kanskje ikke engang vil legge merke til det. Men uavhengig av mønsteret som denne velsignelsen mottas ved, vil lyset fra den opplyse og utvide deres sjel, opplyse deres forstand (se Alma 5:7; Alma 32:28) og veilede og beskytte dere og deres familie.

Jeg bærer mitt apostoliske vitnesbyrd om at Faderen og Sønnen lever. Åpenbaringsens ånd er reell – og kan og vil fungere i vårt liv og i Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige. Jeg vitner om disse sannheter i vår Herre Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

Av president Thomas S. Monson

Det hellige tempel – Et fyrtårn for verden

De viktigste og største velsignelsene ved medlemskap i Kirken, er de velsignelser vi mottar i Guds templer.

Mine kjære brødre og søstre, med kjærlighet ønsker jeg dere alle velkommen og ber om at vår himmelske Fader vil veilede mine tanker og inspirere mine ord når jeg nå skal tale til dere.

La meg begynne med å si noen ord om de flotte talene vi har hørt i dag av søster Allred og biskop Burton og andre angående Kirkens velferdsprogram. Som nevnt markerer vi i år 75-årsjubileum for dette inspirerte programmet som har velsignet så mange. Jeg har hatt gleden av å kjenne noen av dem som tok initiativet til dette store foretaket – hjertevarme og fremsynte menn.

Som både biskop Burton og søster Allred og andre nevnte, har biskopen ansvar for å hjelpe de trengende som bor innenfor grensene av hans menighet. Dette var mitt privilegium da jeg som svært ung biskop presiderte over en menighet i Salt Lake City med 1080 medlemmer, hvorav 84 av disse var enker. Det var mange som trengte hjelp. Hvor takknemlig jeg var for Kirkens velferdsprogram og for den hjelp jeg fikk av Hjelpeforeningen og prestedømsquorumene.

Jeg erklærer at Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Helliges velferdsprogram er inspirert av Den allmektige Gud.

Mine brødre og søstre, ved denne konferansen er det tre år siden jeg ble oppholdt som Kirkens president. Det har naturligvis vært travle år, preget av mange utfordringer, men også utallige velsignelser. Den anledning jeg har hatt til å innvie og gjeninnvie templer, har vært en av de hyggeligste og helligste av disse velsignelsene, og det er templet jeg ønsker å tale om i dag.

På generalkonferansen i oktober 1902 uttrykte Kirkens president Joseph F. Smith i sin åpningstale, håp om at vi en dag ville ha “templer på forskjellige steder i [verden], der hvor folkets behov tilsier det”.¹

I løpet av de første 150 årene etter at Kirken ble organisert, fra 1830 til 1980, ble det bygget 21 templer, heriblant templene i Kirtland, Ohio og Nauvoo, Illinois. Sammenlign dette med de 30 årene siden 1980, en periode hvor 115 templer har blitt bygget og innviet. Etter gårdsdagens bekjentgjørelse om 3 nye templer, er det enda 26 templer som enten er under oppføring eller under

forberedelse for bygging. Disse talene vil fortsette å stige.

Det mål president Joseph F. Smith håpet på i 1902, begynner å bli virkeliggjort. Vi ønsker å gjøre templet så tilgjengelig som mulig for våre medlemmer.

Et av templene som for tiden er under bygging, er templet i Manaus, Brasil. For mange år siden leste jeg om en gruppe på over 100 medlemmer som forlot Manaus, som ligger midt inne i regnskogen i Amazonas, for å reise til det som da var det nærmeste templet i São Paulo, Brasil – nesten 4000 km fra Manaus. Disse trofaste hellige reiste i fire døgn med båt på Amazonaselven og dens avgreninger. Etter denne båtreisen satte de seg på busser for nye tre dagers reise – på humpete veier, med svært lite å spise og uten noe komfortabelt sted å sove. Etter syv dager og netter kom de frem til templet i São Paulo, hvor ordinanser av evig art ble utført. Hjemreisen var naturligvis akkurat like vanskelig. De hadde imidlertid mottatt templets ordinanser og velsignelser, og selv om deres lommebøker var tomme, var de selv fylt med templets ånd og med takknemlighet for velsignelsene de hadde mottatt.² Nå, mange år senere, fryder våre medlemmer i Manaus seg over å se sitt eget tempel ta form ved bredden av elven Rio Negro. Templer gir glede til våre trofaste medlemmer uansett hvor de blir bygget.

Rapporter om ofre som gjøres for å kunne motta de velsignelser som bare finnes i Guds templer, rører meg alltid dypt og gir meg fornyet takknemlighet for templer.

Jeg vil fortelle dere om Tihi og Tararaina Mou Tham og deres 10 barn. Hele familien, unntatt én datter, sluttet seg til Kirken tidlig

på 1960-tallet da misjonærer kom til deres øy, 160 km syd for Tahiti. Snart begynte de å lengte etter velsignelsene av å bli besejlet som evig familie i templet.

Den gangen var Hamilton New Zealand tempel det nærmeste templet for familien Mou Tham, og det lå over 4000 km sydvest for dem, kun tilgjengelig ved hjelp av en kostbar flyreise. Den store familien Mou Tham, som strevde med å skaffe seg et magert levebrød på en liten plantasje, hadde ikke penger til flybilletter, og det fantes ingen

jobbmuligheter på deres Stillehavsoy. Bror Mou Tham og hans sønn Gérard tok derfor den vanskelige avgjørelsen å reise 4800 km for å arbeide i Ny-Caledonia, hvor en annen sønn allerede arbeidet. Arbeidsgiveren betalte de ansattes reise til gruvene, men ikke hjem igjen.

De tre Mou Tham-mennene arbeidet i fire år. Bror Mou Tham reiste alene hjem bare én gang i løpet av denne perioden, for å kunne delta i sin datters bryllup.

Etter fire år hadde bror Mou Tham og hans sønner spart nok penger

til at familien kunne reise til New Zealand tempel. Alle som var medlem reiste, bortsett fra en datter som ventet barn. De ble besejlet for tid og evighet, en ubeskrivelig og frydefull opplevelse.

Bror Mou Tham reiste direkte fra templet tilbake til Ny-Caledonia, hvor han arbeidet i to år til for å kunne betale reisen for den ene datteren som ikke hadde vært i templet sammen med dem – en gift datter og hennes barn og mann.

I sine eldre år ønsket bror og søster Mou Tham å arbeide i templet. Da var Papeete Tahiti tempel bygget og innviet, og de utførte fire misjoner der.³

Mine brødre og søstre, templer er mer enn murstein og mørtel. De er fulle av tro og faste. De bygges ved prøvelser og vitnesbyrd. De helliggjøres ved offer og tjeneste.

Det første templet som ble bygget i denne evangelieutdeling, var templet i Kirtland, Ohio. De hellige var fattige den gangen, men likevel hadde Herren befalt dem å bygge et tempel, så de bygget det. Eldste Heber C. Kimball skrev følgende om opplevelsen: "Bare Herren kjenner til den fattigdom, de prøvelser og den elendighet vi led for å klare [dette]."⁴

Og så, etter alt de så samvittighetsfullt hadde utført ble de hellige tvunget til å forlate Ohio og sitt kjære tempel. Til slutt fant de tilflukt – selv om det skulle bli midlertidig – ved bredden av Mississippi-elven i delstaten Illinois. De kalte bosetningen Nauvoo, og var igjen villig til å gi alt de hadde, og med sin tro intakt, reiste de et nytt tempel for sin Gud. Forfølgelsene raste imidlertid, og da Nauvoo tempel knapt nok var fullført, ble de igjen drevet fra sine hjem og måtte søke tilflukt i en ørken.

Slitet og ofrene begynte igjen, idet de arbeidet i 40 år for å reise Salt Lake tempel, som nå står majestetisk bare et kvartal syd for de av oss som er her i Konferansesenteret i dag.

En viss grad av offer har alltid vært forbundet med å bygge templer og komme til dem. Utallige er de som har arbeidet og strevd for å sikre seg selv og sin familie de velsignelser som finnes i Guds templer.

Hvorfor er så mange villige til å gi så mye for å motta templers velsignelser? De som forstår de evige velsignelser som kommer av templet, vet at intet offer er for stort, ingen pris for høy, ingen anstrengelse for vanskelig for å kunne motta disse

velsignelsene. Det er aldri for mange kilometer å reise, for mange hindre å overvinne eller for mye ubehag å tåle. De forstår at de frelsende ordinanser vi mottar i templet, som gjør oss i stand til en dag å vende tilbake til vår himmelske Fader i et evig familieforhold og å bli begavet med velsignelser og kraft fra det høye, er verdt ethvert offer og enhver anstrengelse.

I dag slipper de fleste av oss å gjennomgå store strabaser for å komme til templet. 84 prosent av Kirkens medlemmer bor nå mindre enn 320 km fra et tempel, og for veldig mange av oss er denne avstanden adskillig kortere.

Hvis dere har vært i templet for dere selv, og hvis dere bor relativt nær et tempel, kan deres offer være å sette av tid i deres travle liv til å besøke templet regelmessig. Det er mye å gjøre i våre templer på vegne av dem som venter på den andre siden av sløret. Når vi utfører arbeidet for dem, vil vi vite at vi har gjort noe som de ikke kan gjøre for seg

selv. President Joseph F. Smith uttalte i en mektig erklæring: "Gjennom våre anstrengelser på deres vegne kan deres lenker falle av dem og det mørke som omgir dem, kan vike bort så lyset kan skinne på dem, og i ånde verdenen skal de høre om det arbeid som er blitt utført for dem av deres barn, og de vil fryde seg med dere når dere utfører disse plikter."⁵ Mine brødre og søstre, det er vi som må utføre arbeidet.

I min egen familie har noen av våre helligste og mest verdsatte opplevelser vært de gangene vi har vært sammen i templet for å utføre beseglingsordnanser for våre avdøde slektninger.

Hvis dere ennå ikke har vært i templet, eller hvis dere *har* vært der, men for øyeblikket ikke er kvalifisert til en anbefaling, finnes intet viktigere mål for dere å arbeide mot enn å bli verdige til å komme inn i templet. Deres offer kan være å bringe deres liv i overensstemmelse med det som kreves for få en anbefaling, kanskje ved å gi avkall på gamle vaner som diskvalifiserer dere. Det kan være å utvise den tro og disiplin som skal til for å betale tiende. Uansett hva det er, så kvalifiser dere til å komme inn i Guds tempel. Skaff dere en tempelanbefaling, og behandle den som en dyrebar eiendom, for det er den.

Før dere har gått inn i Herrens hus og mottatt alle velsignelsene som venter dere der, har dere ikke mottatt alt Kirken har å tilby. De viktigste og største velsignelsene ved medlemskap i Kirken, er de velsignelser vi mottar i Guds templer.

Mine unge venner i tenårene, dere skulle alltid ha templet som mål. Ikke gjør noe som vil hindre dere i å komme inn og ta del i de hellige og evige velsignelsene som finnes der. All ære til de av dere som allerede går i

templet regelmessig for å utføre dåp for de døde, og står svært tidlig opp for å delta i slike dåpshandlinger før skolen. Jeg kan ikke tenke meg en bedre start på dagen.

Dere småbarnsforeldre, la meg gi dere et klokt råd fra president Spencer W. Kimball. Han sa: "Det ville vært fint om ... foreldre i hvert eneste soverom i huset hadde et bilde av templet slik at [deres barn], helt fra [de er] spedbarn, kan se bildet hver dag [helt til] det blir en del av [deres] liv. Når [de] når den alder at [de] må ta [den] svært viktige beslutningen [om gå i templet], vil den allerede være tatt."⁶

Våre barn synger i Primær:

*Jeg ser vår Herres tempel,
en dag jeg inn skal gå.
Og pakter med min Fader
jeg vet jeg lyde må.⁷*

Jeg ber dere innstendig om å lære deres barn om templets betydning.

Verden kan være et krevende og vanskelig sted. Vi er ofte omgitt av det som vil trekke oss ned. Hvis dere og jeg kommer til Guds hellige hus, og hvis vi husker på de pakter vi inngår der, vil vi bli bedre i stand til å utholde enhver prøvelse og overvinne enhver fristelse. I dette hellige

tilfluktssted vil vi finne fred og bli fornyet og styrket.

Mine brødre og søstre, jeg vil nevne et siste tempel før jeg avslutter. Om ikke så altfor lenge, idet templer tar form over hele verden, vil et av dem bli reist i en by som ble grunnlagt for over 2500 år siden. Jeg snakker om templet som nå blir oppført i Roma, Italia.

Alle templer er et Guds hus, med de samme funksjoner og identiske velsignelser og ordnanser. Roma Italia tempel er unikt ved at det blir bygget på et av verdens mest historiske steder, en by hvor oldtidens apostler Peter og Paulus forkynte Kristi evangelium og hvor de begge led martyrdøden.

I oktober i fjor møttes vi på en vakker, landlig tomt i det nordøstre hjørnet av Roma, og jeg fikk anledning til å holde en innvielsesbønn i forbindelse med spadestikkseremonien. Jeg følte meg tilskyndet til å be den italienske senatoren Lucio Malan og Romas viseborgermester Giuseppe Ciardi om å være blant de første til å vende en spade med jord. Begge hadde medvirket til i beslutningen om å la oss bygge et tempel i deres by.

Det var overskyet, men varmt, og selv om regnet truet, falt det ikke mer

Av eldste Richard G. Scott
i De tolv apostlers quorum

enn en dråpe eller to. Da det fantastiske koret sang på italiensk de vakre tonene av "Guds ånd som en ild", følte det som om himmel og jord ble forenet i en praktfull lovsang og takkesalme til Den allmektige Gud. Tårene kunne ikke holdes tilbake.

Snart vil de trofaste i denne, Den evige stad, motta ordinanser av evig art i et hellig Guds hus.

Jeg er evig takknemlig til min himmelske Fader for det tempel som nå blir bygget i Roma, og for alle våre templer, hvor de enn er. Hvert av dem står som et fyrtårn for verden, et uttrykk for vårt vitnesbyrd om at Gud vår evige Fader lever, at han ønsker å velsigne oss og sine sønner og døtre i alle generasjoner. Hvert av våre templer er et uttrykk for vårt vitnesbyrd om at livet bakenfor graven er like virkelig og sikkert som vårt liv her på jorden. Dette er mitt vitnesbyrd.

Mine kjære brødre og søstre, måtte vi gjøre alle nødvendige ofre for å komme til templet og ha templets ånd i vårt hjerte og vårt hjem. Måtte vi følge i vår Herre og Frelser, Jesu Kristi fotspor, han som gjorde det største offer for oss, så vi kunne få evig liv og opphøyelse i vår himmelske Faders rike. Dette er min oppriktige bønn, som jeg uttaler i vår Frelser, den Herre Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Joseph F. Smith, i Conference Report, okt. 1902, 3.
2. Se Vilson Felipe Santiago og Linda Ritchie Archibald: "From Amazon Basin to Temple", *Church News*, 13. mars 1993, 6.
3. Se C. Jay Larson, "Temple Moments: Impossible Desire", *Church News*, 16. mars 1996, 16.
4. Heber C. Kimball, i Orson F. Whitney: *Life of Heber C. Kimball* (1945), 67.
5. *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Joseph F. Smith* (1998), 247.
6. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, red. Edward L. Kimball (1982), 301.
7. Janice Kapp Perry: "Jeg ser vår Herres tempel", *Barnas sangbok*, 99.

Ekteskapets evige velsignelser

Beseglingen i templet får større betydning jo lenger man lever. Den hjelper oss å komme stadig nærmere hverandre og finne større glede og tilfredsstillelse.

Det vakre budskapet fra dette fantastiske koret tror jeg beskriver livet for så mange av oss: "Jeg prøver å ligne Jesus."

16. juli 1953 knelte min kjære Jeanene og jeg som ungt par ved et alter i Manti Utah tempel. President Lewis R. Anderson utøvde beseglingsmyndigheten og erklærte oss mann og hustru, viet for tid og all evighet. Jeg er ikke i stand til å beskrive den fred og uforstyrrelighet som kommer av vissheten om at hvis jeg fortsetter å leve verdig, vil jeg få være sammen med min kjære Jeanene og våre barn for alltid på grunn av denne hellige ordinans som ble utført med den rette prestedømsmyndighet i Herrens hus.

Våre syv barn er beseglet til oss ved templets hellige ordinanser. Min kjære hustru Jeanene og to av våre barn er på den andre siden av sløret. De utgjør en sterk motivasjon for alle gjenværende medlemmer av vår familie til å leve slik at vi sammen vil motta alle de evige velsignelser som loves oss i templet.

To av grunnpilarene for vår himmelske Faders plan for lykke er ekteskap og familie. Deres store betydning bekreftes av Satans uopphørlige anstrengelser for å splitte familier og undergrave betydningen av tempelordinanser som knytter familien sammen for all evighet. Beseglingen i templet får større betydning jo lenger man lever. Den hjelper oss å komme stadig nærmere hverandre og finne større glede og tilfredsstillelse i jordelivet.

Jeg lærte en gang noe viktig av min hustru. Jeg reiste mye i jobben. Jeg hadde vært bortreist i nesten to uker, og kom hjem en lørdag morgen. Jeg hadde fire timer før jeg måtte i annet møte. Jeg så at vår lille vaskemaskin var i stykker, og at min hustru vasket klærne for hånd. Jeg begynte å reparere maskinen.

Jeanene kom og sa: "Rich, hva er det du gjør?"

Jeg sa: "Jeg reparerer vaskemaskinen så du slipper å gjøre dette for hånd."

Hun sa: "Nei. Gå og lek med barna."

Jeg sa: "Jeg kan leke med barna når som helst. Jeg vil hjelpe deg."

Så sa hun: "Richard, vær så snill å gå og leke med barna."

Fordi hun var så bestemt, gjorde jeg som hun sa.

Jeg storkoste meg sammen med barna våre. Vi løp etter hverandre og rullet rundt i høstløvet. Senere gikk jeg på møtet mitt. Jeg ville trolig ha glemst dette om det ikke var for den lærdommen hun ønsket å gi meg.

Neste morgen ca. klokken 04.00 ble jeg vekket av to små armer rundt halsen min, et kyss på kinnene og disse ordene hvisket i øret mitt som jeg aldri glemmer: "Jeg er glad i deg, pappa. Du er min beste venn."

Hvis du opplever slike ting i din familie, nyter du en av livets største gleder.

Hvis du er en ung mann i passende alder og ikke er gift, så kast ikke bort tiden med unyttige ting. Kom deg videre med livet, og fokuser på å gifte deg. Ta ikke lett på denne perioden i livet. Unge menn, utfør en hederlig misjon. Gjør det så til deres høyeste prioritet å finne en verdig, evig ledsager. Når du blir interessert i en ung kvinne, vis henne at du er en spesiell mann som hun kan være tjent med å bli bedre kjent med. Ta henne med til steder som gir dere noe positivt. Vis litt oppfinnsomhet. Hvis du ønsker et godt liv, må hun se deg som en flott mann og en mulig ektemann.

Hvis du har funnet noen, kan forlovelsestiden og ekteskapet bli vidunderlig, og dere kan bli svært lykkelige i all evighet dersom dere holder dere innenfor de rammer av verdighet som Herren har fastsatt.

Hvis du er gift, er du da trofast mot din ektefelle mentalt så vel som fysisk? Er du lojal mot dine ekteskapspakter ved aldri å snakke med en annen om

noe du ikke ønsker at din ektefelle skal høre? Er du snill mot din ektefelle og dine barn og støtter dem?

Brødre, tar dere initiativ til familieaktiviteter som skriftstudium, familiebønn og familiens hjemmeaften, eller fyller deres hustru det hull deres manglende oppmerksomhet skaper i hjemmet? Forteller dere ofte deres hustru hvor høyt dere elsker henne? Det vil gi henne mye glede. Når jeg sier det, har jeg hørt menn si: "Å, hun vet det." Dere må si det til henne. En

kvinne vokser og blir rikt velsignet av den slags oppmuntring. Utrykk takknemlighet for det deres ektefelle gjør for dere. Gi ofte uttrykk for denne kjærligheten og takknemligheten. Det vil gjøre livet mye rikere, behageligere og mer meningsfylt. Hold ikke tilbake disse naturlige uttrykkene for kjærlighet. Det fungerer mye bedre hvis dere holder henne inntil dere når dere sier det.

Min hustru lærte meg viktigheten av å uttrykke kjærlighet. Tidlig

i vårt ekteskap kunne jeg ofte åpne Skriftene for å holde en tale på et møte, bare for å finne en kjærlig og oppmuntrende lapp som Jeanene hadde lagt inn i boken. Noen ganger var de så rørende at det var så vidt jeg klarte å si noe. Disse dyrebare lappene fra en kjærlig hustru var og er en uvurderlig skatt i form av trøst og inspirasjon.

Jeg begynte å gjøre det samme for henne, uten helt å forstå hvor mye det betydde for henne. Jeg husker et år da vi ikke hadde råd til at jeg skulle gi henne en valentinsgave, så jeg bestemte meg for å male med vannfarger på kjøleskapet. Jeg gjorde mitt beste, og gjorde bare én feil. Det var emaljefarge, ikke vannmaling. Hun lot meg aldri prøve å fjerne den permanente malingen fra kjøleskapet.

Jeg husker en dag jeg tok noen av de runde papirflakene man får når man bruker en hullmaskin, og skrev tallene 1 til 100 på dem. Jeg snudde dem og skrev et budskap til henne, ett ord på hvert flak. Så samlet jeg dem sammen og la dem i en konvolutt. Jeg tenkte hun ville få seg en god latter.

Da hun døde, fant jeg blant hennes personlige ting uttrykk for hvor høyt hun verdsatte de enkle budskapene vi ga hverandre. Jeg så at hun omhyggelig hadde limt hvert av disse flakene på et ark. Ikke bare

hadde hun oppbevart lappene, men hun hadde beskyttet dem med plastlommer som om de var en dyrebar skatt. Det var bare én hun ikke la sammen med de andre. Den er fremdeles bak glasset på kjøkkenklokken vår. På den står det: "Jeanene, det er på tide at jeg sier jeg elsker deg." Den er der som en påminnelse om denne enestående datter av vår himmelske Fader.

Når jeg tenker på vårt liv sammen, forstår jeg hvor velsignet vi har vært. Vi har aldri kranget i vårt hjem eller utvekslet uvennlige ord. Nå forstår jeg at denne velsignelsen kom på grunn av henne. Den kom som et resultat av hennes villighet til å gi, dele og aldri tenke på seg selv. I våre senere år sammen prøvde jeg å følge hennes eksempel. Jeg foreslår at dere som mann eller hustru, gjør det samme i deres hjem.

Ren kjærlighet er en uforlignelig, sterk kraft til det gode. Rettferdig kjærlighet danner grunnvollen for et godt ekteskap. Den er den viktigste forutsetning for tilfredse og veltilpassede barn. Hvem kan på tilstrekkelig vis måle hvilken innflytelse en mors kjærlighet har? Hvilken varig frukt vil høstes av de sannhetsfrø en mor omhyggelig sår og kjærlig dyrker i den fruktbare jorden som finnes i et barns tillitsfulle sinn og hjerte? Som mødre har dere blitt

gitt guddommelige instinkter som hjelper dere å bli oppmerksomme på deres barns spesielle talenter og unike egenskaper. Sammen med deres ektemann kan dere nære og styrke dem og få disse trekkene til å blomstre.

Det er så givende å være gift. Ekteskap er fantastisk. Med tiden begynner man å tenke likt og få de samme ideene og tilskyndelsene. Noen ganger er dere ekstremt lykkelige, iblant opplever dere prøvelser og vanskeligheter, men Herren veileder dere gjennom alle disse erfaringene sammen.

En natt våknet vår lille hjertesyke sønn Richard gråtende. Begge to hørte det. Det var som regel min hustru som sto opp for å ta seg av et gråtende barn, men denne gangen sa jeg: "Jeg skal ta meg av ham."

På grunn av hjertefeilen banket det lille hjertet hans voldsomt når han gråt. Han kastet opp og sølte til sengetøyet. Den natten holdt jeg ham tett inntil meg for å prøve å senke pulsen hans og få ham til å slutte å gråte mens jeg skiftet klærne og sengetøyet hans. Jeg holdt ham til han sovnet. Jeg visste ikke da at han kom til å dø bare noen måneder senere. Jeg vil alltid huske da jeg holdt ham i armene mine den natten.

Jeg husker godt den dagen han døde. Da Jeanene og jeg kjørte hjem fra sykehuset, stoppet vi i veikanten. Jeg holdt rundt henne. Begge gråt litt, men vi visste at vi ville få ham på den andre siden av sløret på grunn av de pakter vi hadde inngått i templet. Det gjorde det litt lettere å akseptere at vi hadde mistet ham.

Jeanenes godhet lærte meg så mye verdifullt. Jeg var så umoden, mens hun var så disiplinert og så åndelig. Ekteskap er en ideell ramme for å overvinne enhver tendens til å være egoistisk eller selvopptatt. Jeg tror en

av grunnene til at vi blir rådet til å gifte oss tidlig i livet er for å unngå å utvikle dårlige karaktertrekk som er vanskelige å forandre.

Jeg synes synd på enhver mann som ennå ikke har valgt å søke en evig ledsager, og jeg føler virkelig med de søstre som ikke har fått mulighet til å gifte seg. Noen av dere føler dere kanskje ensomme og lite verdsatt, og kan ikke se for dere at dere noensinne vil bli velsignet med ekteskap og barn, eller deres egen familie. Alt er mulig for Herren, og han holder de løfter han inspirerer sine profeter til å uttale. Evigheten er en lang tid. Tro på disse løftene, og lev verdig til dem slik at Herren i sin egen tid kan oppfylle dem i deres liv. Dere vil med sikkerhet motta enhver lovet velsignelse som dere er verdige til.

Dere må ha meg unnskyldt for at jeg snakker om min kjære hustru Jeanene, men vi er en evig familie. Hun var alltid så sprudlende glad, og mye av det kom av at hun tjente andre. Selv da hun var veldig syk, ba hun i morgenbønnen sin om at vår himmelske Fader måtte lede henne til noen hun kunne hjelpe. Denne oppriktige bønnen ble besvart gang på gang. Manges byrder ble lettet, og de fikk et lysere syn på livet. Hun ble kontinuerlig velsignet fordi hun var et redskap i Herrens hender.

Jeg vet hva det vil si å elske en av vår himmelske Faders døtre som med ynde og hengivenhet har utvist en rettfærdig kvinnes fulle feminine prakt. Jeg er helt sikker på at når vi møtes igjen på den andre siden av sløret, vil vi oppdage at vi har blitt enda mer glad i hverandre. Vi vil sette enda større pris på hverandre etter å ha vært adskilt av sløret denne tiden. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

Av eldste D. Todd Christofferson
i De tolv apostlers quorum

“Alle dem jeg elsker, dem refser og tukter jeg”

Selve opplevelsen det er å bli irettesatt, kan lutre oss og forberede oss på større åndelige privilegier.

Vår himmelske Fader er en Gud med høye forventninger. Hans forventninger til oss ble uttrykt av hans Sønn Jesus Kristus med følgende ord: “Måtte dere være fullkomne som jeg er, eller likesom deres Fader i himmelen er fullkommen” (3 Nephi 12:48). Han ønsker å gjøre oss hellige så vi kan “tåle en celestial herlighet” (L&p 88:22) og “være i hans nærhet” (Moses 6:57). Han vet hva som skal til, og for å muliggjøre vår forvandling gir han oss sine bud og sine pakter, Den hellige ånds gave, og viktigst av alt sin elskede Sønns forsoning og oppstandelse.

I alt dette er Guds hensikt at vi, hans barn, skal få oppleve den største glede, nemlig å være hos ham for evig og bli slik han er. For noen år siden forklarte eldste Dallin H. Oaks: “Den endelige dom er ikke bare en evaluering av alle gode og onde handlinger – hva vi har *gjort*. Den er en erkjennelse av den endelige følge av våre handlinger og tanker – hva vi har *blitt*. Det er ikke nok for noen bare å utføre de ytre handlinger. Budene, ordan-sene og paktene i evangeliet er ikke en liste over innskudd som kreves

på en konto i himmelen. Jesu Kristi evangelium er en plan som viser oss hvordan vi kan bli det vår himmelske Fader ønsker at vi skal bli.”¹

Dessverre erkjenner ikke mye av dagens kristne verden at Gud stiller reelle krav til dem som tror på ham, men ser snarere på ham som en hovmester “som dekker deres behov når han blir påkalt” eller en terapeut hvis rolle det er å hjelpe folk å “føle seg vel”.² Det er en religion som “ikke gjør noe krav på å forandre liv”.³ “Til sammenligning,” sier én forfatter, “krever den Gud som skildres i både hebraiske og kristne skrifter, ikke bare vårt engasjement, men vårt liv. Bibelen Gud er opptatt av liv og død, ikke taktfullhet, og krever offerkjærlighet, ikke godartet likegyldighet.”⁴

Jeg vil tale om en bestemt holdning og praksis vi må tilegne oss hvis vi skal innfri vår himmelske Faders høye forventninger. Det er at vi villig aksepterer og til og med søker irettesettelse. Irettesettelse er nødvendig om vi skal utvikle oss “til manns modenhet, [eller] til aldersmålet for Kristi fylde” (Efeserne 4:13). Paulus sa følgende om guddommelig irettesettelse: “For den Herren elsker, den tukter han”

(Hebreerne 12:6). Selv om den ofte er vanskelig å utholde, skulle vi virkelig glede oss over at Gud synes vi er bryet verdt å irettesette.

Guddommelig irettesettelse har minst tre hensikter: (1) Å overtale oss til å omvende oss, (2) å lutre og helliggjøre oss og (3) og korrigere vår kurs i livet til det Gud vet er en bedre vei.

Overvei først omvendelse, den nødvendige forutsetning for tilgivelse og renselse. Herren erklærte: “Alle dem jeg elsker, dem refser og tukter jeg. Derfor, ta det alvorlig og omvend deg” (Johannes’ åpenbaring 3:19). Han sa også: “Og mitt folk må nødvendigvis refses inntil de lærer lydighet selv om det må skje ved det de lider” (L&p 105:6; se også L&p 1:27). I en åpenbaring i de siste dager befalte Herren fire høytstående ledere i Kirken å omvende seg (slik han kunne ha befalt mange av oss) fordi de ikke godt nok underviste sine barn “ifølge budene” og fordi de ikke var “mer flittige og samvittighetsfulle hjemme” (se L&p 93:41–50). Jareds bror i Mormons bok omvendte seg da Herren sto i en sky og talte til ham “i tre timer ... og refset ham fordi han ikke husket å påkalle Herrens navn” (Ether 2:14). Fordi han reagerte så villig på denne strenge irettesettelsen, fikk Jareds bror senere det privilegium å se og bli undervist av den førjordiske Forløser (se Ether 3:6–20). Frukten av Guds irettesettelse er omvendelse som fører til rettferdighet (se Hebreerne 12:11).

I tillegg til å stimulere til omvendelse kan selve opplevelsen det er å bli irettesatt, lutre oss og forberede oss på større åndelige privilegier. Herren sa: “Mitt folk må prøves i alle ting så de kan være beredt til å motta den herlighet jeg har for dem – ja, Sions herlighet – og den som ikke vil tåle refselse, er ikke mitt rike verd” (L&p 136:31). Et annet sted sa han: “For alle de som

ikke vil tåle refselse, men forneker meg, kan ikke bli helliggjort” (L&p 101:5; se også Hebreerne 12:10). Som eldste Paul V. Johnson sa i formiddag, skulle vi passe oss så vi ikke avskyr nettopp det som hjelper oss å ikle oss guddommelige egenskaper.

De som fulgte Alma, opprettet et Sion-samfunn i Helam, men så ble de ført i trelldom. De fortjente ikke sin lidelse – tvert imot – men opptegnelser lyder:

“Likevel finner Herren det tjenlig å refse sitt folk, ja, han prøver deres tålmodighet og deres tro.

Ikke desto mindre, enhver som setter sin lit til ham, skal bli løftet opp på den siste dag, ja, og slik var det med dette folk” (Mosiah 23:21–22).

Herren styrket dem og lettet deres byrder i den grad at de knapt nok kunne kjenne dem på sin rygg, og med tiden befridde han dem (se Mosiah 24:8–22). Deres tro ble umåtelig styrket av deres erfaring, og etter den tid hadde de et spesielt bånd til Herren.

Gud bruker en annen form for tukte eller irettesettelse til å lede oss til en fremtid vi ikke nå kan se for oss, men som han vet er en bedre vei for oss. President Hugh B. Brown, tidligere medlem av De tolv og rådgiver i Det første presidentskap, fortalte om en personlig erfaring. Han fortalte at han kjøpte en forfallen gård i Canada for mange år siden. Mens han holdt på med å rydde og reparere eiendommen sin, kom han over en ripsbusk som hadde vokst seg over to meter høy,

men ikke bar et eneste bærr, så han skar den drastisk ned til det bare var noen korte stumper igjen. Da fikk han øye på en dråpe omtrent som en tåre øverst på disse små stumpene, som om busken gråt, og han syntes han hørte den si:

“Hvordan kunne du gjøre dette mot meg? Jeg hadde vokst så fint. ... Og nå har du klippet meg ned. Alle planter i hagen vil se ned på meg. ... Hvordan kunne du gjøre dette mot meg? Jeg trodde det var du som var gartner her.”

President Brown svarte: “Hør her, lille ripsbusk, jeg er gartneren her, og jeg vet hva jeg ønsker du skal bli. Det var ikke min hensikt at du skulle bli et frukttré eller et skyggefullt tre. Jeg vil du skal være en ripsbusk, og en vakker dag, lille ripsbusk, når du bugner av bærr, da kommer du til å si: ‘Takk skal du ha, herr gartner, fordi du var så glad i meg at du klippet meg ned.’”

Mange år senere var president Brown feltoffiser i den kanadiske hæren i England. Da en overordnet offiser falt i strid, sto president Brown for tur til å bli forfremmet til general, og han ble innkalt til London. Men selv om han var godt kvalifisert til forfremmelsen, ble den nektet ham fordi han var en siste-dagers-hellig. Den ledende generalen sa noe sånt som: “Du fortjener utnevningen, men jeg kan ikke gi deg den.” Det president Brown gjennom 10 år hadde håpet på, bedt om og forberedt seg til, glapp ut av hendene hans i det øyeblikket på grunn av regelrett diskriminering. President Brown fortalte videre:

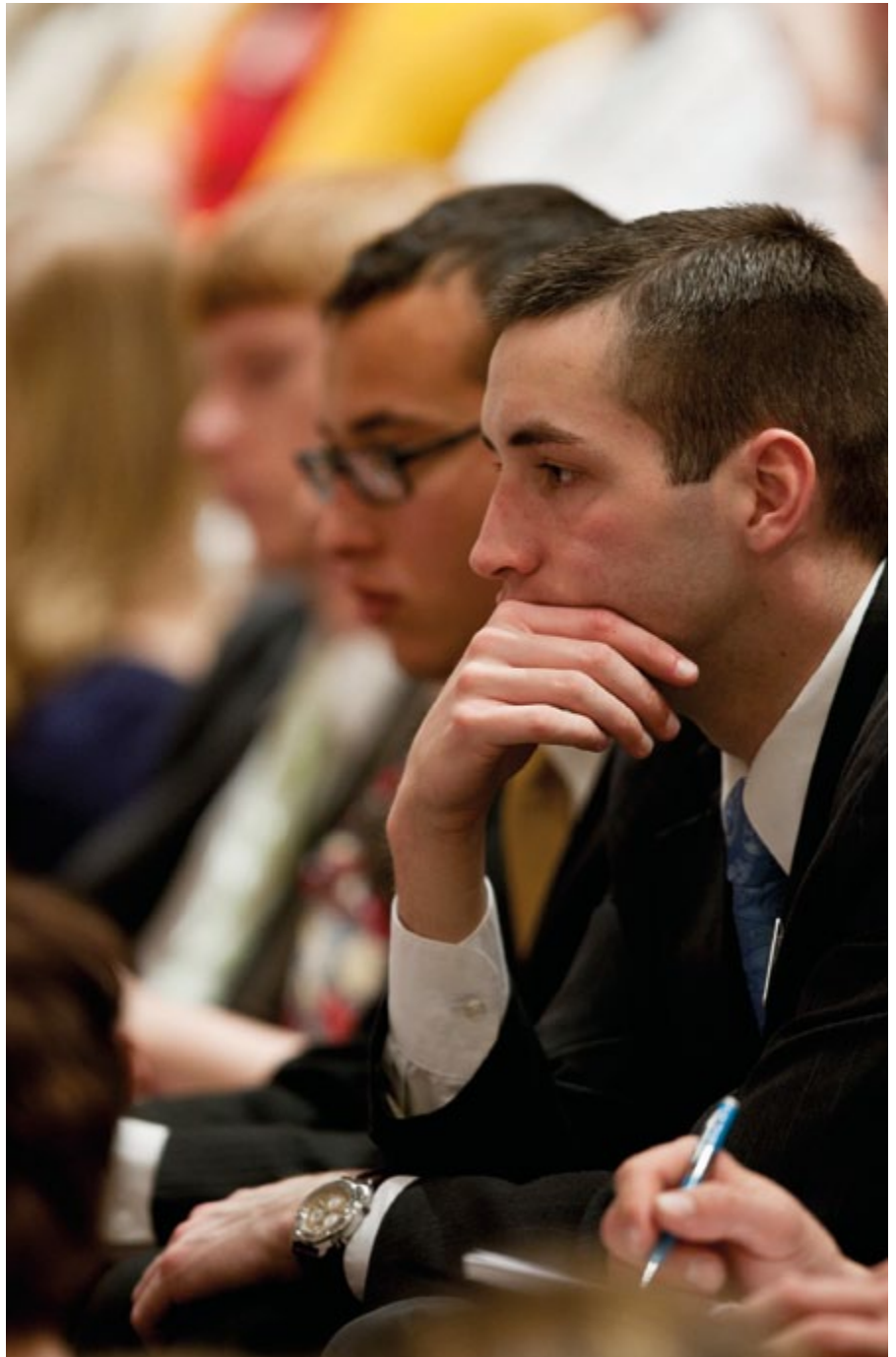
“Jeg kom meg på toget og tok fatt på hjemreisen ... nedbrutt og bitter. ... Da jeg kom tilbake til teltet mitt, ... slengte jeg luen på feltsengen. Jeg rystet knyttneven mot himmelen. Jeg sa: 'Hvordan kunne du gjøre dette mot meg, Gud? Jeg har gjort alt jeg kunne for å holde mål. Det er ikke den ting jeg kunne gjøre – som jeg skulle ha gjort – som jeg ikke har gjort. Hvordan kunne du gjøre dette mot meg?' Jeg var fryktelig bitter.

Da hørte jeg en røst, og jeg kjente igjen tonefallet. Det var min egen røst, og den sa: 'Det er jeg som er gartneren her. Jeg vet hva jeg ønsker at du skal gjøre.' Bitterheten forsvant, og jeg falt på kne ved siden av feltsengen for å be om tilgivelse for min utakknemlighet ...

... Og nå, nesten 50 år senere, ser jeg opp mot [Gud] og sier: 'Takk, herr Gartner, for at du beskar meg og elsket meg høyt nok til å gjøre meg vondt.'”⁵

Gud visste hva Hugh B. Brown skulle bli og hva som skulle til for at det skulle skje, og han korrigererte hans kurs for å forberede ham for det hellige apostelembede.

Hvis vi oppriktig ønsker og strever etter å leve opp til vår himmelske Faders høye forventninger, vil han sørge for at vi får all den hjelp vi trenger, enten i form av trøst, styrke eller irettesettelse. Hvis vi er åpne for den, vil nødvendig irettesettelse komme i mange former og fra mange hold. Den kan komme mens vi ber, idet Gud taler til vårt sinn og hjerte gjennom Den hellige ånd (se L&p 8:2). Den kan komme i form av bønner hvor svaret er nei eller et annet enn vi hadde forventet. Irettesettelse kan komme når vi studerer Skriftene og blir påminnet om svakheter, ulydighet eller ganske enkelt ting vi har forsømt.

Irettesettelse kan komme gjennom andre, spesielt dem Gud inspirerer til å fremme vår lykke. Apostler, profeter, patriarker, biskoper og andre har blitt plassert i Kirken i dag, akkurat som i oldtiden, “for at de hellige kunne bli gjort i stand til tjenestegjering, til oppbyggelse av Kristi legeme” (Efe-serne 4:12). Kanskje noe av det som har blitt sagt på denne konferansen, har kommet til dere som et kall til omvendelse eller forandring, som kan

løfte dere opp hvis dere gir akt på det. Vi kan hjelpe hverandre som medlemmer av Kirken. Dette er en av hovedgrunnene til at Frelseren opprettet en kirke. Selv når vi møter ondsinnet kritikk fra personer som føler lite respekt eller kjærlighet for oss, kan vi ha nytte av å vise nok saktmodighet til å veie det og sikte ut alt som kan hjelpe oss.

Irettesettelse, forhåpentligvis mild, kan komme fra vår ektefelle. Eldste Richard G. Scott, som nettopp talte til

oss, husker en tid tidlig i sitt ekteskap da hans hustru, Jeanene, rådet ham til å se folk i øynene når han snakket til dem. “Du ser i gulvet, i taket, ut av vinduet, alle andre steder enn i øynene deres,” sa hun. Han tok denne milde irettesettelsen til seg, og han ble mye mer effektiv når han skulle gi råd og arbeide med folk. Som en som virket som heltidsmissionær under daværende president Scotts ledelse, kan jeg vitne om at han ser deg rett inn i øynene når han snakker til deg. Jeg kan også tilføye at når man trenger irettesettelse, kan dette blikket være svært gjennomtrengende.

Foreldre kan og må irettesette, til og med tukte, for at deres barn ikke skal bli ført vill av den nådeløse motstanderen og hans tilhengere. President Boyd K. Packer har sagt at når en som er i posisjon til å irettesette en annen, unnlater å gjøre det, tenker han på seg selv. Husk å irettesette i tide, bestemt og tydelig, “når Den Hellige Ånd tilskynder, og vis deretter større kjærlighet mot den som du har irettesatt, for at han ikke

skal betrakte deg som sin fiende” (L&p 121:43).

Husk at hvis vi motsetter oss irettesettelse, kan andre slutte å gi den selv om de er glad i oss. Hvis vi gjentatte ganger unnlater å gjøre noe med en kjærlig Guds irettesettelse, vil han også avstå. Han har sagt: “Min Ånd [vil] ikke alltid ... streve med menneskene” (Ether 2:15). Til slutt skulle mye av vår irettesettelse komme innenfra – vi skulle bli selvkorrigerende. En av grunnene til at vår kjære avdøde kollega, eldste Joseph B. Wirthlin, ble den rene og ydmyke disippel han var, var at han analyserte sine prestasjoner i forbindelse med enhver oppgave. På grunn av sitt ønske om å behage Gud bestemte han seg for å finne ut hva han kunne ha gjort bedre, og så brukte han flittig alt han lærte.

Vi kan alle innfri Guds høye forventninger, uansett hvor store eller små våre evner og talenter måtte være. Moroni erklærer: “Hvis dere nekter dere all ugudelighet og elsker Gud av hele deres makt, sinn og styrke, da er [Guds] nåde tilstrekkelig for dere, så dere ved hans nåde kan bli fullkomne

i Kristus” (Moroni 10:32). Det er flittig, hengiven innsats fra vår side som frembringer denne styrkende nåde, en innsats som utvilsomt innebærer at vi underkaster oss Guds irettesettelse og omvender oss oppriktig og uten forbehold. La oss be om hans kjærlige irettesettelse.

Måtte Gud hjelpe dere i deres streben etter å innfri hans høye forventninger, og gi dere rikelig av den lykke og fred som naturlig følger. Jeg vet at dere og jeg kan bli ett med Gud og Kristus. Jeg vitner om vår himmelske Fader og hans elskede Sønn, og den fantastiske mulighet vi har på grunn av dem. Det gjør jeg ydmykt og frimodig, i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Dallin H. Oaks: “Utfordringen å bli”, *Liahona*, jan. 2001, 40.
2. Kenda Creasy Dean, *Almost Christian: What the Faith of Our Teenagers Is Telling the American Church* (2010), 17.
3. Dean, *Almost Christian*, 30; se også Christian Smith og Melinda Lundquist Denton, *Soul Searching: The Religious and Spiritual Lives of American Teenagers* (2005), 118–71.
4. Dean: *Almost Christian*, 37.
5. Hugh B. Brown: “Ripsbusken”, *Liahona*, mars 2002, 22, 24.

Av eldste Carl B. Pratt

i De sytti

Herrens største velsignelser

Når vi betaler vår tiende trofast, vil Herren åpne himmelens sluser og øse sine største velsignelser over oss.

Jeg er takknemlig for rettskafne forfedre som underviste sine barn i evangeliet lenge før det formelt fantes noen familiens hjemmeaften. Mine besteforeldre på morssiden var Ida Jespersen og John A. Whetten. De bodde på det lille tettstedet Colonia Juárez i Chihuahua, Mexico. Whettenbarna ble undervist ved forskrift og ved å iakttå sine foreldres eksempel.

Det var vanskelige tider i Mexico på begynnelsen av 1920-tallet. Den voldelige revolusjonen var nettopp over. Det var lite penger i omløp, og det som fantes, var stort sett sølvmynter. Det var vanlig å drive forretninger i form av bytting eller utveksling av varer og tjenester.

En dag på slutten av sommeren kom bestefar John hjem etter å ha gjort en handel, og som en del av handelen fikk han 100 pesos i sølvmynter. Han ga pengene til Ida med instruksjon om at de skulle brukes til å dekke kommende skoleutgifter for barna.

Ida var takknemlig for pengene, men minnet John på at de ikke hadde betalt tiende hele sommeren. De hadde ikke fått inn noen penger, men Ida minnet ham på at dyrene hadde gitt dem kjøtt, egg og melk. Hagen

hadde gitt dem rikelig med frukt og grønnsaker, og dessuten hadde de handlet med varer uten at det var penger med i bildet. Ida foreslo at de skulle gi pengene til biskopen for å betale sin tiende.

John ble litt skuffet, ettersom pengene ville ha hjulpet mye på barnas skolegang, men han var straks enig i at de måtte betale sin tiende. Han bar den tunge posen til tiendekontoret og gjorde opp med biskopen.

Kort tid senere fikk han høre at en rik forretningsmann fra USA, en herr Hord, skulle komme uken etter sammen med flere menn som ville tilbringe noen dager i fjellet for å jakte og fiske.

Bestefar John møtte mennene på jernbanestasjonen ikke langt fra Colonia Juarez. Han hadde med seg ridehester og de nødvendige pakkdyrene til å frakte bagasjen og leirutstyret opp i fjellet. Den neste uken var han guide for mennene og tok seg av leiren og dyrene.

På slutten av uken dro mennene tilbake til jernbanestasjonen for å ta toget tilbake til USA. John fikk betaling for sitt arbeid den dagen og fikk en pose med sølvmynter til å dekke

de andre utgiftene. Da John og mennene hans hadde fått sin betaling, ga John de resterende pengene tilbake til herr Hord, som ble overrasket, for han trodde ikke det skulle bli noe til overs. Han spurte John for å forsikre seg om at alle utgifter var dekket, og John svarte at alle utgifter for turen var dekket og at dette var resten av pengene.

Togfløyten blåste. Hord snudde seg for å gå, og så snudde han seg igjen og kastet den tunge myntposen til John. "Her, ta dem med hjem til guttene dine," sa han. John tok imot posen og dro tilbake til Colonia Juárez.

Da familien samlet seg etter kveldsmaten for å høre historier om turen, kom John til å tenke på posen og hentet den og satte den på bordet. John sa han ikke visste hvor mye det var i posen, så for moro skyld tømte han posen ut på bordet – en ganske stor haug – og da de hadde talt pengene, var det nøyaktig 100 pesos i sølv. De regnet det selvfølgelig som en stor velsignelse at Hord hadde bestemt seg for å ta den turen. John og guttene hans hadde tjent gode penger, men de 100 pesosene som var til overs, var nøyaktig det han hadde betalt i tiende uken før. For noen ville det kanskje vært en interessant tilfældighet, men for familien Whetten var det uten tvil Herren som lærte dem at han husker sine løfter til dem som trofast betaler sin tiende.

Som barn elsket jeg den historien fordi den handlet om en tur i fjellet til hest for å jakte og fiske. Jeg elsket den også fordi den lærte meg at når vi adlyder budene, blir vi velsignet. Denne historien kan lære oss flere ting om tiende.

For det første ser dere at tienden i dette tilfellet ikke ble beregnet ut fra

en kontantinntekt. Familien Whetten bestemte seg for å bruke sin første kontantinntekt til tiende fordi de hadde levd godt av dyrene og den fruktbare frukt- og grønnsakhagen. De følte åpenbart at de sto i gjeld til Herren for sine velsignelser.

Dette er en påminnelse om det Herren antyder når han spør: "Skal et menneske rane fra Gud? Likevel har dere ranet fra meg." Folket spør: "Hva har vi røvet fra deg?" Og Herren svarer strengt: "Tienden og de hellige gaver" (Malaki 3:8). Ja, brødre og søstre, akkurat som John og Ida Whetten innså den sommeren for lenge siden, står vi alle i gjeld til Herren. La oss ikke bli anklaget for å røve fra Gud. La oss være ærlige og betale vår gjeld til Herren. Alt han ber om, er 10 prosent. Integritet med hensyn til å betale vår gjeld til Herren vil hjelpe oss å være ærlige overfor våre medmennesker.

Det neste jeg merker meg ved denne historien, er at mine besteforeldre betalte tiende uten hensyn til sin dårlige familieøkonomi. De visste hva Herren hadde befalt, de anvendte Skriftene på seg selv (se 1 Nephi 19:23–24) og adlød loven. Det er dette Herren forventer av hele sitt folk. Han forventer at vi betaler tiende, ikke av vår overflod, heller ikke av "restene" i familiebudsjettet, men slik han befalte i oldtiden, av "det førstefødte" av vår inntekt, enten den er stor eller liten. Herren har befalt: "Vent ikke med å gi meg av alt det som fyller din låve" (2 Mosebok 22:29). Det har vært min personlige erfaring at den sikreste måten å betale tiende trofast på, er å betale straks jeg får inn penger. Det er faktisk den eneste måten for meg.

Vi lærer av mine Whetten-besteforeldre at tiende egentlig ikke handler om penger, men om tro – tro på Herren. Han lover oss velsignelser

hvis vi adlyder hans bud. John og Ida Whetten viste utvilsomt stor tro da de betalte sin tiende. La oss vise vår tro på Herren ved å betale vår tiende. Betal den først, betal den ærlig. Lær våre barn å betale tiende, selv om det er av lommepenger eller annen inntekt, og la oss ta dem med oss til tiendeoppgjøret så de kan se vårt eksempel og vår kjærlighet til Herren.

Det er mulig å feiltolke denne historien om mine besteforeldre. Vi kan trekke den slutning at siden vi betaler tiende med penger, vil Herren alltid velsigne oss med penger. Jeg tenkte slik som barn. Jeg har siden lært at det ikke nødvendigvis virker slik. Herren lover velsignelser til dem som betaler sin tiende. Han lover å "åpne himmelens luker ... og øse ut velsignelser ... i rikelig mål" (Malaki 3:10). Jeg vitner om at han holder sine løfter, og hvis vi trofast betaler vår tiende, vil vi ikke mangle livets

nødvendigheter, men han lover ikke rikdom. Penger og bankkonti er ikke hans største velsignelser. Han velsigner oss med visdom til å forvalte våre begrensede materielle ressurser, visdom til å leve bedre på 90 prosent av vår inntekt enn på 100 prosent. Trofaste tiendebetalere forstår fremtidsrettet livsførsel og er som regel mer selvhjulpne.

Jeg har etter hvert forstått at Herrens største velsignelser er åndelige, og de har ofte med familie, venner og evangeliet å gjøre. Han synes ofte å velsigne oss med en spesiell følsomhet for Den hellige ånds innflytelse og veiledning, spesielt i det som angår ekteskap og familie, som for eksempel barneoppdragelse. En slik åndelig følsomhet kan hjelpe oss å nyte fred og harmoni i hjemmet. President James E. Faust vitnet om at å betale tiende er "en utmerket forsikring mot skilsmisse" ("Berik ditt ekteskap", *Liahona*, april 2007, 5).

Å betale tiende hjelper oss å utvikle et lydig og ydmykt hjerte, og et takknemlig hjerte som "anerkjenner hans hånd i alle ting" (L&p 59:21). Å betale tiende hjelper oss å utvikle et gavmildt og tilgivende hjerte, samt et kjærlig hjerte fylt av Kristi rene kjærlighet. Vi blir ivrige etter å tjene og velsigne andre, og retter oss villig etter Herrens vilje. De som regelmessig betaler tiende, opplever styrket tro på den Herre Jesus Kristus og utvikler et urokkelig og varig vitnesbyrd om hans evangelium og hans kirke. Ingen av disse velsignelsene har noe med penger eller materielle ting å gjøre, men de er utvilsomt Herrens største velsignelser.

Jeg vitner om at når vitrofast betaler vår tiende, vil Herren åpne himmelens sluser og utøse sine største velsignelser over oss. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

Av eldste Lynn G. Robbins

i De sytti

Hva slags menn og kvinner burde dere være?

Måtte dere lykkes med å utvikle Kristus-lignende egenskaper, slik at dere kan ha hans bilde i deres ansikt, og hans egenskaper kan komme til uttrykk i deres adferd.

Å være eller ikke være" er faktisk et veldig godt spørsmål.¹ Frelseren stilte spørsmålet på en langt mer dyptgripende måte, slik at det blir et avgjørende doktrinært spørsmål for oss alle: "Hva slags menn [og kvinner] burde dere være? Sannelig sier jeg dere, likesom jeg er" (3 Nephi 27:27; uthevelse tilføyd). Verbet *være* i første person presens er *jeg er*. Han oppfordrer oss til å påta oss hans navn og hans natur.

For å bli slik han *er*, må vi også *gjøre* de tingene han *gjorde*: "Sannelig, sannelig sier jeg dere: Dette er mitt evangelium, og dere vet hva dere må *gjøre* i min kirke, for de gjerninger dere har sett meg *gjøre* skal dere også *gjøre*" (3 Nephi 27:21; uthevelse tilføyd).

Det er umulig å skille det å *være* og det å *gjøre*. Som gjensidig avhengige læresetninger, forsterker og fremmer de hverandre. Tro motiverer oss for eksempel til å be, og bønn på sin side styrker vår tro.

Frelseren anklaget ofte dem som *gjorde* uten å *være* – og kalte dem hyklere: "Dette folk ærer meg med leppene, men deres hjerte er langt borte fra meg" (Markus 7:6). Å *gjøre* uten å *være* er hyklersk, eller å late som man er noe man ikke er.

Men å *være* uten å *gjøre* er meningsløst, akkurat som "med troen. Dersom den ikke har gjerninger, *er den død* i seg selv" (Jakobs brev 2:17; uthevelse tilføyd). Å *være* uten å *gjøre* er egentlig ikke å *være* – det er selvedrag, å tro at man er god bare fordi man har gode hensikter.

Å *gjøre* uten å *være* – altså hykleri – er en falsk fremstilling overfor andre, men å *være* uten å *gjøre* er en falsk fremstilling overfor en selv.

Frelseren refset de skriftlærde og fariseerne for deres hykleri: "Ve dere, skriftlærde og fariseere, dere hyklere, som gir tiende" – noe de *gjorde* – "av mynte og anis og karve, men lar ugjort det som veier tyngre i loven: Rettferd, barmhjertighet og troskap" (Matteus

23:23). Med andre ord, de *var* ikke det de skulle *ha vært*.

Selv om han bekreftet viktigheten av å *gjøre*, utpekte Frelseren det å *være* som “det som veier tyngre”. Den store viktigheten av å *være* illustreres i følgende eksempler:

- Å gå ned i dåpens vann er noe vi *gjør*. Det å *være* som må komme forut for dette, er tro på Jesus Kristus og en mektig forandring i hjertet.
- Deltagelse i nadverden er noe vi *gjør*. Å *være* verdig til å ta del i nadverden er det som veier tyngre og er mye viktigere.
- Ordinasjon til prestedømmet er en handling, eller noe vi *gjør*. Det som veier tyngre, er imidlertid kraften i prestedømmet, som kommer “ifølge rettferdighetens prinsipper” (L&p 121:36), eller å *være*.

Mange av oss lager lister for å minne oss om ting vi *ønsker å gjøre*. Men få har lister over ting de *ønsker å være*. Hvorfor? Ting å *gjøre* er aktiviteter eller hendelser som kan krysses av når de er *utført*. Å *være* blir imidlertid aldri *utført*. Man kan ikke krysse av det man *er*. Jeg kan invitere min hustru ut på en fin aften nå til fredag, noe jeg *gjør*. Men å *være* en god mann er ikke en hendelse. Det må *være* en del av min natur – min karakter, eller den jeg er.

Eller når kan jeg som far, krysse av et barn på listen min som *utført*? Vi blir aldri ferdige med å *være* gode foreldre. Og for å være gode foreldre, er noe av det viktigste vi kan lære våre barn, hvordan de kan *bli* Frelseren mer lik.

Å *være* lik Kristus er ikke noe vi kan se, men det er drivkraften bak det vi *gjør*, som kan sees. Når en mor eller far hjelper et barn å lære å gå, for eksempel, ser vi dem *gjøre* ting som å støtte eller rose barnet. Disse

gjerninger uttrykker den usynlige kjærligheten i deres hjerte og den usynlige troen og håpet på barnets muligheter. *Dag etter dag fortsetter de å uttrykke de usynlige egenskapene* tålmodighet og utholdenhet.

Ettersom *være* fører til *gjøre*, og er motivet bak det vi *gjør*, vil det å undervise i å *være* forbedre adferd mer effektivt enn å fokusere på å *gjøre*.

Når barn oppfører seg dårlig, for eksempel når de krangler med hverandre, retter vi ofte feilaktig vår disiplinering mot det de *gjorde*, eller kranglingen vi så. Men det de *gjør* – adferden – er bare et symptom på det usynlige motivet i deres hjerte. Vi kan spørre: “Hvilke egenskaper, om barnet forsto dem, ville korrigere denne adferden i fremtiden? Å være tålmodig og tilgi når man blir irritert? Å elske og være en fredsstifter? Å ta ansvar for sine egne handlinger og ikke klandre andre?”

Hvordan kan foreldre lære sine barn disse egenskapene? Vi vil aldri få en bedre mulighet til å lære og vise våre barn Kristus-lignende egenskaper enn ved hvordan vi disiplinere dem. *Disiplin* kommer av det samme ordet som *disippel*, og impliserer tålmodighet og undervisning fra vår side. Det skulle ikke gjøres i sinne. Vi kan og bør disiplinere slik som Lære og pakter 121 lærer oss, “ved overtalelse, ved langmodighet, ved mildhet og saktmodighet og ved oppriktig kjærlighet, ved vennlighet og ren kunnskap” (vers 41–42). Dette er Kristus-lignende *egenskaper* som skulle være en del av den vi *er* som foreldre og Kristi disipler.

Ved disiplinering lærer barnet om konsekvenser. I slike øyeblikk er det nyttig å snu noe negativt til noe positivt. Hvis barnet tilstår å ha gjort noe galt, gi det ros for det motet det krevde å tilstå. Spør barnet hva han eller hun lærte av feiltrinnet eller udåden. Da

får dere, eller enda viktigere, Ånden, en mulighet til å påvirke og undervise barnet. Når vi lærer barna læren ved Ånden, har den kraft til å forandre deres natur – det de *er* – med tiden.

Alma oppdaget dette prinsippet, at “forkynnelsen av ordet hadde stor tilbøyelighet til å få folket til å *gjøre* det som var rettferdig – ja, det hadde hatt større innvirkning på folkets sinn enn sverdet” (Alma 31:5; uthevelse tilføyd). Hvorfor? Fordi sverdet bare straffet adferd – det de *gjorde* – mens forkynnelsen av ordet forandret menneskers natur – hvem de *var* eller kunne *bli*.

Et snilt og lydig barn vil bare gi en far eller mor grunnkurs i barneoppdragelse. Hvis dere er velsignet med et barn som prøver deres tålmodighet i n-te grad, får dere universitetsutdannelse i barneoppdragelse. Istedenfor å lure på hva dere kan ha gjort i foruttilværelsen for å fortjene noe slikt, kan dere se på det mer krevende barnet som en velsignelse og en mulighet til å bli mer lik Gud. Hvilket av barna vil prøve deres tålmodighet, langmodighet og andre Kristus-lignende egenskaper, og hjelpe dere å utvikle og foredle dem? Kan det hende at dere trenger dette barnet like mye som barnet trenger dere?

Vi har alle hørt at vi skulle for-dømme synden og ikke synderen. I samme ånd, når våre barn oppfører seg dårlig, må vi passe oss så vi ikke sier ting som kan få dem til å tro at det de *gjorde* galt, er den de *er*. “La aldri et feiltrinn gå fra en handling til en identitet,” med tilhørende merkelapper som “dum”, “treg”, “lat”, eller “klønete”.² Våre barn er Guds barn. Det er deres sanne identitet og potensial. Hans plan er å hjelpe sine barn å overvinne feil og ugjerninger og utvikle seg til å bli slik han *er*. Skuffende adferd skulle derfor anses som noe midlertidig, ikke permanent – en handling, ikke en identitet.

Derfor må vi være svært forsiktige med å bruke permanente uttrykk som “Du gjør alltid ...” eller “Du gjør aldri ...” når vi irettesetter. Hver forsiktige med uttalelser som “Du bryr deg aldri om mine følelser” eller “Hvorfor må vi alltid vente på deg?” Slike uttalelser får disse handlingene til å virke som en identitet som kan få negativ innflytelse på barnets selvoppfatning og egenverd.

Identitetsforvirring kan også forekomme når vi spør barn hva de ønsker å *bli* når de blir store, som om vårt *levebrød* var ensbetydende med hvem vi *er*. Hverken yrke eller levebrød skulle definere vår identitet eller egenverd. Frelseren var for eksempel en ydmyk tømmer, men det var langt fra definerende for hans liv.

For å hjelpe barn å finne seg selv og styrke deres egenverd, bør vi absolutt rose deres prestasjoner eller adferd – det de *gjør*. Men vi gjør enda klokere i å rette mesteparten av vår ros mot deres karakter og tro – hvem de *er*.

Innen idrett kan for eksempel en klok måte å rose våre barns prestasjoner på – det de *gjør* – være å fokusere på det de *er* – som deres energi, utholdenhet, holdning i møte med motgang

osv.– og slik rose både det de *er* og det de *gjør*.

Når vi ber barn om å *gjøre* plikter, kan vi også prøve å rose dem for det de *er*, for eksempel: “Jeg blir så glad når du utfører pliktene dine med en positiv innstilling.”

Når barn får en karakterrapport fra skolen, kan vi rose dem for de gode karakterene, men det kan være av mer varig verdi å rose dem for deres *flid*: “Du har levert alle oppgavene dine. Du kan virkelig det å takle og fullføre ting som er vanskelige. Jeg er stolt av deg.”

Under familiens skriftstudium kan dere se etter og drøfte eksempler på egenskaper dere leser om den dagen. Ettersom Kristus-lignende egenskaper er gaver fra Gud, og ikke kan utvikles uten hans hjelp³, skulle dere be om disse gavene som familie og på egen hånd.

Ved middagsbordet kan dere iblant snakke om egenskaper, spesielt dem dere leste om i Skriftene tidligere den morgenen. “Hvordan har du vært en god venn i dag? På hvilken måte har du vist medlidenhet? Hvordan hjalp tro deg å møte dagens utfordringer? Hvordan har

du vært pålitelig? ærlig? generøs? ydmyk?” Det er en rekke egenskaper i Skriftene som trenger å bli undervist i og læres.

Den viktigste måten å lære dem å *være* på er å *være* den slags foreldre for våre barn som vår himmelske Fader er for oss. Han er den eneste fullkomne far, og han har gitt oss sin håndbok i barneoppdragelse – Skriftene.

Min tale i dag har først og fremst rettet seg mot foreldre, men prinsippene gjelder alle. Måtte dere lykkes med å utvikle Kristus-lignende egenskaper, slik at dere kan ha hans bilde i deres ansikt, og hans egenskaper kan komme til uttrykk i deres adferd. Da, når deres barn eller andre føler deres kjærlighet og ser deres adferd, vil det minne dem om Frelseren og trekke dem til Ham. Dette er min bønn og mitt vitnesbyrd, i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. William Shakespeare, *Hamlet, Prince of Denmark*, akt 3, scene 1, linje 56.
2. Carol Dweck, sitert i Joe Kita: “Bounce Back Chronicles”, *Reader's Digest*, mai 2009, 95.
3. Se *Forkynn mitt evangelium: En veiledning i misjonærarbeidet* (2005), 115.

Av **eldste Benjamin De Hoyos**
i De sytti

Kalte og hellige

Hvor velsignet vi er som har fått komme inn i dette fellesskapet med de siste-dagers-hellige!

Mine kjære brødre og søstre, jeg ber om at Den hellige ånd vil hjelpe meg å fremføre mitt budskap.

Under mine besøk og på konferanser i staver, menigheter og grener føler jeg alltid stor glede over å møte Kirkens medlemmer, de som både i tidens midte og i dag blir kalt hellige. Den fred og kjærlighet jeg alltid føler sammen med dem, hjelper meg å føle at jeg er i en av Sions staver.

Selv om mange kommer fra familier som har vært medlem i to eller flere generasjoner, er mange andre nye konvertitter. Til disse gjentar vi apostelen Paulus' velkomstord til Efeserne:

“Så er dere da ikke lenger fremmede og utlendinger, men dere er de helliges medborgere og Guds husfolk, bygd opp på apostlenes og profetenes grunnvoll, og hjørnesteinen er Kristus Jesus selv” (Efeserne 2:19–20).

For noen år siden, da jeg virket ved Kirkens kontor for informasjon og samfunnskontakt i Mexico, ble vi invitert til å delta i et radioprogram. Hensikten med programmet var å beskrive og drøfte verdens forskjellige religioner. To av oss fikk i oppdrag å representere Kirken og svare på spørsmål som kunne bli stilt i et slikt program. Etter flere reklamepauser, som de kaller det i radioen, sa programlederen

følgende: “I kveld har vi med oss to eldster fra Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige.” Han stoppet opp litt og spurte så: “Hvorfor er Kirkens navn så langt? Hvorfor bruker dere ikke et kortere eller mer kommersielt navn?”

Min ledsager og jeg smilte over dette fantastiske spørsmålet, og forklarte så at Kirkens navn ikke ble valgt av mennesker. Det ble gitt av Frelseren gjennom en profet i disse siste dager: “For slik skal min kirke kalles i de siste dager, ja, Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige” (L&p 115:4). Programlederen svarte kjapt og med respekt: “Da vil vi gjenta det med glede.” Jeg

husker ikke hvor mange ganger han gjentok Kirkens betydningsfulle navn, men jeg husker den gode ånden som var tilstede da vi forklarte ikke bare Kirkens navn, men også hvordan det angår Kirkens medlemmer – de siste-dagers-hellige.

Vi leser i Det nye testamente at medlemmene av Jesu Kristi kirke ble kalt kristne for første gang i Antiochia (se Apostlenes gjerninger 11:26), men de kalte *hverandre* hellige. Hvor gripende det må ha vært for dem å høre apostelen Paulus kalle dem “de helliges medborgere og Guds husfolk” (Efeserne 2:19), og også si at de var “kalte og hellige” (Romerne 1:7; uthevelse tilføyd).

I den grad Kirkens medlemmer etterlever evangeliet og følger profetenes råd, vil de, litt etter hvert og til og med uten å merke det, bli helliggjort. Ydmyke medlemmer av Kirken som daglig holder familiebønn og daglig studerer Skriftene, arbeider med slektshistorie og ofte vier sin tid til å arbeide i templet, blir hellige. Dette er de som vier seg til å danne evige familier. Det er også de som setter av noe av sitt travle liv til

Ushuaia, Argentina

å redde dem som har kommet bort fra Kirken og oppmuntre dem til å komme tilbake for å sitte ved Herrens bord. Dette er de eldster og søstre og modne ektepar som tar imot et kall om å virke som Herrens misjonærer. Ja, mine brødre og søstre, de blir hellige i den grad de oppdager den varme og gode følelsen som kalles nestekjærlighet, eller Kristi rene kjærlighet (se Moroni 7:42–48).

De hellige, eller Kirkens medlemmer, blir også kjent med vår Frelser gjennom lidelser og prøvelser. La oss ikke glemme at til og med Han måtte lide alle ting. “Og han vil påta seg døden, så han kan løse dødens bånd som binder hans folk. Og han vil påta seg deres skrøpeligheter, så hans indre kan fylles med barmhjertighet i kjødet, så han i kjødet kan vite hvordan han skal hjelpe sitt folk i forhold til deres skrøpeligheter” (Alma 7:12).

I de senere år har jeg sett mange menneskers lidelse, heriblant mange av våre hellige. Vi ber stadig for dem om at Herren må gripe inn slik at deres tro ikke må bli svekket, og at de må gå fremad i tålmodighet. Til disse gjentar vi disse trøstende ord fra profeten Jakob i Mormons bok:

“Mine elskede brødre, kom til Herren, Den Hellige. Husk at hans stier er rettferdige. Se, veien for menneskene er smal, men den ligger i rett kurs foran dem, og portens vokter er Israels Hellige, og han holder ingen tjener der. Og det finnes ingen annen vei enn gjennom porten, for han kan ikke bedras, for Gud Herren er hans navn.

Og for den som banker på, vil han lukke opp” (2 Nephi 9:41–42).

Uansett hvilke omstendigheter, prøvelser eller utfordringer som måtte omgi oss, vil det å forstå Kristi lære og hans forsoning være kilden til vår styrke og fred – ja, brødre og søstre, den indre ro som kommer fra

Ånden og som Herren gir sine trofaste hellige. Han nærer oss idet han sier: “Fred etterlater jeg dere. ... La ikke deres hjerte forferdes, frykt ikke!” (Johannes 14:27).

I mange år har jeg vært vitne til trofastheten blant Kirkens medlemmer, hellige i de siste dager, som med tro på vår himmelske Faders plan og vår Frelser Jesu Kristi forsoning har overvunnet prøvelser og lidelser med tapperhet og stor entusiasme, og slik holdt ut og gått videre på den snevre og smale sti til helliggjørelse. Jeg kan ikke med ord utrykke min takknemlighet og beundring for alle disse trofaste hellige som jeg har hatt gleden av å være sammen med!

Selv om vår forståelse av evangeliet kanskje ikke er like dyp som vårt vitnesbyrd om at det er sant, vil vi få

hjelp i alle våre vanskeligheter, prøvelser og lidelser hvis vi setter vår lit til Herren (se Alma 36:3). Dette løftet fra Herren til sine hellige innebærer ikke at vi vil gå klar av lidelser eller prøvelser, men at vi vil bli hjulpet gjennom dem og at vi vil vite at det er Herren som har hjulpet oss.

Mine kjære brødre og søstre, hvor velsignet vi er som har fått komme inn i dette fellesskapet med de siste dagers-hellige! Hvor velsignet vi er ved at vårt vitnesbyrd om Frelseren står sammen med tidligere og nålevende profeters!

Jeg vitner om at vår Herre, Israels Hellige, lever og leder sin kirke, Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige, gjennom vår kjære profet Thomas S. Monson. I vår Herre Jesu Kristi navn. Amen. ■

Av eldste C. Scott Grow

i De sytti

Forsoningens mirakel

Det finnes ingen synd eller overtredelse, smerte eller sorg som ligger utenfor hans forsonings helbredende kraft.

Mens jeg forberedte min konferansetale, fikk jeg en sjokkerende telefon fra min far. Han sa at min yngre bror hadde avgått med døden den morgenen mens han sov. Jeg ble sønderknust. Han var bare 51 år gammel. Mens jeg tenkte på ham, følte jeg meg tilskyndet til å fortelle dere litt om ham. Jeg gjør det med tillatelse.

Som ungdom var min bror kjekk, vennlig og utadvendt – og viet seg fullt og helt til evangeliet. Etter en hederlig misjon giftet han seg med sin kjæreste i templet. De ble velsignet med en sønn og en datter. Hans fremtid var svært løfterik.

Men han ga etter for en svakhet. Han levde et løssluppet liv som kostet ham helsen, ekteskapet og medlemskapet i Kirken.

Han flyttet langt bort. Han fortsatte med sin selvutslettende livsstil i over ti år, men Frelseren hadde hverken glemte eller forlatt ham. Fortvilelsen og smerten han følte, bevirket til slutt at ydmykheten slapp inn i hans sjel. Sinnet, opprørskheten og fiendtligheten begynte å avta. I likhet med den fortapte sønn "kom han til seg selv".¹ Han begynte å søke nærmere Frelseren og tok fatt på veien hjem til ham og til trofaste foreldre som aldri ga ham opp.

Han gikk på omvendens vei. Det var ikke lett. Etter å ha vært borte fra

Kirken i 12 år, ble han døpt på ny og mottok igjen Den hellige ånds gave. Hans prestedømme og tempelvelsigelser ble også etter en stund gjengitt.

Han ble velsignet med å finne en kvinne som var villig til å overse helseproblemene som skyldtes hans tidligere livsstil, og de ble beseglet i templet. Sammen fikk de to barn. Han virket trofast i biskopsrådet i mange år.

Min bror døde mandag morgen, 7. mars. Fredag kveld hadde han og hans hustru vært i templet sammen. Søndag formiddag, dagen før han døde, holdt han prestedømsleksjonen i høyprestenes gruppe. Han la seg til å sove den kvelden for aldri mer å våkne i dette liv – men for å komme frem i de rettfærdiges oppstandelse.

Jeg er takknemlig for forsoningens mirakel i min brors liv. Frelserens forsoning er alltid tilgjengelig for oss alle.

Vi får tilgang til forsoningen gjennom omvendelse. Når vi omvender oss, lar Herren oss legge fortidens feiltrinn bak oss.

"Se, den som har omvendt seg fra sine synder, er tilgitt, for jeg Herren, kommer dem ikke mer i hu.

Ved dette kan dere vite om et menneske omvender seg fra sine synder – se, han vil bekjenne dem og avstå fra dem."²

Vi kjenner alle noen som har hatt alvorlige utfordringer i sitt liv – noen som har kommet på villspor eller vaklet. Det kan være en venn eller slektning, far, mor eller barn, mann eller hustru. Det kan til og med være dere selv.

Jeg taler til alle, også dere. Jeg taler om forsoningens mirakel.

Messias kom for å forløse menneskene fra Adams fall.³ Alt i Jesu Kristi evangelium peker på Messias', Guds Sønnens sonoffer.⁴

Frelsesplanen kunne ikke gjennomføres uten en forsoning. "Derfor soner Gud selv for verdens synder for å tilveiebringe barmhjertighetens plan og tilfredsstillende rettferdighetens krav, så Gud kunne være en fullkommen og rettferdig Gud og også en barmhjertig Gud."⁵

Sonofferet måtte gjennomføres av den syndfrie Guds Sønn, for falske mennesker kunne ikke sone for sine egne synder.⁶ Forsoningen måtte være altomfattende og evig – og gjelde alle mennesker i all evighet.⁷

Ved sin lidelse og død sonet Frelseren for alle menneskers synder.⁸ Hans forsoning begynte i Getsemane, fortsatte på korset og kulminerte med oppstandelsen.

"Ja, [han skal] føres bort, korsfestes og drepes, så kjødet blir underkastet døden, og Sønnens vilje blir oppslukt av Faderens vilje."⁹ Ved sitt sonoffer lot han sin "sjel bli et offer for synd".¹⁰

Som Guds enbårne Sønn arvet han makten over den fysiske død. Slik kunne han holde seg i live selv om han led "endog mer enn et menneske kan tåle, uten at det forvolder døden. For se, det kommer blod fra hver pore, så store [var] hans kvaler ... for hans folks ugudelighet og avskyeligheter".¹¹

Ikke bare betalte han prisen for alle menneskers synder, men han påtok seg "sitt folks smerter og sykdommer".

Han påtok seg også “deres skrøpelig- heter, så hans indre [kunne] fylles med barmhjertighet ... , så han i kjødet [kunne] vite hvordan han [skulle] hjelpe sitt folk i forhold til deres skrøpeligheter”.¹²

Frelseren følte vekten av alle men- neskers kvaler – kvaler i form av synd og av sorg. “Sannelig våre sykdommer har han tatt på seg, og våre piner har han båret.”¹³

Ved sin forsoning helbreder han ikke bare overtrederen, men også den uskyldige som lider på grunn av disse overtredelsene. Når de uskyldige utø- ver tro på Frelseren og hans forsoning og tilgir overtrederen, kan de også bli helbredet.

Til tider trenger vi alle “lindring for skyldfølelser som skyldes feiltrinn og synd”.¹⁴ Når vi omvender oss, fjerner Frelseren skylden fra vår sjel.

Gjennom hans sonoffer blir våre synder forlatt. Med unntak av fortapel- sens sønner er forsoningen tilgjengelig for alle, hele tiden, uansett hvor stor eller liten synden er, “på omvendel- sens betingelser”.¹⁵

På grunn av sin uendelige kjærlig- het oppfordrer Jesus Kristus oss til å omvende oss slik at vi ikke behøver å føle hele vekten av våre egne synder:

“Omvend deg, ellers [vil dine lidelser bli svære], hvor svære vet du ikke, hvor intense vet du ikke, ja, hvor tunge å bære vet du ikke.

For se, jeg, Gud, har lidd dette for alle for at de ikke skulle lide, hvis de ville omvende seg.

Men hvis de ikke vil omvende seg, må de lide likesom jeg.

Hvilken lidelse fikk meg, ja, Gud, den største av alle, til å skjelve av smerte og til å blø fra hver pore og lide, både på legeme og ånd.”¹⁶

Frelseren tilbyr helbredelse til dem som lider av synd. “Vil dere ikke nå vende tilbake til meg og angre deres

synder og omvende dere så jeg kan helbrede dere?”¹⁷

Jesus Kristus er vår sjels store Hel- breder. Med unntak av fortapelsens synder, finnes ingen synd eller over- tredelse, smerte eller sorg som ligger utenfor hans forsonings helbredende kraft.

Når vi synder, forteller Satan oss at vi er forlatt. Men Forløseren tilbyr å forløse alle – uansett hva vi har gjort galt – også dere og meg.

Hvis dere tenker på deres eget liv, er det noe dere trenger å forandre? Har dere gjort feil som fremdeles tren- ger å bli rettet opp?

Hvis dere føler skyld, anger, bitterhet, sinne eller svekket tro, opp- fordrer jeg dere til å søke lindring. Omvend dere og avstå fra deres syn- der. Be så Gud om tilgivelse. Be dem dere har forulempet, om tilgivelse. Tilgi dem som har forulempet dere. Tilgi dere selv.

Gå til biskopen om nødvendig. Han formidler Herrens barmhjertighet. Han vil hjelpe dere i kampen for å bli ren gjennom omvendelse.

Fordyp dere i bønn og skriftstu- dium. Hvis dere gjør det, vil dere føle Åndens helliggjørende innflytelse. Frelseren sa: “Helliggjør dere, ja, rens

deres hjerter og tvett deres hender ... for meg så jeg kan gjøre dere rene.”¹⁸

Når vi blir rene ved hjelp av hans forsonings kraft, blir Frelseren vår talsmann hos Faderen og ber ham:

“Fader, se, hans lidelser og død, han som ikke syndet og i hvem du hadde velbehag, se, din Sønnns blod som ble utgytt, blodet til ham du ga, så du selv kunne bli forherliget.

Derfor, Fader, spar disse mine brødre som tror på mitt navn, så de kan komme til meg og få evig liv.”¹⁹

Vi har alle fått handlefrihetens gave. “Menneskene [er] fri ... til å velge frihet og evig liv gjennom alle menneskers store Mellommann, eller til å velge fangenskap og død ifølge djevelens ... makt.”²⁰

For mange år siden utøvde min bror sin handlefrihet da han valgte en livsstil som kostet ham helsen, familien og medlemskapet i Kirken. Mange år senere utøvde han den samme handlefrihet da han valgte å omvende seg, rette seg etter Frelserens

læresetninger og bokstavelig talt bli født på ny ved forsoningens kraft.

Jeg vitner om forsoningens mirakel. Jeg har sett dens helbredende kraft i min brors liv, og jeg har følt den i mitt eget. Forsoningens helbredende og forløsende kraft er alltid tilgjengelig for oss alle.

Jeg vitner om at Jesus er Kristus – han som helbreder vår sjel. Jeg ber om at vi alle må velge å reagere positivt på Frelserens innbydelse: “Vil dere ikke nå vende tilbake til meg og angre deres synder og omvende dere så jeg kan helbrede dere?”²¹ I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Lukas 15:17.
2. Lære og pakter 58:42–43.
3. Se 2 Nephi 2:25–26.
4. Se Alma 34:14.
5. Alma 42:15.
6. Se Alma 34:11.
7. Se Alma 34:10.
8. Se Alma 22:14.
9. Mosiah 15:7.
10. Mosiah 14:10.
11. Mosiah 3:7.
12. Alma 7:11–12.
13. Mosiah 14:4.
14. *Forkynn mitt evangelium – En veiledning i misjonærarbeidet* (2005), 2.
15. Lære og pakter 18:12.
16. Lære og pakter 19:15–18.
17. 3 Nephi 9:13.
18. Lære og pakter 88:74.
19. Lære og pakter 45:4–5.
20. 2 Nephi 2:27.
21. 3 Nephi 9:13.

Av **eldste Jeffrey R. Holland**
i De tolv apostlers quorum

Et banner for folkene

Hvis vi underviser ved Ånden og dere lytter ved Ånden, vil vi nå inn til noe som berører dere.

Jeg har blitt så rørt av hver eneste strofe av salmene som har blitt sunget og hvert eneste ord som har blitt uttalt, at jeg ber om at jeg i det hele tatt må være i stand til å snakke.

Før han forlot Nauvoo vinteren 1846, hadde president Brigham Young en drøm hvor han så en engel som sto på en kjegleformet høyde et sted i vest og pekte på dalen nedenfor. Da han kom til Saltsjødalen 18 måneder senere, så han like ovenfor stedet hvor vi nå er forsamlet, den samme fremtredende høyden som han hadde sett i synet.

Som det ofte har blitt fortalt fra denne talerstolen, ledet bror Brigham en håndfull ledere til toppen og kalte den Ensign Peak, et navn som var spekket av religiøs betydning for disse israelittene i nyere tid. 25 århundrer tidligere hadde profeten Jesaja erklært at i de siste dager "skal fjellet der Herrens hus står, være grunnfestet på toppen av fjellene ... [og der skal han] løfte et banner for folkene".¹

Brødrene så på sitt øyeblikk i historien som en delvis oppfyllelse av denne profetien, og ønsket å lage et banner for å gjøre "et banner for folkene" mer bokstavelig. Heber C. Kimball fant frem et gult halstørkle. Bror Brigham knyttet det til eldste Willard Richards' spaserstokk og

plantet det provisoriske flagget i bakken, idet han erklærte at Saltsjødalen og de omkringliggende fjellene er stedet profetien sier at Herrens ord skal utgå fra i de siste dager.

Brødre og søstre, denne general-konferansen og de andre årlige og halvårlige versjonene av den er videreføringen av denne tidlige erklæringen til verden. Jeg vitner om at møtene disse to dagene er atter et bevis på at, slik salmen vår sier, "Sions fane vaier fritt"² – og den doble betydningen av ordet *fane* er så absolutt tilsiktet. Det er ingen tilfeldighet at det engelske tidsskriftet med konferansetalene ganske enkelt heter *Ensign* [Banneret].

Nå som konferansen nærmer seg slutten, vil jeg at dere i dagene fremover skal grunne, ikke bare på budskapene dere har hørt, men også på det unike fenomen som general-konferansen i seg selv er – hva vi som siste-dagers-hellige tror at slike konferanser er og hvordan vi vil at verden skal oppleve dem. Vi vitner for alle nasjoner, stammer, tungemål og folk at Gud ikke bare lever, men også at han taler, og at de råd dere har hørt for vår tid, under Den hellige ånds veiledning, er "Herrens vilje, ... Herrens ord, ... Herrens røst og Guds kraft til frelse".³

Kanskje dere allerede vet (og hvis ikke, burde dere det) at med

sjeldne unntak får ingen mann eller kvinne som taler her, tildelt emne. Hver av dem må faste og be, studere og søke, starte og stoppe og starte igjen til han eller hun er trygg på at for denne konferansen akkurat nå, er hans eller hennes emne det som Herren ønsker at taleren skal fremlegge, uavhengig av personlige ønsker eller preferanser. Hver eneste mann og kvinne dere har hørt de siste 10 timene av generalkonferansen, har prøvd å være tro mot denne tilskyndelsen. Hver av dem har grått, bekymret seg og oppriktig bedt Herren veilede deres tanker og uttrykk. Og akkurat slik Brigham Young så en engel stående over dette sted, ser jeg engler stående på dette sted. Mine brødre og søstre blant Kirkens funksjonærer på generalplan vil være ubekvemme med denne beskrivelsen, men det er slik jeg ser dem – jordiske budbringere med englers budskap, menn og kvinner som har de samme fysiske, økonomiske og familiemessige vanskeligheter som dere og jeg har, men som i tro har viet sitt liv til det kall de har mottatt, og plikten til å forkynne Guds ord, ikke sine egne.

Tenk på mangfoldet i budskapene dere hører – noe som er enda mer mirakuløst med tanke på at det ikke foregår annen koordinering enn himmelens veiledning. Men hvorfor skulle de ikke være mangfoldige? Det meste av vår forsamling, sett eller usett, består av medlemmer av Kirken. Men på grunn av fantastiske nye kommunikasjonsmetoder, er en stadig større del av konferansenes publikum ikke medlem av Kirken – ennå. Derfor må vi tale til dem som kjenner oss svært godt, og til dem som ikke kjenner oss i det hele tatt. Bare innenfor Kirken må vi tale til barna, ungdommene og de unge voksne, de middelaldrende

og de eldre. Vi må tale til familier og foreldre og barn som bor hjemme, samtidig som vi taler til dem som er ugifte, uten barn og kanskje bor veldig langt hjemmefra. I løpet av en generalkonferanse understreker vi alltid de evige sannhetene tro, håp, kjærlighet⁴ og Kristus korsfestet,⁵ samtidig som vi uttaler oss direkte om aktuelle moralske problemstillinger. Vi befales i Skriftene: "Tal ikke om annet enn omvendelse til denne generasjon"⁶, samtidig som vi skal forkynne "godt budskap for de elendige [og] forbinde dem som har et sønderbrutt hjerte". Uansett hvilken form de tar, vil konferansbudskapene "utrope frihet for de fangne"⁷ og erklære

"Kristi uransakelige rikdom".⁸ Med det store mangfold i budskap antar vi at det vil være noe for alle. I denne sammenheng tror jeg president Harold B. Lee sa det best for mange år siden da han sa at evangeliet er "til velbehag for de plagede og til plage for de velbehagelige".⁹

Vi ønsker alltid at vår undervisning på generalkonferansen skal være like generøs og innbydende som Kristi undervisning opprinnelig var, samtidig som vi husker den disiplin som alltid var nedlagt i hans budskap. I den mest kjente preken noensinne begynte Jesus med å erklære de storartede velsignelser som vi alle ønsker – velsignelser som ble lovet de fattige i

ånden, de rene av hjertet, fredsstifterne og de saktmodige.¹⁰ Hvor oppbyggende disse saligprisningene er og hvor lindrende de er for sjelen. De er sanne. Men i den samme prekenen viste også Frelseren at veien for fredsstifteren og den rene av hjertet nødvendigvis måtte bli stadig snevrere. "Dere har hørt det sagt til de gamle: Du skal ikke slå i hjel," sa han. "Men jeg sier dere: Den som ... harmes på sin bror, skal være skyldig for domstolen."¹¹

Og likeledes:

"Dere har hørt det er sagt: Du skal ikke drive hor!

Men jeg sier dere: Hver den som ser på en kvinne for å begjære henne, har allerede drevet hor med henne i sitt hjerte."¹²

Jo høyere disippelens vei kommer, jo smalere blir den, helt til vi når prekenens høydepunkt som tvinger oss ned på kne, som eldste Christofferson nettopp talte om: "Vær da fullkomne, likesom deres himmelske Far er fullkommen."¹³ Det som var mildt i den innledende lojalitets lavland, blir intenst anstrengende og svært krevende på høyden av det sanne disippelskap. De som tror at Jesus forkynte at vi ikke kan trå feil, har åpenbart ikke lest den lille skriften i kontrakten! Nei, når det gjelder disippelens vei, selger ikke Kirken hurtigmat. Vi kan ikke alltid få det "på vår måte". En dag skal *hvert* kne bøyes og *enhver* tunge bekjenne at Jesus er Kristus og at frelse bare kan komme på *hans* måte.¹⁴

Ettersom vi ønsker å formidle både det strenge og det lindrende i våre konferansetaler, skal dere vite at når vi taler om vanskelige emner, er vi klar over at ikke alle ser pornografi, unndrar seg ekteskap eller har forbudte seksuelle forbindelser. Vi vet at ikke alle bryter sabbatsbudet eller bærer falskt vitnesbyrd eller mishandler en

ektefelle. Vi vet at mesteparten av vårt publikum *ikke* er skyld i slike ting, men vi er høytidelig forpliktet til å advare dem som er det – hvor de enn måtte befinne seg i verden. Så hvis dere prøver å gjøre så godt dere kan – hvis dere for eksempel prøver å ha familiens hjemmeaften til tross for spektaklet som noen ganger råder i et hus fullt av små spetakkelmakere – så gi dere selv høye karakterer når vi kommer til dette emnet, og lytt etter et annet emne det tales om hvor dere kanskje ikke er like flinke. Hvis vi underviser ved Ånden og dere lytter ved Ånden, vil en eller annen av oss komme inn på deres omstendigheter og sende et personlig profetisk budskap direkte til dere.

Brødre og søstre, på generalkonferansen bærer vi vårt vitnesbyrd sammen med andre vitnesbyrd som vil komme, for på den ene eller den annen måte *vil* Gud la sin røst bli hørt. “Jeg sender dere ut for å vitne om advare folket,” har Herren sagt til sine profeter.¹⁵

Bukarest, Romania

“[Og] etter deres vitnesbyrd følger jordskjelvs vitnesbyrd ... tordenens røst og lynets røst og uværets røst, og ... røsten av havets bølger som skyller over sine bredder ...

Og engler skal ... rope med høy røst [og] blåse i Guds basun.”¹⁶

De jordiske engler som kommer til denne talerstol, har på sin egen måte “blåst i Guds basun”. Hver tale er alltid, per definisjon, både et vitnesbyrd om kjærlighet og en advarsel, akkurat som naturen selv både vil vitne med kjærlighet og advare i de siste dager.

Snart vil president Thomas S. Monson komme til talerstolen for å avslutte denne konferansen. Jeg vil gjerne si noe personlig om denne avholdte mannen, som er seniorapostel og profet for den tid vi nå lever i. Gitt det ansvar jeg har omtalt og alt dere har hørt på denne konferansen, er det opplagt at en profets liv ikke er enkelt, og president Monsons liv er ikke enkelt. Han nevnte dette på prestedømmet i går kveld. Da han ble kalt som apostel 36 år gammel, var hans barn 12, 9 og 4 år gamle. Søster Monson og disse barna har gitt sin ektemann og far til Kirken og dens plikter i over 50 år. De har utholdt jordelivets sykdommer og krav, slag og støt som alle andre, og noen av dem ligger utvilsomt ennå foran dem. Men president Monson bevarer alltid sitt gode humør gjennom det hele. Ingenting gjør ham nedstemt. Han har bemerkelsesverdig tro og usedvanlig utholdenhet.

President, fremfor denne forsamling, både de som ses her og de vi ikke ser, sier jeg at vi elsker og hedrer deg. Din hengivenhet er et eksempel for oss alle. Vi takker deg for ditt lederskap. Fjorten andre med en apostels embede, i tillegg til andre på denne forhøyningen, de som sitter i forsamlingen og en hærskare som er forsamlet over hele verden, vi elsker deg, oppholder deg og står skulder ved skulder med deg i dette verk. Vi vil lette dine byrder på enhver måte vi kan. Du er et av de himmelske sendebud som ble kalt før verdens grunnvoll ble lagt til å svinge Jesu Kristi evangeliums banner for hele verden. Det gjør du på strålende vis. Om det evangelium som blir forkynt, den frelse det gir og Han som gjør den mulig, vitner jeg i vår Herre Jesu Kristi store og strålende navn. Amen. ■

NOTER

1. Jesaja 2:2; 11:12.
2. “I denne skjønne morgenstund”, *Salmer*, nr. 1.
3. Lære og pakter 68:4.
4. Se 1 Korinterbrev 13:13.
5. Se 1 Korinterbrev 1:23.
6. Lære og pakter 6:9; 11:9.
7. Jesaja 61:1.
8. Efeserne 3:8.
9. Se Harold B. Lee, i “The Message”, *New Era*, jan. 1971, 6.
10. Se Matteus 5:3–12.
11. Matteus 5:21–22; se også 3 Nephi 12:22.
12. Matteus 5:27–28.
13. Matteus 5:48.
14. Se Romerne 14:11; Mosiah 27:31.
15. Lære og pakter 88:81.
16. Lære og pakter 88:89–90, 92.

Av president Thomas S. Monson

Avskjedsord

Ingen av oss kan fatte den fulle betydning av det Kristus gjorde for oss i Getsemane, men jeg er takknemlig hver eneste dag for hans sonoffer.

Mine brødre og søstre, mitt hjerte er fylt til randen idet vi nærmer oss slutten av denne konferansen. Vi har følt Herrens ånd i rikt monn. På vegne av meg selv og Kirkens medlemmer overalt vil jeg takke alle som har deltatt, heriblant dem som har holdt bønn. Måtte vi lenge huske de budskap vi har hørt. Når vi mottar *Ensign* og *Liahona* med disse budskapene i skriftlig form, la oss lese og studere dem.

Nok en gang har sangen og musikken på alle møtene vært nydelig. Jeg er dypt takknemlig til dem som er villige til å dele med oss av sine talenter, og som dermed beveger og inspirerer oss.

Vi har oppholdt, med opprakt hånd, brødre som har blitt kalt til nye stillinger under denne konferansen. De skal vite at vi gleder oss til å samarbeide med dem i Mesterens sak.

Jeg er glad i og verdsetter mine trofaste rådgivere, president Henry B. Eyring og president Dieter F. Uchtdorf. De er kloke og forstandige menn. Deres tjeneste er uvurderlig. Jeg elsker og støtter mine brødre i De tolv apostlers quorum. De arbeider svært effektivt, og vier

seg helt og fullt til arbeidet. Jeg vil også uttrykke min kjærlighet til medlemmene av De sytti og Det presiderende biskopsråd.

Vi har mange utfordringer i verden i dag, men jeg lover dere at vår himmelske Fader er oppmerksom på oss. Han elsker oss alle og vil velsigne oss hvis vi søker ham gjennom bønn og streber etter å holde hans bud.

Vi er en verdensomspennende kirke. Våre medlemmer finnes over hele verden. Måtte vi være gode borgere i de nasjoner vi bor i, og gode naboer i våre lokalsamfunn, idet vi strekker oss ut til personer fra andre trossamfunn så vel som til våre egne. Måtte vi være eksempler på ærlighet og integritet hvor vi enn kommer og i alt vi gjør.

Takk for deres bønner på mine vegne, brødre og søstre, og på vegne av alle Kirkens generalautoriteter. Vi er dypt takknemlige for dere og for alt dere gjør for å fremme Herrens verk.

Måtte dere komme hjem i trygghet. Måtte himmelens velsignelser være med dere.

Før vi drar herfra i dag, vil jeg fortelle om min kjærlighet til Frelseren og min takknemlighet for hans store

sonoffer for oss. Om tre ukers tid vil hele den kristne verden feire påske. Jeg tror ingen av oss kan fatte den fulle betydning av det Kristus gjorde for oss i Getsemane, men jeg er takknemlig hver eneste dag for hans sonoffer på våre vegne.

I det siste øyeblikket kunne han ha snudd. Men det gjorde han ikke. Han steg ned under alle ting så han kunne frelse alle ting. Ved å gjøre det ga han oss liv etter denne jordiske tilværelse. Han gjenvant oss fra Adams fall.

Min takknemlighet til ham kommer fra dypet av min sjel. Han lærte oss hvordan vi skal leve. Han lærte oss hvordan vi skal dø. Han sikret vår frelse.

Til slutt vil jeg dele med dere noen gripende ord av Emily Harris som så godt beskriver mine følelser i forbindelse med påsken:

*Linkledet som omsluttet ham, er tomt.
Det ligger der,
friskt, hvitt og rent.
Døren er åpnet.
Steinen er rullet bort,
og jeg hører nesten englene
lovsynge ham.
Et linklede kan ikke holde på ham.
En stein kan ikke holde på ham.
Ordene gir gjenlyd i den tomme
kalksteinsgraven:
"Han er ikke her."
Linkledet som omsluttet ham,
er nå tomt.
Det ligger der,
friskt, hvitt og rent.
Og halleluja, det er tomt.¹*

Gud velsigne dere, mine brødre og søstre. I Jesu Kristi, vår Frelseres navn. Amen. ■

NOTE

1. Emily Harris: "Empty Linen", *New Era*, april 2011, 49.

Av Ann M. Dibb

Annenrådgiver i Unge kvinners generalpresidentskap

Jeg tror at jeg må være ærlig og pålitelig

Å være trofast mot det vi tror på – også når det ikke er populært, lett eller morsomt – holder oss trygt på veien som leder til evig liv hos vår himmelske Fader.

Mine kjære unge kvinner, det er et stort privilegium og en stor anledning for meg å stå foran dere i kveld. Dere er et overveldende og inspirerende syn.

Den 13. trosartikkel er GUFs tema i 2011. Når jeg har vært tilstede på ungdomsaktiviteter og nadverdsmøter i år, har jeg hørt unge menn og unge kvinner fortelle hva den trettende trosartikkel betyr for dem og hvordan den angår deres liv. Det er mange som vet at det er den siste trosartikkelen, den lengste, den som er vanskeligst å lære utenat og den de håper biskopen ikke ber dem fremsi. Men mange av dere forstår også at den trettende trosartikkel er meget mer.

Den 13. trosartikkel er en veileder for et rettskaffent, kristent liv. Tenk et øyeblikk over hvordan verden ville vært hvis alle valgte å følge læresetningene i den 13. trosartikkel: "Vi tror at vi må være ærlige, trofaste, kyske, kjærlige, dydige, og at vi må gjøre godt mot alle mennesker. Vi kan i sannhet si at vi følger Paulus'

formaning – vi tror alt, vi håper alt, vi har tålt meget, og vi håper å bli i stand til å utholde alt. Vi trakter etter alt som er dydig, skjønt, prisverdig og godt."

I den første generalkonferansetalen president Thomas S. Monson holdt som profet på søndag morgen, siterte han Paulus' formaning som står i Filipperne 4:8, som inspirerte til mange av prinsippene i den 13. trosartikkel. President Monson erkjente at vi lever i en vanskelig tid og ga oss oppmuntning. Han sa: "På denne noen ganger vanskelige reisen gjennom jordelivet, måtte vi ... følge rådet fra apostelen Paulus som vil bidra til å holde oss trygge og på stø kurs."¹

I kveld vil jeg fokusere på to nært beslektede prinsipper i den 13. trosartikkel som helt klart hjelper oss å holde oss "trygge og på stø kurs". Jeg har et sterkt vitnesbyrd om og legger stor vekt på de viktige prinsippene ærlighet og pålitelighet.

Først: "[Jeg] tror at vi må være ærlige." Hva vil det si å være ærlig? I boken *Tro mot pakten* leser vi: "Å være

Montalban, Filippinene

ærlig betyr å være oppriktig, sannferdig og til enhver tid uten bedrag.”² Det er et bud fra Gud å være ærlig,³ og “fullstendig ærlighet er nødvendig for vår frelse”.⁴

President Howard W. Hunter forkynte at vi må være villige til å være absolutt ærlige. Han sa:

“For flere år siden var det plakater med overskriften ‘Vær ærlig mot deg selv’ i inngangspartiene i våre møtelyder. De fleste angikk livets små, vanlige saker. Det er der prinsippet ærlighet blir utviklet.

Det finnes noen som vil innrømme at det er moralsk galt å være uærlig i store saker, men tror det kan unnskyldes hvis disse er av mindre betydning. Er det egentlig noen forskjell mellom å være uærlig når det gjelder tusen dollar og det som gjelder bare ti cent? ... Er det egentlig grader av uærlighet, avhengig av om det gjelder store eller små saker?”

President Hunter fortsetter: “Hvis vi vil bli ledsaget av Mesteren og Den hellige ånd, må vi være ærlige overfor oss selv, ærlige overfor Gud og våre medmennesker. Dette fører til sann glede.”⁵

Når vi er ærlige i alle ting, stort og smått, får vi fred i sinnet og god samvittighet. Vårt forhold til andre blir beriket fordi det er basert på tillit. Og den største velsignelse av å være ærlig er at vi er i stand til å ha Den

hellige ånd som vår ledsager.

Jeg vil gjerne fortelle en enkel historie som har styrket min beslutning om å være ærlig i alt:

“En mann gikk en kveld for å stjele mais på naboens jorde. Han tok sin lille sønn med seg for at han skulle sitte på gjerdet og holde vakt og advare ham hvis noen skulle komme. Mannen hoppet over gjerdet med en stor pose på armen, og før han begynte å ta maisen, så han seg til alle kanter, først den ene veien og så den andre. Da han ikke så noen, skulle han akkurat til å fylle posen. ... [Da ropte gutten]:

‘Far, det er én vei du ikke har sett ennå! ... Du glemte å se opp.’”⁶

Når vi blir fristet til å være uærlige, og denne fristelsen kommer til oss alle, antar vi kanskje at ingen noen-sinne vil få vite det. Denne historien minner oss om at vår himmelske Fader alltid vet det, og til syvende og sist må vi stå til regnskap overfor ham. Denne kunnskapen hjelper meg til alltid å strebe etter å leve ifølge denne forpliktelsen: “[Jeg] tror at vi må være ærlige.”

Prinsipp nummer to i den 13. trosartikkel er: “[Jeg] tror at vi må være ... pålitelige.” Ordboken definerer ordet *pålitelig* som å være “urokkelig”, “lojal”, “nøyaktig” eller “uten avvik”.⁷

En av mine favorittbøker er den britiske klassikeren *Jane Eyre*, skrevet av Charlotte Brontë og utgitt

i 1847. Hovedpersonen, Jane Eyre, er en foreldreløs og fattig tenåring som er et eksempel på hva det betyr å være pålitelig. I denne romanen elsker en mann, herr Rochester, frøken Eyre, men kan ikke gifte seg med henne. I stedet trygler han frøken Eyre om å bo sammen med ham uten at de gifter seg. Frøken Eyre elsker også herr Rochester, og et øyeblikk blir hun fristet og spør seg selv: “Hvem i all verden bryr seg om *deg*? Eller hvem vil bli skadelidende av det du gjør?”

Raskt svarer Janes samvittighet: “Jeg bryr meg om meg selv. Jo mer alene jeg er, jo mer venneløs, jo mer uten andres støtte, desto mer vil jeg respektere meg selv. Jeg vil holde loven Gud har gitt... Lover og prinsipper er ikke gitt for tider når det ikke er noen fristelse. De er for slike øyeblikk som dette... Hvis jeg bryter dem når det passer meg selv, hvilken verdi ville de da ha? De har en verdi – det har jeg alltid trodd ... Tidligere fattede meninger og beslutninger er alt jeg har å holde meg til i denne time: Der planter jeg min fot.”⁸

I et svært fristende øyeblikk var Jane Eyre trofast mot det hun trodde på, hun stolte på loven Gud hadde gitt, og hun plantet sin fot for å stå imot fristelse.

Å være trofast mot det vi tror på – også når det ikke er populært, lett eller morsomt – holder oss trygt på veien som leder til evig liv hos vår himmelske Fader. Jeg elsker dette bildet som en ung kvinne har tegnet for å minne seg selv på ønsket om å oppleve den glede å leve sammen med sin himmelske Fader for evig.

Å være pålitelig gjør også at vi har en positiv effekt på andre. Jeg hørte nylig følgende inspirerende historie om en ung kvinne som på grunn av sin beslutning om å holde fast på sin

tro, øvet stor innflytelse på en annen ung kvinne.

For flere år siden var Kristi og Jenn medlemmer av samme high school-kor i Hurst, Texas. Selv om de ikke kjente hverandre så godt, overhørte Jenn en dag at Kristi snakket med sine venner en dag om religion, deres forskjeller i tro og hvilke bibelhistorier de likte best. Da Jenn nylig tok kontakt med Kristi igjen, fortalte hun følgende:

“Jeg var lei for at jeg ikke visste noe om det du og dine venner snakket om, derfor spurte jeg mine foreldre om de ville gi meg en bibel til jul. Jeg fikk Bibelen og begynte å lese den. Dette var opptakten til min religiøse reise og min søken etter den sanne kirke... Det gikk tolv år. I løpet av den tiden besøkte jeg flere kirkesamfunn og gikk regelmessig i kirken, men jeg følte fremdeles at noe manglet. En kveld falt jeg på kne og tryglet om å få vite hva jeg skulle gjøre. Den natten drømte jeg om deg, Kristi. Jeg hadde ikke sett

deg siden vi gikk ut av videregående skole. Jeg syntes drømmen var underlig, men jeg tilla den ingen betydning. Jeg drømte om deg igjen de tre neste nettene. Jeg brukte tid på å tenke over hva drømmene betydde. Jeg husket at du var en siste-dagers-hellig. Jeg undersøkte Kirkens nettsted. Det første jeg fant var Vidsomsordet. Min mor hadde dødd av lungekreft to år tidligere. Hun hadde røkt, og å lese om Vidsomsordet gjorde virkelig inntrykk på meg. Senere besøkte jeg min far. Jeg satt i dagligstuen hans og begynte å be. Jeg ba om å få vite hvor jeg skulle gå og hva jeg skulle gjøre. I samme øyeblikk ble det vist et reklameinnslag for Kirken på TV. Jeg skrev ned nummeret og ringte samme kveld. Misjonærene ringte meg tre dager senere og spurte om de kunne komme hjem til meg med en Mormons bok. Jeg sa: 'Ja. Jeg ble døpt tre og en halv måned senere. To år senere møtte jeg min mann i kirken. Vi giftet oss i

Dallas tempel. Nå er vi foreldre til to nydelige små barn.

Jeg ønsket å takke deg, Kristi. Du var et strålende eksempel gjennom hele high school. Du var vennlig og dydig. Misjonærene underviste meg i leksjonene og innbød meg til å bli døpt, men *du* var min tredje misjonær. Du sådde et frø gjennom dine handlinger, og du har i sannhet gjort mitt liv bedre. Jeg har en evig familie nå. Mine barn vil vokse opp med kunnskap om evangeliets fylde. Det er den største velsignelse noen av oss kan motta. Du bidro til å bringe denne inn i mitt liv.”

Da jeg kontaktet henne, fortalte Kristi: “Jeg tror at vi noen ganger hører listen over egenskaper i den 13. trosartikkel og blir overveldet. Men jeg vet at når vi etterlever disse normene og streber etter å følge Kristi eksempel, kan vi utgjøre en forskjell... Jeg føler noe i likhet med Ammon i Alma 26:3 når han sier: ‘Og dette er den velsignelse som er gitt oss, at vi har fått være redskaper i Guds hånd til å utføre dette store verk.’”

Det er min bønn at dere alle ikke bare vil erklære “Jeg tror at vi må være ærlige og pålitelige”, men at dere også vil beslutte å etterleve dette løftet hver eneste dag. Når dere gjør dette, ber jeg om at vår himmelske Faders styrke, kjærlighet og velsignelser vil oppholde dere når dere utfører det arbeid dere alle ble sendt hit for å gjøre. Dette sier jeg i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Thomas S. Monson: “Lær av fortiden og gå fremover”, *Liahona*, mai 2008, 90.
2. *Tro mot pakt* (2005), 174–75.
3. Se 2 Mosebok 20:15–16.
4. *Gospel Principles* (2009), 179.
5. Howard W. Hunter: “Basic Concepts of Honesty”, *New Era*, feb. 1978, 4, 5.
6. William J. Scott: “Forgot to Look Up” *Scott’s Monthly Magazine*, des. 1867, 953.
7. Se *Merriam-Webster’s Collegiate Dictionary*, 11. utg. (2003), “true”.
8. Charlotte Brontë: *Jane Eyre* (2003), 356.

Av **Mary N. Cook**

Førsterådgiver i Unge kvinners generalpresidentskap

“Godhet begynner først med meg. Glem ikke det så lett!”

Nestekjærlighet kan gi glede og enhet til deres hjem, klasse, menighet og skole.

For noen uker siden lærte jeg noe viktig av en Laurbær-pike som holdt tale i min menighet. Jeg ble rørt da hun tillitsfullt underviste og vitnet om Jesus Kristus. Hun avsluttet med denne uttalelsen: “Når jeg lar Jesus Kristus være det sentrale i mitt liv, blir dagen min bedre, jeg er vennligere mot mine nærmeste, og jeg fylles med glede.”

Jeg har iaktatt denne unge kvinnen på avstand de siste månedene. Hun hilser på alle med strålende øyne og et raskt smil. Jeg har sett henne fryde seg når andre unge har lykket. To GUF-ungpiker fortalte meg nylig om denne unge kvinnens avgjørelse om å gi avkall på sin kinobillett da hun forsto at filmen ikke ville være en dydig og skjønn opplevelse.¹ Hun er kjærlig, vennlig og lydig. Hun kommer fra et hjem med bare en av foreldrene, og hennes liv har ikke vært uten utfordringer, så jeg har lurt på hvordan hun klarer å være så glad og vennlig. Da denne unge kvinnen vitnet: “Når jeg lar

Jesus Kristus være det sentrale i mitt liv”, fikk jeg svaret.

“Vi tror at vi må være ærlige, trofaste, kyske, kjærlige, dydige, og at vi må gjøre godt mot alle mennesker.” Denne vakre listen over Kristus-lignende egenskaper, som finnes i den trettende trosartikkel, vil forberede oss til templets velsignelser og evig liv.

Jeg vil gjerne konsentrere meg om bare ett av disse ordene – *kjærlige*. *Kjærlig* (eng. benevolent) er et pent ord som vi ikke hører så ofte. Ordet innebærer at man ønsker andre alt godt.² Det er å være vennlig, velmenende og nestekjærlig. Mange av dere lærte om dette i Primær da dere lærte denne sangen utenat:

Jeg ønsker å være snill og god, for det jeg vet er rett. Men godhet begynner først med meg. Glem ikke det så lett!”³

Vår Frelser lærte oss om og viste oss hvordan vi kan være kjærlige. Jesus elsket alle, og han tjente alle.

Å ha Jesus Kristus som det sentrale i livet vil hjelpe oss å tilegne oss denne egenskapen. For at vi skal utvikle disse samme Kristus-lignende egenskaper, må vi lære om Frelseren og "følge hans veier".⁴

Av lignelsen om den barmhjertige samaritan lærer vi at vi skal elske alle. Historien begynner i Lukas, kapittel 10, da en lovkyndig spurte Frelseren: "Hva skal jeg gjøre for å arve evig liv?"

Svaret: "Du skal elske Herren din Gud av hele ditt hjerte og av hele din sjel og av all din kraft og av all

din forstand, og din neste som deg selv!"

Så spurte den lovkyndige: "Hvem er min neste?" Det var et svært interessant spørsmål for en lovkyndig, for jødene hadde naboer i nord, samaritanene, som de mislikte så sterkt at når de reiste fra Jerusalem til Galilea, tok de en omvei gjennom Jordan-dalen istedenfor å reise gjennom Samaria.

Jesus besvarte den lovkyndiges spørsmål ved å fortelle lignelsen om den barmhjertige samaritan. Lignelsen lyder:

"En mann gikk fra Jerusalem ned til Jeriko, og han falt blant røvere. De både kledde av ham og slo ham og gikk bort og lot ham ligge igjen halvdød ...

Men en samaritan som var på reise, kom også dit mannen lå. Og da han så ham, fikk han inderlig medynk med ham.

Han gikk bort til ham og forbandt sårene hans og helte olje og vin i dem. Og han løftet ham opp på sitt eget dyr og førte ham til et herberge og pleiet ham.

Neste dag tok han frem to denarer, ga dem til verten og sa: Plei ham! Og hva mer du måtte legge ut, det skal jeg betale deg igjen når jeg kommer tilbake."⁵

Til forskjell fra den jødiske presten og levitten som gikk forbi den sårede mannen, en av deres egne, var samaritanen vennlig til tross for ulikheter. Han viste den Kristus-lignende egenskapen nestekjærlighet. Jesus lærte oss gjennom denne historien at alle er vår neste.

En rådgiver i et biskopsråd fortalte nylig noe som lærer oss hvor viktig enhver neste er. Han så utover forsamlingen og oppdaget et barn med en stor eske full av fargestifter i en mengde forskjellige kulører. Idet han betraktet de mange medlemmer av menigheten, ble han minnet om at i likhet med fargestiftene lignet de hverandre veldig, men hver person var også unik.

Han sa: "Den nyanse de tilførte menigheten og verden, var helt deres egen... De hadde sine personlige sterke og svake sider, sin personlige lengsel, sine private drømmer. Men samlet ble de et fargehjul av åndelig enhet ...

Enheter er en åndelig egenskap. Den er den gode følelsen av fred og formål ved å tilhøre en familie... Det er å

ønske det beste for andre like sterkt som man ønsker det for seg selv... Det er å vite at ingen går inn for å skade deg. [Det betyr at du aldri vil være ensom.]”⁶

Vi utvikler denne enhet og deler våre unike nyanser gjennom nestekjærlighet: den enkeltes gode gjerninger.

Har dere noen gang følt dere ensomme? Har dere lagt merke til at de som er ensomme, lever i en mørk og hvit verden? Unge kvinner, jeg har iaktatt dere når dere tilfører andres liv deres unike nyanse med deres smil, deres vennlige ord eller et oppmuntrende kort.

President Thomas S. Monson lærte oss hvordan vi skal være overfor våre jevnaldrende og alle vi møter da han sa til Kirkens unge kvinner: “Mine dyrebare unge kvinner, jeg ber dere innstendig om å ha mot til å avholde dere fra å dømme og kritisere mennesker rundt dere, og ha mot til å passe på at alle inkluderes og føler seg elsket og verdsatt.”⁷

Vi kan følge den barmhjertige samaritans eksempel og “forandre verden” for bare én person ved å være nestekjærlig.⁸ Jeg vil gjerne oppfordre hver enkelt av dere til å gjøre minst én samaritan-lignende gjerning kommende uke. Dere må kanskje se lengre enn til deres vanlige venner, eller overvinne deres sjenerthet. Dere må kanskje være modige og velge å hjelpe

en som ikke behandler dere godt. Jeg lover at hvis dere vil anstrenge dere utover det som er lett å gjøre, vil dere føle dere så vel at vennlighet vil begynne å bli en del av deres hverdag. Dere vil se at nestekjærlighet kan gi glede og enhet til deres hjem, klasse, menighet og skole. “Godhet begynner først med meg. Glem ikke det så lett!”

Frelseren ikke bare elsket alle, han tjente også alle. Utvid deres godhet til å nå mange. Gamle og unge kan bli storlig velsignet ved deres gode tjeneste. President Monson har helt siden han var ung, alltid hatt en spesiell omtanke for de eldre. Han forstår verdien av en kort visitt, et raskt smil eller en håndhilsen med en som har en velbrukt, rynket hånd. Slike enkle, kjærlige handlinger lyser opp et liv som noen ganger består av lange, ensomme, grå dager. Jeg oppfordrer dere alle til å huske på deres besteforeldre og de eldre. Se dere rundt i kirken i morgen, og finn noen som kan ha glede av at dere lyser litt opp i deres liv. Det skal ikke mye til. Hils på dem ved navn, engasjer dem i en kort samtale, vær tilgjengelig for dem hvis de trenger hjelp. Kanskje dere kan åpne en dør eller tilby hjelp i huset eller hagen? Det som er en enkel oppgave for dere i ung alder, kan være et overveldende prosjekt for en eldre person. “Godhet begynner først med meg. Glem ikke det så lett!”

Noen ganger er det svært vanskelig å være kjærlig i vår egen familie. Sterke familier krever innsats. “Vær munter og glad, hjelpsom og omtensom overfor andre. Mange av de problemer som oppstår i hjemmet, skyldes at familiemedlemmer snakker og opptrer egoistisk eller uvennlig. Vær opptatt av andre familiemedlemmers behov. Søk å være en fredstifter fremfor å erte, slåss og krangle.”⁹ “Godhet begynner først med meg. Glem ikke det så lett!”

Jesus elsket barna, tok dem i sine armer og velsignet dem.¹⁰ I likhet med Frelseren kan dere velsigne alle barn med deres godhet, ikke bare dem som er i deres hjem.

Dere vet kanskje ikke hvilken virkning deres liv og eksempel kan ha på et lite barn. Jeg fikk nylig et kort fra en venninne som driver en barnehage ved en lokal videregående skole. På denne skolen går flere unge menn og unge kvinner som er medlemmer av Kirken. Hun fortalte meg følgende: “Når jeg går gjennom gangene med de små barna, er det fint å se hvor mange skap som har bilder av Jesus eller av templer festet på innsiden av dørene. Et av barna så et bilde av Jesus på innsiden av en [ung kvinnes] åpne skapdør og sa: ‘Se, Jesus er på skolen vår!’ Eleven ble rørt til tårer da hun bøyde seg ned og ga barnet en klem. Jeg takket den unge kvinnen for det gode eksempel hun var for andre. Det er oppløftende å vite at det er så mange unge som prøver å stå frem for sannhet og rettferdighet og å gjøre sin del for å innby Ånden til sitt liv, selv om det til tider er vanskelig med alt som bråker og som er grelt i verden rundt dem. Vi har noen fantastiske unge i Kirken.”

Jeg kunne ikke vært mer enig! Unge kvinner, *dere* forandrer verden ved å la Jesus Kristus være det sentrale

i deres liv, og dere “blir det han ønsker dere skal være”.¹¹

Takk for deres nestekjærlighet, for at dere inkluderer dem som er annerledes; for deres vennlighet overfor deres jevnaldrende, de eldre, deres familie og småbarn; for at dere er gode medmennesker for dem som er ensomme og dem som har problemer og sorg. Ved deres nestekjærlighet viser dere andre Frelserens lys.¹² Takk for at dere husker at “godhet begynner først med meg”.

Jeg vet at president Thomas S. Monson er Guds profet, og hans liv har vært et eksempel på nestekjærlighet som vi kan lære av. Følg vår profet. Lær av hans eksempel, og lytt til hans ord. Jeg tror på Jesu Kristi evangelium, og jeg vet at prestedømmet er gjengitt til jorden gjennom Joseph Smith.

Jeg vet at vår Frelser lever og elsker oss alle. Han har gitt sitt liv for alle. Jeg ber om at vi vil ha Jesus Kristus som det sentrale i vårt liv og følge hans vei ved å elske og tjene hverandre.¹³ Da vet jeg at vi kan gjøre verden til et bedre sted fordi “vi tror at vi må være kjærlige”.¹⁴ Dette vitner jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Se 13. trosartikkel.
2. Se *Oxford English Dictionary Online*, 2. utg. (1989), “benevolent”, oed.com.
3. “Jeg ønsker å være snill og god”, *Barnas sangbok*, 83.
4. “Dydens voktere”, *Til styrke for ungdom – DVD 2011: Vi tror* (DVD, 2010); også tilgjengelig på lds.org/youth/video/youth-theme-2011-we-believe.
5. Lukas 10:25, 27, 29, 30, 33–35.
6. Jerry Earl Johnston: “The Unity in a Ward’s Uniqueness”, *Mormon Times*, 9. feb. 2011, M1, M12.
7. Thomas S. Monson: “Må dere ha mot”, *Liahona*, mai 2009, 125.
8. “Dydens voktere.”
9. *Til styrke for ungdom* (hefte, 2001), 10.
10. Se Markus 10:16.
11. “Dydens voktere.”
12. “Dydens voktere.”
13. “Dydens voktere.”
14. 13. trosartikkel.

Av Elaine S. Dalton

Unge kvinners generalpresident

Dydens voktere

Forbered dere nå, så dere kan kvalifisere dere til å motta alle velsignelsene som venter dere i Herrens hellige templer.

Til tider kan ikke ord uttrykke det vi føler. Jeg ber om at Ånden vil vitne for dere om deres guddommelige identitet og deres evige ansvar. Dere er Israels håp. Dere er utvalgte og kongelige døtre av vår kjærlige himmelske Fader.

Forrige måned fikk jeg anledning til å være tilstede ved en tempelvielse av en ung kvinne jeg har kjent siden hun ble født. Der jeg satt i beseglingsrommet og betraktet de vakre lysekronene som strålte i templets lys, husket jeg den dagen jeg holdt henne første gang. Hennes mor hadde kledd henne i en liten hvit kjole, og jeg syntes hun var en av de nydeligste babyer jeg hadde sett. Så kom denne unge kvinnen gjennom døren en gang til kledd i hvitt. Hun var strålende og lykkelig. Da hun kom inn i rommet, ønsket jeg av hele mitt hjerte at enhver ung kvinne kunne se for seg dette øyeblikket og strebe etter alltid å være verdig til å inngå og holde hellige pakter og motta templets ordinanser som forberedelse til å nyte opphøyelsens velsignelser.

Da dette paret knelte ved det hellige alter, mottok de løfter som overgår jordisk fatteevne, og som vil velsigne, styrke og hjelpe dem på deres jordiske reise. Det var ett av de

øyeblikkene da verden stoppet opp og hele himmelen frydet seg. Da det nygifte paret så inn i de store speilene i rommet, ble brudgommen spurt hva han så. Han sa: “Alle de som har gått før meg.” Deretter så paret inn i det store speilet på motsatt vegg, og bruden sa med tårer i øynene: “Jeg ser alle dem som vil følge etter oss.” Hun så sin fremtidige familie – sine etterkommere. Jeg vet at i det øyeblikket forsto hun igjen hvor viktig det er å tro på å være dydig og kysk. Det finnes ikke et vakrere syn enn et par som er riktig forberedt, som kneler sammen ved templets alter.

Deres år i Unge kvinner vil forberede dere til templet. Der vil dere motta de velsignelser som dere er berettiget til som Guds dyrebare døtre. Deres himmelske Fader elsker dere og ønsker at dere skal være lykkelige. Måten å gjøre dette på er å vandre “på dydens stier”¹ og holde “fast ved [deres pakter]”.²

Unge kvinner, i en verden som stadig blir mer moralsk forurenset, viser større toleranse for det onde, utnyttelse av kvinner og forvrengning av roller, må dere vokte dere selv, deres familie og alle som dere er sammen med. Dere må være dydens voktere.

Hva er dyd, og hva er en vokter? “Dyd er et mønster for tanke og

adferd som er basert på høye moralske normer. Den omfatter kyskheter og [moralsk] renhet.”³ Og hva er en vokter? En vokter er en som beskytter, verner og forsvarer.⁴ Som voktere av dyd vil dere beskytte, verne og forsvare moralsk renhet, for kraften til å skape jordisk liv er en hellig og opphøyet kraft og må voktes trygt til dere gifter dere. Dyd er et krav for å ha Den hellige ånd med seg og bli ledet av ham. Dere vil trenge denne veiledningen for å lykkes med å navigere i den verden dere lever. Å være dydig er et krav for å komme inn i templet. Og det er et krav for å være verdig til å stå i Frelserens nærhet. Dere forbereder dere nå til den tiden. Personlig fremgang og normene i *Til styrke for ungdom* er viktige. Å etterleve prinsippene som finnes i disse heftene, vil styrke og hjelpe dere til å bli “mer verdig for riket”.⁵

I fjor sommer bestemte en gruppe unge kvinner fra Alpine, Utah seg for at de ville bli “mer verdig for riket”. De besluttet å fokusere på templet ved å gå fra Draper Utah tempel til Salt Lake tempel, en strekning på 35

kilometer, slik en av pionerene, John Rowe Moyle, hadde gjort. Bror Moyle var murer og ble kalt av profeten Brigham Young til å arbeide på Salt Lake tempel. Hver uke gikk han 35 kilometer fra sitt hjem til templet. En av oppgavene hans var å inngravere ordene “Helliget Herren” på østsiden av Salt Lake tempel. Det var ikke lett, og han måtte overvinne mange hindringer. En gang sparket en av kuene hans ham i benet. Benet ville ikke leges, derfor måtte det amputeres. Men dette hindret ham ikke i å gjøre det han hadde lovet profeten, og i å arbeide på templet. Han skar til et treben, og etter mange uker gikk han igjen de 35 kilometerne til templet for å gjøre det arbeidet han hadde forpliktet seg til.⁶

De unge kvinnene i Cedar Hills sjette menighet bestemte seg for å gå den samme strekningen for en av sine forfedre og også for en som var deres inspirasjon til å holde seg verdig til å komme til templet. De trente hver uke på GUF, og når de gikk, fortalte de hverandre hva de lærte om og følte for templer.

De begynte sin vandring til templet tidlig en morgen med bønn. Da de startet, ble jeg imponert over deres selvtillit. De hadde forberedt seg godt og visste at de var forberedt. De fokuserte på målet. Hvert skritt de tok, var symbolsk for hver av dere, fordi også dere forbereder dere nå til å komme til templet. Deres personlige trening har begynt med deres daglige personlige bønner, deres daglige lesing av Mormons bok og deres arbeid med Personlig fremgang.

Etter hvert som disse unge kvinnene fortsatte å gå, fantes det avledninger underveis, men de var hele tiden fokusert på sitt mål. Noen kjente at de fikk blommer og andre at knærne begynte å protestere, men de fortsatte å gå. Dere opplever alle mange avledninger, smerter og hindringer underveis til templet, men dere har også tatt en fast beslutning og fortsetter å gå. Ruten disse unge kvinnene tok, var opptrukket av deres ledere, som hadde gått og kjørt denne veien og funnet den tryggeste og mest direkte veien. Ja, deres rute er merket opp, og dere kan være

sikre på at Frelseren ikke bare har vandret denne, men vil igjen gå den sammen med dere – hvert skritt på veien.

Langs denne ruten til templet var det fedre, mødre, familiemedlemmer og prestedømsledere som fungerte som voktere. Deres oppgave var å forsikre seg om at alle var trygge og beskyttet mot fare. De passet på at hver av de unge kvinnene fikk nok drikke og næring til å holde ut. Deres prestedømsledere sørget for poster der de kunne hvile og drikke vann. Unge kvinner, deres far, deres mor, deres biskop og mange andre vil være deres voktere når dere går på stien til templet. De vil gi advarsler og lede deres kurs, og skulle dere bli skadet underveis eller komme ut av kurs, vil de hjelpe dere.

Jeg ble imponert av at deres brødre og andre unge menn og venner kom for å støtte disse beslutsomme unge kvinnene og oppmuntre dem på de siste kilometerne av vandringen. Én bror løftet opp sin søster, som hadde store blemmer på føttene, og bar

henne på ryggen den siste strekningen til templet. Da disse fantastiske unge kvinnene nådde sitt mål, rant tårene idet de rørte ved templet og stille forpliktet seg til alltid å være verdige til å komme inn dit.

Tempelvandringen er en metafor for livet. Foreldre og prestedømsledere var voktere langs ruten. De ga støtte og hjelp. Unge kvinner voktet og oppmuntret hverandre. Unge menn beundret de unge kvinnenes styrke, plikttroskap og utholdenhet. Brødre bar søstre som hadde fått skader. Familier gledet seg med sine døtre da de endte sin vandring ved templet, og bragte dem trygt hjem.

For å holde dere på stien som fører til templet, må dere vokte deres egen og andres dyd. Hvorfor? Mormon forkynte i Mormons bok at dyd og kyskhhet er “mer kjær og dyrebart enn noe annet”.⁷

Hva kan hver enkelt av dere gjøre for å være en dydens vokter? Det begynner med å tro at dere kan bety noe. Det begynner med å forplikte seg. Da jeg var ung kvinne, lærte jeg at noen avgjørelser trenger man ta bare én gang. På en liten plate skrev jeg en liste over ting jeg *alltid* ville gjøre og ting jeg *aldri* ville gjøre. Det sto ting som å adlyde Visdomsordet, be hver dag, betale tiende og aldri

unnlate å gå i kirken. Jeg tok disse avgjørelsene én gang, og siden, når avgjørelser måtte tas, visste jeg nøyaktig hva jeg skulle gjøre fordi jeg hadde bestemt meg på forhånd. Når venner på videregående skole sa: “Bare én drink vil ikke skade,” lo jeg og sa: “Da jeg var 12, bestemte jeg meg for ikke å gjøre det.” Å ta avgjørelser på forhånd vil hjelpe dere å være dydens voktere. Jeg håper dere alle vil skrive en liste over ting dere *alltid* vil gjøre og ting dere *aldri* vil gjøre. Rett dere så etter listen.

Å være en dydens vokter betyr at dere alltid vil være sømmelige ikke bare i påklledning, men også i tale, handlinger og bruk av sosiale medier. Å være en dydens vokter betyr at dere aldri vil sende ord eller bilder til unge menn som kan få dem til å miste Ånden, miste sin prestedømskraft eller sin dyd. Det betyr at dere forstår viktigheten av kyskhhet fordi dere også forstår at kroppen er et tempel og at den hellige formereingskraften ikke skal tukles med før ekteskapet. Dere forstår at dere innehar en hellig kraft som medfører det hellige ansvar å bringe andre ånder til jorden for å motta et legeme som skal huse deres evige ånd. Denne kraften involverer en annen hellig sjel. Dere er voktere for noe som

er “mer verdifullt enn perler”.⁸ Vær trofaste. Vær lydige. Forbered dere nå, så dere kan kvalifisere dere til å motta alle velsignelsene som venter dere i Herrens hellige templer.

Dere mødre som lytter i kveld, dere er deres døtres viktigste eksempel på sømmelighet og dyd – takk skal dere ha. Nøl aldri med å lære dem at de er Guds kongelige døtre og at deres verdi ikke er basert på deres sensuelle tiltrekning. Og la dem se at deres tro tilkjennegis korrekt og konsekvent i deres personlige holdning og utseende.⁹ Dere er også dydens voktere.

Denne uken gikk jeg igjen opp til Ensign Peak. Det var tidlig morgen, og da jeg så ned fra toppen til fjellet der Herrens hus står – Salt Lake tempel – var det igjen krystallklart. Pionerene ga alt de hadde for å komme til toppen av fjellene, så dere og jeg kunne motta templets velsignelser og bli beseglet som familier for evig. 40 år med offer, hardt arbeid og til og med å gå fra Alpine til templet – hvorfor? Fordi de, i likhet med dere, trodde! De trodde på en profet. De trodde at han hadde sett og talt med Gud og hans elskede Sønn. De trodde på Frelseren. De trodde på Mormons bok. Derfor kunne de si: “Vi tror alt, vi håper alt, vi har tålt meget, og vi håper å bli i stand til å utholde alt.”¹⁰ De utholdt mye, og det kan også vi. Vi tror det som står i den trettende trosartikkelen, for dette er det som kvalifiserer oss til å være verdige til å komme inn i templet og til en dag å stå i vår himmelske Faders nærhet – prøvet, rene og beseglet. Dette krever at dere er “mer verdig for riket” og at dere forbereder dere nå og får tillit til at dere kan utrette vanskelige ting.

Unge kvinner, dere er engasjert i et stort verk! Og dere er ikke alene! Når dere vokter deres dyd og renhet, vil dere motta styrke. Når dere holder

paktene dere har inngått, vil Den hellige ånd lede og vokte dere. Dere vil være omgitt av himmelske engleskarer. President Thomas S. Monson sier til oss: “Husk at vi ikke løper alene i dette livets løp. Vi er berettiget til Herrens hjelp.”¹¹ Forbered dere til den dag dere vil komme verdig og forberedt til Herrens tempel for å inngå hellige pakter. Som dydens voktere vil dere ønske å søke Frelseren i hans hellige hus.

Jeg vitner om at Gud lever og at hans elskede Sønn, vår Forløser,

Jesus Kristus, lever, og takket være den forløsende og store kraft i hans uendelige forsoning vil hver og en av dere bli ledet og vokter på deres vei til templet og tilbake til deres nærhet. Jeg ber om at dere alle vil bli styrket til det arbeid som vil være deres beste time. Lev for den vakre dag som omtales i Johannes’ åpenbaring, da dere vil “gå ... i hvitt [fordi dere] er verdige”.¹² I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Lære og pakter 25:2.
2. Lære og pakter 25:13.
3. *Unge kvinner – personlig fremgang* (hefte, 2009), 70.
4. Se thefreedictionary.com/guardian.
5. “Mer hellighet gi meg”, *Salmer*, nr. 79.
6. Se Dieter F. Uchtdorf: “Løft der dere står”, *Liahona*, nov. 2008, 55.
7. Moroni 9:9.
8. Ordspråkene 3:15.
9. Se M. Russell Ballard: “Mødre og døtre”, *Liahona*, mai 2010, 18–21.
10. 13. trosartikkel.
11. Thomas S. Monson: “Store forventninger” (Kirkens skoleverks temakveld for unge voksne, 11. jan. 2009), <http://lds.org/library/display/0,4945,538-1-4773-1,00.html>.
12. Johannes’ åpenbaring 3:4.

São Paulo, Brasil

Av president Henry B. Eyring
Førsterådgiver i Det første presidentskap

Et levende vitnesbyrd

Et vitnesbyrd krever næring ved troens bønn, at vi hungrer etter Guds ord i Skriftene og at vi er lydige mot sannheten.

Mine kjære unge søstre, dere er det klare håp for Herrens kirke. Min hensikt i kveld er å hjelpe dere å faktisk tro at det er tilfelle. Hvis en slik tro kan bli et dypt vitnesbyrd fra Gud, vil det forme de valg dere tar hver dag og hver time. Og ut ifra det som kan virke som små valg, vil Herren lede dere til den lykke dere ønsker. Gjennom deres valg vil han kunne velsigne utallige andre.

Deres valg om å være sammen med oss i kveld, er et eksempel på valg som betyr noe. Over en million unge kvinner, mødre og ledere er invitert. Av alt det andre dere kunne ha valgt å gjøre, valgte dere å være sammen med oss. Dette gjorde dere på grunn av deres tro.

Dere tror på Jesu Kristi evangelium. Dere tror sterkt nok til å komme og høre hans tjenere, og har nok tro til å håpe at noe dere vil høre eller føle, vil hjelpe dere til et bedre liv. Dere har følt i deres hjerte at å følge Jesus Kristus var veien til større lykke.

Dere har kanskje ikke sett på dette som et bevisst valg av særlig betydning. Dere har kanskje følt et ønske om å være sammen med oss på grunn av venner eller familie. Dere har kanskje bare reagert positivt på vennligheten til en som inviterte dere med. Men selv om dere ikke la merke

til det, følte dere i det minste et svakt ekko av Frelserens innbydelse: “Kom så og følg meg.”¹

I løpet av den timen vi har vært sammen, har Herren styrket deres tro på ham og deres vitnesbyrd. Dere har hørt mer enn ord og musikk. Dere har følt Åndens vitnesbyrd i deres hjerte om at det finnes levende profeter på jorden i Herrens sanne kirke, og at veien til lykke finnes i hans rike. Deres vitnesbyrd har vokst om at dette er den eneste sanne og levende kirke på jorden i dag.

Vi har ikke alle følt nøyaktig det samme. Noen har fått et vitnesbyrd om at Thomas S. Monson er en Guds profet. Andre har følt at ærlighet, dyd og velgjerninger mot alle mennesker virkelig er Frelserens egenskaper. Og med dette har det fulgt et større ønske om å bli ham lik.

Dere føler alle et ønske om at deres vitnesbyrd om Jesu Kristi evangelium må bli styrket. President Brigham Young kunne se deres behov for mange år siden. Han var en Guds profet, og med profetisk fremsyn for 142 år siden så han dere og deres behov. Han var en kjærlig far og en levende profet.

Han kunne se hvilken innflytelse verden øvet på hans døtre. Han så at denne verdslige innflytelsen var iferd

med å trekke dem bort fra Herrens vei til lykke. På hans tid kom denne innflytelsen delvis ved hjelp av den nye transkontinentale jernbanen som forbandt de isolerte og beskyttede hellige med resten av verden.

Han så kanskje ikke dagens teknologiske undere, hvor man ved hjelp av en håndholdt innretning kan velge å knytte seg til utallige ideer og mennesker over hele verden. Men han så verdien av at hans døtre – og dere – kunne treffe valg på grunnlag av et sterkt vitnesbyrd om en levende og kjærlig Gud og hans plan for lykke.

Her er hans profetiske og inspirerte råd til sine døtre og til dere.

De står sentralt i mitt budskap i kveld. Han uttalte følgende i et rom i sitt hjem, rundt en kilometer fra stedet hvor dette budskapet nå går ut til Guds døtre over hele verden: “De unge døtre i Israel trenger å få et levende vitnesbyrd om sannheten.”²

Han organiserte så en forening for unge kvinner som har blitt til det vi nå i Herrens kirke kaller “Unge kvinner”. Dere har i kveld følt noe av den store virkningen av det valg han tok den søndagskvelden hjemme i sin dagligstue.

Over 100 år senere har Israels døtre over hele verden et ønske om selv å få et levende vitnesbyrd om sannheten. Resten av deres liv vil dere trenge dette levende og voksende vitnesbyrd, som vil styrke dere og lede dere på veien til evig liv. Med dette vitnesbyrdet vil dere utstråle Kristi lys til deres brødre og søstre over hele verden og på tvers av generasjoner.

Dere vet av egen erfaring hva et vitnesbyrd er. President Joseph Fielding Smith forklarte at et vitnesbyrd “er overbevisning som gis ved åpenbaring til dem som ydmykt søker sannheten”. Han sa følgende om vitnesbyrd og Den hellige ånd som bringer denne

åpenbaring: “Dens overbevisningskraft er så stor at det ikke lenger er rom for tvil når Ånden har talt. Det er den eneste måten vi virkelig kan få vite at Jesus er Kristus og at hans evangelium er sant.”³

Dere har selv følt denne inspirasjonen. Den kan ha blitt gitt for å bekrefte en del av evangeliet, slik den ble for meg i kveld. Da jeg hørte ordene fra den 13. trosartikkel om å være “ærlige, trofaste, kyske [og] kjærlige”, var det for meg som om Herren uttalte dem. Jeg følte igjen at dette er hans egenskaper. Jeg følte at Joseph Smith var hans profet. Derfor var ikke dette bare ord for meg.

I mitt sinn så jeg for meg Judeas støvete veier og Getsemane hage. I mitt hjerte følte jeg i det minste litt av hvordan det måtte ha vært å knele slik Joseph gjorde foran Faderen og Sønnen i en lund i New York. Jeg klarte ikke å se for meg et lys som var klarere en solens midt på dagen, slik han gjorde, men jeg følte et vitnesbyrds varme og under.

Vitnesbyrd vil komme til dere i biter etter hvert som deler av den hele sannhet om Jesu Kristi evangelium blir bekreftet. Når dere for eksempel leser og grunner på Mormons bok, vil vers dere har lest før, virke som nye for dere og gi dere nye ideer. Deres vitnesbyrd vil vokse i bredde og dybde når Den hellige ånd bekrefter at de er sanne. Deres levende vitnesbyrd vil vokse etter hvert som dere studerer, ber og grunner på Skriftene.

Den beste beskrivelsen av hvordan man får og beholder dette levende vitnesbyrdet, er allerede nevnt. Den står i Alma kapittel 32 i Mormons bok. Dere har sikkert lest det mange ganger. Jeg finner nytt lys i det hver gang jeg leser det. La oss igjen se nærmere på hva det lærer oss.

Vi lærer i disse inspirerte ordene å begynne vår søken etter et vitnesbyrd med “tro i den minste grad” og med et ønske om at det skal vokse.⁴ I kveld har dere følt tro og dette ønsket mens dere har lyttet til gripende taler om Frelserens godhet, hans ærlighet og

hans rene bud og forsoning som er gjort tilgjengelig for oss.

Et troens frø er altså allerede sådd i deres hjerte. Dere kan til og med ha følt noe av den svulmende bevegelse i deres hjerte som Alma lovet. Det har jeg.

Men i likhet med en voksende plante trenger den næring, ellers vil den visne. Hyppige og inderlige bønner i tro er viktige og nødvendige næringsstoffer. Lydighet mot den sannhet dere har mottatt, vil holde liv i vitnesbyrdet og styrke det. Lydighet mot budene er en del av den næring dere må gi deres vitnesbyrd.

Dere husker sikkert Frelserens løfte: “Om noen vil gjøre hans vilje, da skal han kjenne om læren er av Gud, eller om jeg taler av meg selv.”⁵

Dette har fungert for meg, og det vil det for dere. En av evangeliets læresetninger som jeg lærte da jeg var ung, er at den største av alle Guds gaver er evig liv.⁶ Jeg lærte at en del av det evige liv er å leve evig som familie i kjærlighet.

Siden første gang jeg hørte disse sannhetene og de ble bekreftet i mitt hjerte, har jeg følt meg forpliktet til å treffe ethvert valg jeg kunne for å unngå strid og søke fred i min familie og mitt hjem.

Først etter dette liv kan jeg nyte fyllden av denne største av alle velsignelser, evig liv. Men midt i mine utfordringer i dette liv har jeg i det minste fått glimt av hvordan min familie i himmelen kan bli. På grunn av disse erfaringene har mitt vitnesbyrd om den besejlingsmyndighet som utøves i templene, vokst og blitt styrket.

Å se mine to døtre bli døpt i templet for sine forfedre har ført meg nærmere dem og de forfedre som vi har funnet navnene på. Elijahs løfte om at hjertene ville bli vendt mot hverandre i familier har blitt oppfylt for oss.⁷ Troen har derfor for min del blitt til sikker kunnskap, slik vi blir lovet i Almas bok.

Jeg har opplevd i det minste noe av gleden som mine forfedre følte da Frelseren kom inn i åndeverdenen etter sitt jordiske virke. Her er beskrivelsen i Lære og pakter:

“Og de hellige frydet seg over sin forløsning og bøyde kne og anerkjente Guds Sønn som sin Forløser og Befrier fra døden og fra helvetes lenker.

Deres ansikter skinte, og utstrålingen fra Herrens nærvær hvilte over dem, og de lovpriste hans hellige navn med sang.”⁸

Jeg fikk føle noe av deres glede fordi jeg handlet i tråd med mitt vitnesbyrd om at Herrens løfte om evig liv er sant. Dette vitnesbyrdet ble styrket av at jeg valgte å handle i tråd med det, slik Frelseren lovet at det ville bli.

Han har også lært oss at i tillegg til å velge å være lydige, må vi be Gud om et vitnesbyrd om sannheten. Herren lærte oss dette i sin befaling om

å be angående Mormons bok. Han sa gjennom sin profet Moroni:

“Se, når dere leser dette – hvis Gud har en vis hensikt med at dere skal lese det – vil jeg be dere innstendig om å minnes hvor barmhjertig Herren har vært mot menneskenes barn, fra Adam ble skapt og like ned til den tid når dere mottar dette, og overveie det i deres hjerter.

Og når dere mottar dette, vil jeg be dere innstendig om å spørre Gud den evige Fader, i Jesu Kristi navn om ikke disse ting er sanne. Og hvis dere spør av et oppriktig hjerte, med ærlig hensikt og har tro på Kristus, vil han åpenbare sannheten av det for dere ved Den Hellige Ånds kraft.

Og ved Den Hellige Ånds kraft kan dere vite sannheten i alle ting.”⁹

Jeg håper at dere alle har satt dette løftet på prøve, eller at dere vil gjøre det snart. Svaret kommer kanskje ikke som en enkeltstående og sterk åndelig opplevelse. For meg kom det fredsommelig til å begynne med. Men det har kommet stadig sterkere for hver gang jeg har lest og bedt angående Mormons bok.

Jeg er ikke avhengig av hva som har skjedd tidligere. For å beholde mitt levende vitnesbyrd om Mormons bok, mottar jeg ofte Moronis løfte. Jeg tar ikke den velsignelse som et vitnesbyrd er, for gitt som en evigvarende rettighet.

Et vitnesbyrd krever næring ved troens bønn, at vi hungrer etter Guds ord i Skriftene og at vi er lydige mot de sannheter vi har mottatt. Det er farlig å forsømme bønn. Vi setter vårt vitnesbyrd i fare om vi tar lett på vårt studium av Skriftene. Dette er nødvendig næring for vårt vitnesbyrd.

Dere husker sikkert Almas advarsel:

“Men hvis dere forsømmer treet og ikke har tanke for å pleie det og gi det næring, se, da vil det ikke slå

rot, og når solen svir det med sin hete, visner det fordi det ikke har noen rot, og dere rykker det opp og kaster det bort.

Nå skjer ikke dette fordi frøet ikke var godt, heller ikke fordi frukten ikke ville være ønskelig, men det skjer fordi deres jord er ufruktbar og dere ikke vil pleie treet og gi det næring, derfor kan dere ikke høste frukt.”¹⁰

Å nyte Guds ord, inderlig bønn og lydighet mot Herrens bud er noe som må komme jevnt og trutt hvis deres vitnesbyrd skal vokse og blomstre. Vi opplever alle noen ganger at omstendigheter vi ikke rår over, forstyrrer våre rutiner for skriftstudium. Det kan være perioder hvor vi av en eller

annen grunn velger å ikke be. Det kan være bud som vi en stund velger å ignorere.

Dere vil imidlertid ikke få deres ønske om et levende vitnesbyrd oppfylt hvis dere glemmer advarselen og løftet i Alma:

“Og derfor, hvis dere ikke vil pleie ordet og gi det næring og ved troens blikk se fremover til frukten, kan dere aldri høste av frukten fra livets tre.

Men hvis dere vil pleie ordet og gi det næring, ja, med deres tro og med stor flid og med tålmodighet vil pleie treet og gi det næring når det begynner å vokse, idet dere ser fremover til frukten, da skal det slå rot, og se, det skal bli et tre som vokser frem til evig liv.

Og fordi dere har pleiet ordet og gitt det næring med deres flid og med tro og med tålmodighet så det kan slå rot i dere, se, da skal dere snart høste frukten av det, en frukt som er meget dyrebar, som er søtere enn alt som er søtt, og som er hvitere enn alt som er hvitt, ja, og renere enn alt som er rent. Og dere skal nyte av

denne frukten helt til dere er mett – så dere ikke hungrer, heller ikke skal dere tørste.

Da ... skal dere høste belønningen for at dere med tro, flid, tålmodighet og langmodighet har ventet på at treet skulle gi dere frukt.”¹¹

Ordene i dette skriftstedet, “se fremover til frukten”, veiledet den kloke undervisning dere har mottatt i kveld. Det var derfor deres blikk ble rettet mot en fremtidig dag i et beseglingsrom i templet. Det var derfor dere fikk hjelp til å visualisere det tilsynelatende endeløse lys som blir reflektert i motstående speil på veggene i et beseglingsrom hvor dere kan bli viet i et Guds tempel.

Hvis dere ser frem til denne dag med et tilstrekkelig sterkt ønske født av vitnesbyrd, vil dere bli styrket til å kunne motstå verdens fristelser. Hver gang dere velger å leve mer likt Frelseren, vil deres vitnesbyrd bli styrket. Dere vil etter hvert selv få vite at han er verdens lys.

Dere vil oppleve at lyset vokser i deres liv. Det vil ikke komme uten

anstrengelse. Men det vil komme når deres vitnesbyrd vokser og dere velger å gi det næring. Her er det sikre løfte fra Lære og pakter: “Det som er av Gud, er lys, og den som mottar lys og blir i Gud, mottar mer lys, og dette lys blir klarere og klarere inntil som ved høylys dag.”¹²

Dere vil være et lys for verden når dere bærer vitnesbyrd for andre. Dere vil utstråle Kristi lys til andre i deres liv. Herren vil finne måter å la dette lys røre ved dem dere er glad i. Og gjennom sine døtres samlede tro og vitnesbyrd vil Gud påvirke millioner av mennesker i sitt rike og over hele verden med sitt lys.

I deres vitnesbyrd og deres valg ligger Kirkens håp og de generasjoners håp som vil følge deres eksempel ved å lytte til og akseptere Herrens invitasjon: “Kom så og følg meg.” Herren kjenner og elsker dere.

Jeg gir dere min kjærlighet og mitt vitnesbyrd. Dere er døtre av en kjærlig og levende Fader i himmelen. Jeg vet at hans oppstandne Sønn, Jesus Kristus er Frelseren og verdens lys. Jeg vitner om at Den hellige ånd har sendt budskap til dere i kveld og bekreftet sannheten i deres hjerte. President Thomas S. Monson er Guds levende profet. Dette vitner jeg om i Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. Lukas 18:22.
2. Brigham Young, in *A Century of Sisterhood: Chronological Collage, 1869–1969* (1969), 8.
3. Joseph Fielding Smith: *Answers to Gospel Questions*, red. Joseph Fielding Smith jr., 5 bind (1957–66), 3:31.
4. Se Alma 32:27.
5. Johannes 7:17.
6. Se Lære og pakter 14:7.
7. Se Malaki 4:5–6; Joseph Smith–Historie 1:38–39.
8. Lære og pakter 138:23–24.
9. Moroni 10:3–5.
10. Alma 32:38–39.
11. Alma 32:40–43.
12. Lære og pakter 50:24.

St. Catherine, Jamaica

Fortegnelse over historier

Det følgende er en liste over utvalgte beretninger fra generalkonferansetaler som man kan henviser til i personlig studium, på familiens hjemmeaften og i annen undervisning. Sidetallene viser til første side av talen.

TALER	HISTORIE
Jean A. Stevens	(10) Barn er gode eksempler ved å betale tiende. Liam lytter til sin fars røst under medisinsk behandling.
Eldste Walter F. González	(13) En journalist lurer på om god behandling av ektefeller er virkelig eller tilgjort.
Eldste Kent F. Richards	(15) Ung jente ser engler rundt barn på et sykehus.
Eldste Quentin L. Cook	(18) Innholdet i en veske gjenspeiler en ung kvinnes etterlevelse av evangeliet. Søster på Tonga foreslår en måte å hjelpe unge voksne menn på.
President Henry B. Eyring	(22) Et lokalsamfunn utfører tjeneste etter at Tetondammen brister.
President Boyd K. Packer	(30) En stavsprent råder en mann til å "la det ligge" etter sin hustrus død.
Eldste Dallin H. Oaks	(42) Kaptein Ray Cox gir avkall på søvn for å beskytte soldater. Aron Ralston tar mot til seg og redder livet.
Eldste M. Russell Ballard	(46) Gullgraver lærer verdien av gullflak.
Eldste Neil L. Andersen	(49) Sidney Going velger en misjon fremfor rugby.
Larry M. Gibson	(55) Diakonenes quorumpresident lærer sine ansvarsoppgaver.
President Dieter F. Uchtdorf	(58) En mann er ikke klar over hva som er inkludert i et cruise.
President Henry B. Eyring	(62) Et quorum leter etter et medlem som har gått seg vill i skogen. Henry B. Eyring besøker en trofast høyprest.
President Thomas S. Monson	(66) Thomas S. Monson oppfordrer et ektepar til å overvære en besegling.
Eldste Paul V. Johnson	(78) En ung kvinne omvender seg til evangeliet under langvarig sykdom.
Biskop H. David Burton	(81) Robert Taylor Burton er med på å redde et håndkjerrekompani.
Silvia H. Allred	(84) En ung mor får hjelp av sin besøkende lærerinne.
President Thomas S. Monson	(90) Brasilianske hellige reiser den lange veien fra Manaus til templet. Familien Mou Tham ofrer for å komme til templet. Thomas S. Monson deltar i spadestikksremonien for et tempel i Roma i Italia.
Eldste Richard G. Scott	(94) Richard G. Scott blir oppfordret til å leke med barna istedenfor å reparere vaskemaskinen. Jeanene Scott sparer på kjærlighetslapper. Richard G. Scott tar seg av en ung sønn med hjertefeil.
Eldste D. Todd Christofferson	(97) Hugh B. Brown beskjerer en ripsbusk og blir deretter selv beskåret i billedlig forstand.
Eldste Carl B. Pratt	(101) Familien Whetten betaler tiende og blir velsignet.
Eldste C. Scott Grow	(108) C. Scott Grow's bror tar dårlige valg, men omvender seg.
Ann M. Dibb	(115) Kristi er et eksempel som Jenn husker når hun søker etter sannheten.
Mary N. Cook	(118) Et barn ser et bilde av Jesus i et skap på skolen. En ung kvinne velger å ikke gå på en tvilsom kinofilm.
Elaine S. Dalton	(121) Unge kvinner går fra Draper, Utah, til Salt Lake tempel.

Gjør konferansen til en del av livet

Vurder å bruke noen av disse aktivitetene og spørsmålene som utgangspunkt for samtaler i familien eller personlig overveielse, og gjør læresetningene fra generalkonferansen til en del av livet.

Du finner alle generalkonferansetalene på Internett på conference.lds.org.

Merk: Sidetallene nedenfor viser til første side av den aktuelle talen.

For barn

- President Thomas S. Monson bekjentgjorde at Kirken vil bygge tre nye templer, og totalt antall templer som er i drift, under bygging eller bekjentgjort, er da oppe i 160. Se på et kart og finn Meridian, Idaho, USA; Fort

Collins, Colorado, USA; Winnipeg, Manitoba, Canada; og det templet som ligger nærmest deg. Les eller gjenfortell noen av historiene president Monson fortalte om trofaste medlemmer som hadde ofret mye for å komme til templet (side 90). Sett dere som mål å komme til templet så snart dere kan, eller snakk om

hvordan dere kan holde dere verdige til å komme inn i templet.

- Da Adam og Eva levde på jorden, tilba de vår himmelske Fader blant annet ved å ofre dyr. Eldste L. Tom Perry sa at Frelseren introduserte nadverden for sine disipler på sabbatsdagen som en ny form for tilbedelse. Vi fortsetter å tilbe ved deltagelse i nadverden på sabbaten. Gjennomgå eldste Perrys tale (side 6) som familie for å lære om passende søndagsantrekk og andre måter å vise respekt for nadverden og sabbaten på.

- Eldste D. Todd Christofferson sa at Jesus Kristus lærte oss at vi skulle strebe etter å bli som ham og vår himmelske Fader (side 97). Vår himmelske Fader "tukter" noen ganger sine barn for å hjelpe oss å bli mer lik ham. Snakk om hva det vil si å tukte.

Ljubljana, Slovenia

Coatzacoalcos, Mexico

Les eller gjenfortell historien om den forvokste ripsbusken. Snakk om hvordan et tilbakeslag eller nederlag faktisk kan hjelpe oss å bli sterkere og mer fruktbare.

- Eldste Richard J. Maynes sa at familier kan være som tau (side 37). Et tau har mange tråder som er svake på egen hånd, men sterke når de veves sammen. Slik er det også når alle medlemmene av en familie gjør det rette og hjelper hverandre. Da blir hver enkelt styrket og kan klare mer enn han eller hun kunne ha klart alene. Gi hvert familiemedlem en tråd eller et stykke garn. Snakk om hvordan hvert familiemedlem hjelper og styrker andre familiemedlemmer. Se så hvor sterke trådene eller garnstykkene blir når de settes sammen.

For ungdom

- Er deres klasse eller quorum så forenet som mulig? Når dere har gjennomgått president Henry B. Eyrings tale om enhet (side 62), kan dere lage en liste over ting dere kan gjøre for å styrke samholdet i gruppen.

- Eldste Russell M. Nelson snakket om “kafeteriafilosofien” for lydighet

(side 34). Snakk med familien, klassen eller quorumet hva dette betyr og hvorfor denne filosofien ikke fungerer.

- Eldste M. Russell

Ballard beskrev Kristi rene kjærlighet som en aktiv kjærlighet (side 46) som kommer til uttrykk gjennom enkel vennlighet og tjenestegjerning. Planlegg hvordan deres klasse eller quorum kan vise kjærlighet overfor noen i menigheten, grenen eller lokalsamfunnet, og gjennomfør så planen.

- Eldste Quentin L. Cook fortalte historien om en veske som ble funnet etter en ungdomsdans (side 18). Det lederne fant i vesken, sa mye om den unge kvinnen som eide den. Hva sier innholdet i din veske, lommebok eller skolesekk om deg, og hvilke endringer kan du gjøre i de tingene du har med deg?

- Eldste Lynn G. Robbins snakket om å bli mer lik Frelseren (side 103). Tenk på hva det vil si å *være* lik Jesus Kristus, ikke bare *gjøre* det han ber oss om. Tenk så på hvilke endringer du kan gjøre i ditt liv for å bli mer lik Frelseren.

For voksne

- President Dieter F. Uchtdorf (side 58) fortalte en historie om en mann som levde under sine privilegier og gikk glipp av de mange

aktivitetene og den gode maten som fantes på cruiseskipet han reiste med, fordi han ikke var klar over at alle disse tingene var inkludert i billettprisen. Snakk med familiemedlemmer som har prestedømmet, om hvordan de kan leve opp til sine “privilegier når det gjelder den hellige kraft, de gaver og velsignelser [de] har anledning og rett til som bærere av Guds prestedømme”.

- President Boyd K. Packer talte om tilgivelsens kraft (side 30). Er det noen du trenger å tilgi, eller er det foruroligende hendelser du burde “la ... ligge”? Søk Herrens hjelp til å finne fred og styrke til å tilgi.

- Eldste Richard G. Scott fortalte hvordan han og hans hustru Jeanene viste hengivenhet ved å skrive lapper til hverandre (side 94). Vurder å skrive en lapp for å fortelle hvor høyt du elsker og verdsetter din ektefelle. Plasser den på et sted hvor din ektefelle vil finne den.

- Eldste David A. Bednar siterte president Joseph F. Smiths erfaring med å få et vitnesbyrd (side 87). Gjennomgå denne historien og tenk på hvilke erfaringer som har påvirket ditt vitnesbyrd. ■

Hjelpeorganisasjonenes presidentskaper på generalplan

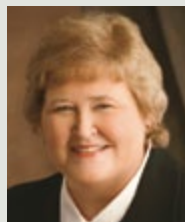
HJELPEFORENINGEN

Silvia H. Allred
Førsterådgiver

Julie B. Beck
President

Barbara Thompson
Annenrådgiver

UNGE KVINNER

Mary N. Cook
Førsterådgiver

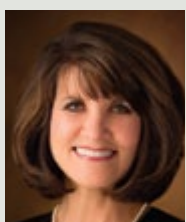

Elaine S. Dalton
President

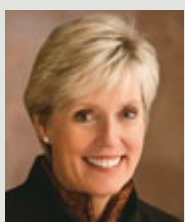

Ann M. Dibb
Annenrådgiver

PRIMÆR

Jean A. Stevens
Førsterådgiver

Rosemary M. Wixom
President

Cheryl A. Esplin
Annenrådgiver

UNGE MENN

Larry M. Gibson
Førsterådgiver

David L. Beck
President

Adrián Ochoa
Annenrådgiver

SØNDAGSSKOLEN

David M. McConkie
Førsterådgiver

Russell T. Osguthorpe
President

Matthew O. Richardson
Annenrådgiver

Undervisning for vår tid

Leksjonene for Det melkisedekske prestedømme og Hjelpeforeningen den fjerde søndagen i måneden vil vies "Undervisning for vår tid". Hver leksjon kan utarbeides fra en eller flere taler som ble holdt under siste generalkonferanse. Stavs- og distriktpresidenter kan velge ut de taler som skal brukes, eller de kan overlate dette ansvaret til biskopene og grenspresidentene. Lederne skulle understreke verdien av at brødrene i Det melkisedekske prestedømme og søstrene i Hjelpeforeningen studerer de samme talene på de samme søndagene.

De som er tilstede under leksjonene på den 4. søndagen, oppmuntres til å lese og ta med seg til klassen siste konferansenummer av Liahona.

Forslag til utarbeidelse av en leksjon på grunnlag av taler

Be om at Den hellige ånd må være med deg mens du studerer og underviser fra talen(e). Du kan bli

fristet til å utarbeide leksjonen på grunnlag av annet materiale, men konferansetalene er det godkjente pensum. Din oppgave er å hjelpe andre å tilegne seg og etterleve evangeliet slik det er forkynt på Kirkens siste konferanse.

Les talen(e) og se etter prinsipper og læresetninger som dekker klassemedlemmenes behov. Se også etter historier, skriftstedhenvisninger og uttalelser i talen(e) som vil gjøre det lettere å undervise i disse sannhetene.

Lag et utkast over hvordan du vil undervise om prinsippene og læresetningene. Utkastet skulle også inneholde spørsmål som hjelper klassemedlemmene å:

- Se etter prinsipper og læresetninger i talen(e).
- Tenke over meningen.
- Dele forståelse, ideer, erfaringer og vitnesbyrd med hverandre.
- Anvende disse prinsippene og læresetningene i sitt eget liv. ■

MÅNEDER	LEKSJONSMATERIALE TIL LEKSJONER 4. SØNDAG I MÅNEDEN
Mai 2011– oktober 2011	Taler fra <i>Liahona</i> mai 2011*
November 2011– april 2012	Taler fra <i>Liahona</i> november 2011*

* Talene er også tilgjengelige (på mange språk) på conference.lds.org.

Kirkens ledere markerer velferd, bekjentgjør templer

Over 100 000 deltok på de fem møtene av den 181. årlige generalkonferanse i Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige i Konferansesenteret i Salt Lake City, mens flere millioner så eller lyttet til TV-, radio-, satellitt- eller Internett-sendingene.

Medlemmer over hele verden deltok i konferansen på 93 språk. Lyd, video og tekst fra sendingene ligger allerede på Internett på mange språk på conference.lds.org, og vil bli tilgjengelig på DVD og CD.

President Thomas S. Monson åpnet konferansen med å bekjentgjøre tre nye templer – Fort Collins, Colorado, USA; Meridian, Idaho, USA; og Winnipeg, Manitoba, Canada – og med dette er antall templer som er bekjentgjort eller under oppføring, oppe i 26. Det

Over: En ung mann høster druer på Kirkens vingård i Madera, California, som produserer rosiner for Kirkens velferdssystem. Nederst t.v.: En familie ser en satellittsending av generalkonferansen i Coimbra, Portugal.

er for tiden 134 templer i drift.

President Monson understreket også viktigheten av misjonærarbeidet. Han sa: "Misjonærarbeidet er rikets livsnerve." Cirka 52 000 misjonærer virker for tiden i 340 misjoner over hele verden.

På møtet lørdag ettermiddag ble 10 nye generalautoriteter og 41 område-syttier oppholdt, mens 34 områdesyttier ble avløst. I tillegg ble eldste Don R. Clarke i De syttis annet quorum kalt til De syttis første quorum. Den statistiske rapporten for 2010 viste at Kirkens medlemstall nå har oversteget 14 millioner.

Mange av talene under den to dager lange konferansen handlet om Kirkens velferd og Kirkens unike velferdsprogram – som feirer 75-årsjubileum i 2011.

Lørdag bekjentgjorde president Henry B. Eyring, førsterådgiver i Det første presidentskap, at for å markere 75-årsjubileet for velferdsprogrammet oppfordres Kirkens medlemmer over hele verden til å delta i en dag med tjeneste. Tjenesteprojektet skulle arrangeres på menighets- eller stavsplan en gang i løpet av året. Lokale ledere skulle bestemme detaljene for hvert prosjekt, og medlemmene oppfordres til å innby andre til å delta der dette kan være på sin plass.

President Monson avsluttet konferansen med sitt påskevitnesbyrd om Kristus: "I det siste øyeblikket kunne [Jesus Kristus] ha snudd. Men det gjorde han ikke. Han steg ned under alle ting så han kunne frelse alle ting. Ved å gjøre det, ga han oss liv etter denne jordiske tilværelse." ■

Eldste José L. Alonso

i De sytti

Til og med før han ble medlem av Kirken hadde José Luis Alonso Trejo et vitnesbyrd om bønnens kraft. “Da jeg var 11 år gammel,” sier han, “døde jeg nesten. Legene hadde gitt meg opp – jeg hørte dem snakke sammen. Så jeg ba og ba til Herren, og han helbredet meg.

Da jeg senere fikk høre historien om Joseph Smith, en 14 år gammel gutt som snakket med Gud, visste jeg at det var sant. Jeg visste at Gud kunne besvare våre bønner, at han kjenner oss.”

Eldste Alonso fikk den samme betryggende følelsen da han studerte Mormons bok. “På grunn av bønn og denne boken vet jeg med sikkerhet at Jesus er Kristus,” sier han.

Eldste Alonso ble født i Mexico City i november 1958, sønn av Luis og Luz Alonso. Som tenåring flyttet han til byen Cuautla i Mexico, hvor han ble medlem av Kirken. Gjennom GUF fikk han kontakt med sterke ungdommer som tok seg av ham og ga ham et hjem nummer to. Det var også på GUF han møtte Rebecca Salazar, kvinnen som senere skulle bli hans hustru.

Da eldste Alonso ble 19, utførte han en heltidsmisjon i Mexico Hermosillo misjon. Etter hans misjon ble Alonso og Rebecca viet i Mesa Arizona tempel 24. februar 1981. De har to barn.

I tillegg til sin stilling som Institutt-leder for Kirkens skoleverk, har også eldste Alonso medisinsk utdannelse med spesialisering innen pediatrik utvikling, og har arbeidet som homøopatisk lege og kirurg. Hans karriere viser et langvarig ønske om å hjelpe og velsigne andre – akkurat som Herren velsignet ham da han var syk som barn. “Tjeneste for andre utvikler samhold og brorskap,” sier han, “og innbyr Herrens kraft i vårt liv.”

Før han ble kalt til De syttis første quorum, hadde eldste Alonso vært biskop, stavens misjonspresident, stavs-president, rådgiver til en misjonspresident, president for Mexico Tijuana misjon og områdesytti. ■

Eldste Ian S. Ardern

i De sytti

Når telefonen ringer eller det banker på døren, er eldste Ian Sidney Arderns første ord ofte: “Hvordan kan jeg hjelpe deg?”

Eldste Ardern ble født i Te Aroha på New Zealand i februar 1954, sønn av Harry og Gwladys McVicar Wiltshire. Han sier at det ofte er tilsynelatende små tjenestegjerninger som gjør størst utslag for både giver og mottaker. “Tjeneste er ikke alltid beleilig, men det gir alltid velsignelser,” sier eldste Ardern.

Eldste og søster Ardern møttes mens de studerte ved Kirkens høyskole på New Zealand, og ble viet i Hamilton New Zealand tempel 17. januar 1976. Deres fire barn vokste opp i et hjem hvor kjærlig omtanke for hverandre og behovet for å forstå og etterleve evangeliets prinsipper ble prioritert. “Det er en velsignelse å se de samme prioriteringene hjemme hos våre gifte barn,” sier eldste Ardern.

Herren forventer mye av sine barn, og han gir oss anledninger til å innfri disse forventningene. “Jeg er dypt takknemlig til alle som har hjulpet vår familie å følge Herren,” sier eldste Ardern.

Familien Ardern har prioritert å følge profetenes læresetninger i hjemmet. Daglig skriftstudium ble en vane fordi de yngre barna sørget for at det ble gjort, slik at de kunne bytte på å feste et rødt klistremerke på kalenderen for å markere at dagens lesning var utført. “Ved små og enkle ting kan gode vaner utvikles,” sier søster Ardern.

Før han ble kalt til De syttis første quorum hadde eldste Ardern blant annet vært misjonær i Frankrike og Belgia, Unge menns president i staven, høyrådsmedlem, rådgiver til en biskop, biskop, rådgiver til en stavspresident, president for Fiji Suva misjon og områdesytti.

Eldste Ardern tok bachelor- og mastergrad i pedagogikk ved University of Waikato på New Zealand. I sin yrkeskarriere har han hatt mange stillinger i Kirkens skoleverk, blant annet lærer, leder, Seminar-koordinator på New Zealand, rektor for Kirkens høyskole på New Zealand og områdeleder for Stillehavsområdet. ■

Eldste Carl B. Cook

i De sytti

Som ung misjonær i språkopplæringsmisjonen (forløperen til opplæringscenteret for misjonærer) forberedte Carl Bert Cook seg til å reise til Hamburg i Tyskland, men strevde med å lære seg tysk. Mens han prøvde å mestre det grunnleggende ordforrådet, gikk andre medlemmer av hans distrikt videre til mer avanserte prinsipper.

I frustrasjon over sin manglende fremgang søkte eldste Cook guddommelig hjelp gjennom en prestedømsvelsignelse og bønn. Etter en spesielt inderlig bønn fikk eldste Cook et tydelig svar: Herren hadde ikke kalt ham til å mestre det tyske språk, men til å tjene av hele sitt hjerte og sinn og med all sin styrke.

“Jeg tenkte umiddelbart: ‘Det kan jeg klare,’” sier eldste Cook, som nylig ble kalt som medlem av De syttis første quorum. “Jeg kan virke av hele mitt hjerte og sinn og med all min styrke. Da jeg reiste meg, følte jeg meg lettet. Plutselig sluttet jeg å sammenligne meg med min ledsager og de andre distriktsmedlemmene, og begynte isteden å tenke på Herrens syn på det jeg gjorde.”

Selv om eldste Cook sier at han ikke nødvendigvis lærte språket noe raskere etter denne opplevelsen, følte han ikke lenger sin tidligere bekymring fordi han visste at han gjorde det Herren ønsket at han skulle gjøre. Han sier at denne lærdommen har vært viktig i alle kall han har hatt siden den gang, blant annet som biskop, rådgiver i et stavspreidentskap, president for New Zealand Auckland misjon, områdesytti og i hans nåværende kall.

Eldste Cook tok bachelorgrad i markedsføring ved Weber State College og mastergrad i bedriftsledelse ved Utah State University. Han har arbeidet innen eiendomsutvikling hele sin karriere.

Eldste Cook ble født i Ogden, Utah i oktober 1957, sønn av Ramona Cook Barker og Bert E. Cook. Han ble viet til Lynette Hansen i Ogden Utah tempel 14. desember 1979. De har fem barn. ■

Eldste LeGrand R. Curtis jr.

i De sytti

Eldste LeGrand Raine Curtis jr. vet at “Herren krever hjertet og et villig sinn” (L&p 64:34).

“Han elsker tjeneste i Kirken, og han gjør det med hardt arbeid og en velvillig innstilling,” sier hans hustru, Jane Cowan Curtis, som han ble viet til i Salt Lake tempel 4. januar 1974. “Tjeneste er hans høyeste ønske.”

Eldste Curtis ble født i Ogden, Utah i august 1952, sønn av LeGrand R. og Patricia Glade Curtis. Hans far ble senere medlem av De syttis annet quorum (1990–95).

Før han ble kalt til De syttis første quorum, har eldste Curtis jr. virket som misjonær i Italia nord misjon, biskop, høyrådsmedlem, stavspreident, president for Italia Padova misjon og områdesytti. Han var medlem av De syttis femte quorum i området Utah Salt Lake City da han ble kalt til Det første quorum.

Eldste Curtis studerte økonomi ved Brigham Young University og tok senere doktorgrad i juss ved University of Michigan. Da han ble kalt, arbeidet han som advokat og partner i et advokatfirma. I tillegg til skolegang og arbeid har eldste Curtis og hans hustru oppdratt fem barn.

Etter å ha virket som områdesytti fra 2004 til 2011, sier eldste Curtis at han har verdsatt anledningen til å arbeide sammen med generalautoritetene. “Jeg har hatt gleden av å få arbeide sammen med noen enestående ledere i Kirken,” sier han. “Det har vært et stort privilegium å følge med på dem og lære av dem.”

Søster Curtis sier at eldste Curtis alltid har vært villig til å tjene. “Hans holdning har alltid vært: ‘Jeg vil gjøre,’” sier hun.

Lære og pakter 64:34 slutter med følgende ord: “Den som er villig og lydig, skal ete det gode i Sions land i disse siste dager.” Bror og søster Curtis sier at de selv og deres barn og barnebarn har blitt ualminnelig velsignet for sin tjeneste for Herren. ■

Eldste W. Christopher Waddell

i De sytti

En uskreven rettesnor i eldste Wayne Christopher Waddells familie har alltid vært: “Stol på Herren.”

“Når man stoler på Herren, trenger man ikke bekymre seg for store forandringer,” sier eldste Waddell om livets uventede kroker og svinger. “Vi vet at han ønsker vårt beste og at vi vil bli velsignet.”

Eldste Waddell ble født i Manhattan Beach, California i juni 1959, sønn av Wayne og Joann Waddell. Han tok bachelorgrad i historie ved San Diego State University, hvor han også spilte volleyball. Han har hatt mange stillinger i et internasjonalt investeringsfirma.

Eldste Waddell ble viet til Carol Stansel i Los Angeles California tempel 7. juni 1984. De har fire barn. Samhold er av største betydning i familien Waddell. De sier at samholdet kommer av at de streber etter å følge Frelserens evangelium i sitt hjem. Familieaktiviteter har også vært viktige – som å tilbringe tid sammen på strendene nær deres hjem og å delta på sportsarrangementer som familie.

Før han ble kalt til De syttis første quorum, hadde eldste Waddell vært heltidsmisjonær i Spania, biskop, høyrådsmedlem, rådgiver til en misjonspresident, stavs-president, president for Spania Barcelona misjon og områdesytti.

Eldste Waddell sier at den ene erfaringen har bygget videre på den andre, og hver av dem fortsetter å øke den “skatt i form av vitnesbyrd” som han setter sin lit til for å møte livets utfordringer.

Når han snakker om forberedelse for sitt nye kall, snakker eldste Waddell om templet.

“Hva har forberedt oss for dette? Da vi gikk i templet for første gang og inngikk pakter, lovet vi at vi ville gjøre hva enn Herren ba oss om, selv om det ikke var beleilig,” sier han. “Å gå i templet, reise på misjon, inngå pakter og deretter anerkjenne hans hånd og hvordan han leder sitt verk – det er alt man trenger. Vi gjør ikke noe unikt, vi bare holder pakter vi har inngått, i likhet med alle andre.” ■

Eldste Kazuhiko Yamashita

i De sytti

Siden han som ganske ung ble biskop i Fukuoka i Japan for mange år siden, har eldste Kazuhiko Yamashita lært av sine overordnede ledes gode eksempler og holdninger.

Kort tid etter at eldste Yamashita giftet seg med sin hustru Tazuko Tashiro, flyttet de fra Tokyo til Fukuoka, hvor eldste Yamashita ble kalt som biskop da han var i slutten av 20-årene.

“Det var tøft for meg og min familie,” sier eldste Yamashita. “Vi hadde tre små barn den gangen og var nye i området – men det var også en svært lærerik erfaring for meg, og mitt vitnesbyrd og min tro ble sterkere.”

“Det var naturligvis vanskelig, ettersom familien min var ung og jeg hadde lite erfaring som leder i Kirken før dette,” sier eldste Yamashita. “Mine overordnede ledere var gode eksempler og lærte meg mye ved sin innstilling og sin adferd.”

Søster Yamashita sier at hun har sett sin mann motta mange kall og bli en god far og en dyktig åndelig leder på grunn av utfordringene disse kallene har gitt ham. Med tiden har hun sett ham forandre seg og bli en snillere og mer kjærlig far og ektemann. Familien liker å tilbringe tid sammen, blant annet på lange kjøreturer hvert år.

Eldste Yamashita ble født i september 1953, sønn av Kiyoshi og Sadae Yamashita. Han vokste opp i Tokyo, Japan, hvor han fant Kirken på verdensutstillingen, Expo 70, i 1971.

Eldste Yamashita tok bachelorgrad i pedagogikk ved Saitama universitet og mastergrad i sportsvitenskap ved Tsukuba universitet. Han har også studert treningsfilosofi ved Brigham Young University. Eldste Yamashita har vært lærer og foreleser ved en rekke universiteter og arbeidet for en rekke organisasjoner innen vitenskap, offentlig administrasjon og sport.

Eldste Yamashita og hans hustru giftet seg 29. mars 1980, og ble beseglet i desember 1980, etter at Tokyo Japan tempel ble satt i drift. De har seks barn.

Før han ble kalt til De syttis første quorum, hadde eldste Yamashita vært biskop, høyrådsmedlem, stavens misjonspresident, stavs-president og områdesytti. ■

Eldste Randall K. Bennett

i De sytti

Det var på høyden av sin karriere som kjeveortoped at Randall Kay Bennett og hans hustru Shelley følte “en klar tilskyndelse” til å forberede seg til å reise på misjon. Dette innebar at de måtte selge huset sitt umiddelbart.

Det skulle gå en tid før de forsto hvorfor de hadde fått denne tilskyndelsen – det tok tre år å få solgt huset, en prosess som “krevde stor tålmodighet” og at de “viste Herren at vi virkelig hadde en fast beslutning”, sier eldste Bennett. “Vi fortsatte å sette vår lit til Herren og prøvde å holde oss nær ham ved hyppige tempelbesøk, daglig skriftstudium, bønn, faste og tjeneste for andre.”

Kort tid etter at de endelig fikk solgt huset, ble eldste Bennett kalt til å virke ved opplæringscenteret for misjonærer i Provo og deretter som president for Russland Samara misjon.

“Det var en god følelse – og det gjorde meg svært ydmyk – å vite at Herren hadde vært oppmerksom på oss og forberedt oss,” sier eldste Bennett. “Vi har lært at Herren er oppmerksom på våre tanker og følelser. Vi har også lært å stole på at han vet bedre enn oss, at han vet mer enn oss og at han elsker oss.”

I tillegg til sine kall som medlem av De syttis annet quorum og misjonspresident, har eldste Bennett vært president og rådgiver for en gren ved opplæringscenteret for misjonærer i Provo, medlem av stavens høyråd, rådgiver i et biskopsråd, Unge menns president i menigheten, forskjellige andre stillinger og misjonær i Frankrike Paris og Frankrike Toulouse misjon.

Eldste Bennett har doktorgrad i odontologi fra University of Alberta (Canada) og mastergrad i kjeveortopedi fra Loma Linda University i Syd-California.

Eldste Bennett ble født i Magrath, Alberta, Canada, i juni 1955. Hans foreldre er Donald Kay Bennett og Anne Darlene Long. Han ble viet til Shelley Dianne Watchman i Cardston Alberta tempel 23. april 1977. De har fire barn. ■

Eldste J. Devn Cornish

i De sytti

Eldste John Devn Cornish vet at ethvert medlem og ethvert kall i Kirken er viktig.

“Det er viktig å huske når vi vurderer kall i Kirken, at det ikke spiller noen rolle hvor i flyet vi sitter – det som betyr noe, er at vi er med på flyet,” sier han. “Å ta del i verket er av evig betydning. Hvilken stilling vi har, spiller svært liten rolle.”

Helt siden han ble kalt på misjon til Guatemala–El Salvador misjon og frem til han ble kalt til De syttis annet quorum, har eldste Cornish vært opptatt av å utføre sine kall i Kirken, blant annet som Unge menns president i menigheten, eldstenes quorumpresident, menighetens utøvende sekretær, høyprestenes gruppeleder, høyrådsmedlem, biskop, stavspresident, president for Den domini-kanske republikk Santiago misjon og områdesytti.

Eldste Cornish ble født i Salt Lake City, Utah i april 1951, sønn av George og Naomi Cornish, og vokste opp i Utah, Georgia og Virginia, før han dro tilbake til Utah for å studere.

Mens han bodde i Provo, møtte han Elaine Simmons på en aktivitet for unge enslige voksne. De ble viet i Manti Utah tempel i august 1973.

Samtidig som han oppdro seks barn sammen med sin hustru, tjenestegjorde eldste Cornish i Luftforsvarets sanitet, studerte medisin ved Johns Hopkins University og tok spesialistutdanning i pediatri ved Harvard Medical School og Boston barnesykehus.

På grunn av utdanning og arbeid i Idaho, Texas, California og Georgia måtte familien flytte mye i årenes løp, men uansett hvor de befant seg, sier eldste og søster Cornish, elsket de å utføre tjeneste i Kirken.

“Verket vokser over hele verden, og det er en stor velsignelse å kunne hjelpe Herrens barn hvor de enn måtte være,” sier eldste Cornish.

Dette kallet til De sytti, “i likhet med ethvert kall i Kirken, er en ny anledning til å bidra til Herrens verk,” sier eldste Cornish. “Vi er takknemlige for dette privilegiet.” ■

Eldste O. Vincent Haleck

i De sytti

Helt siden han var veldig ung har eldste Otto Vincent Haleck betalt tiende, fastet og studert Skriftene – og så møtte han misjonærene og ble døpt.

Eldste Halecks mor var medlem av Kirken, men hadde ikke gått i kirken på mange år. Hans far var ikke medlem av Kirken. Likevel betalte familien tiende, fastet ukentlig, leste Bibelen daglig og ga av det de hadde til de tren- gende. Eldste Haleck kommer fra en troende familie.

Eldste Haleck ble født på Amerikansk Samoa i januar 1949. Hans foreldre, Otto og Dorothy Haleck, sendte ham på skole i California, USA. Da han var 17, la han merke til at noen venner i elevrådet var annerledes enn andre elever. “De inviterte meg til GUF, og resten er historie,” sier eldste Haleck.

Eldste Haleck har bachelorgrad i markedsføring fra Brigham Young University. Han eier en rekke firmaer på Amerikansk Samoa og driver filantropisk arbeid. Eldste Haleck og hans hustru Peggy Ann Cameron ble viet i Provo Utah tempel 29. juni 1972. De har tre barn.

Omsider fant hele eldste Halecks familie evangeliet. Eldste Haleck fikk gleden av å døpe sin 80 år gamle far og se sin mor vende tilbake til aktivitet i Kirken etter 50 års ekteskap.

Før han ble kalt til De syttis annet quorum, hadde eldste Haleck vært heltidsmisjonær i Samoa Apia misjon, biskop, høyrådsmedlem, patriark, stavspre- sident, og i den senere tid, president for Samoa Apia misjon.

Eldste Haleck tror at alt han har opplevd i livet, har ledet ham dit han er nå. “Når jeg tenker tilbake på mitt liv, kan jeg si at jeg ser Herrens hånd,” sier eldste Haleck. “Jeg er takknemlig for og bæret over den tillit Herren har vist oss. Jeg elsker Herren og håper å være et godt redskap. Jeg vet at Herren vil hjelpe meg.” ■

Eldste Larry Y. Wilson

i De sytti

Det har vært en utfordring for eldste Larry Young Wilson å balansere sitt ansvar i forbindelse med arbeid, Kirke og familie, men han har forvisset seg om at familiens medlemmer vet hvor viktige de er for ham.

“Den mest formende erfaringen jeg har hatt, er å være ektemann og far,” sier eldste Wilson. “Jeg gikk sjelden glipp av et barns deltagelse i et arrangement innen idrett, musikk eller andre ting. Jeg leste for dem og ba sammen med dem før jeg sa god natt om kvelden. Det er så viktig å være tilstede.”

Eldste Wilson vet godt hvilke krav som stilles til en som har en lederrolle i sitt liv. Han ble født i Salt Lake City, Utah i desember 1949, sønn av George og Ida Wilson, og vokste opp i Pocatello, Idaho. Han tok bachelorgrad i engelsk og amerikansk litteratur ved Harvard University, og senere mastergrad i bedriftsledelse ved Stanford Graduate School of Business.

Eldste Wilson har hele sin karriere arbeidet som konsulent og leder innen helsebransjen. Selv om hans karriere var krevende, var eldste Wilson nøye med at den ikke skulle ta overhånd i livet.

“Man må sette grenser for arbeidslivet,” sier han. “Ellers vil det sluke alt annet. I praksis må arbeid, kirke og familie bytte på å bli satt på vent. Be om veiledning, så vil du vite hva som må prioriteres til enhver tid.”

Eldste Wilson virket med flid som misjonær i Brasil sentrale misjon, og som biskop, stavspre- sident og område- sytti, før han ble kalt til De syttis annet quorum.

Eldste Wilson får hjelp til å finne denne viktige balansen av sin hustru Lynda Mackey Wilson, som han ble viet til i Logan Utah tempel 10. juli 1974. Eldste og søster Wilson har fire barn.

“Hver gang jeg skulle på et møte i Kirken, sa hun: ‘Ha det bra, elskling. Gå og tjen Herren,’” sier eldste Wilson. “Hun lærte våre barn den dypere meningen med min tjene- ste. Det gikk ikke lang tid før de sa: ‘Ha det bra, pappa. Gå og tjen Herren!’” ■

Presidentene David O. McKay, Heber J. Grant og J. Reuben Clark jr. (fra venstre mot høyre) i Det første presidentskap besøker Welfare Square i 1940.

Vi feirer 75 år med velferd

Av Heather Wrigley

Kirkens tidsskrifter

Flere taler under Kirkens 181. årlige generalkonferanse kom inn på Kirkens velferdsprogram, som nå er 75 år.

På dets innvielsesdag i 1936 understreket president David O. McKay, som da var rådgiver i Det første presidentskap, at Kirkens velferdsplan er guddommelig inspirert: “[Velferdsprogrammet] ble til ved guddommelig åpenbaring, og det finnes intet annet i hele verden som like effektivt kan ta vare på sine medlemmer.”¹

Det har gått 75 år. Økonomiske sykluser har gått sin gang og begynt på nytt. Verden har vært vitne til enorme samfunnsmessige og kulturelle endringer, og Kirken har opplevd kolossal vekst.

Men det som ble sagt om Kirkens guddommelig inspirerte velferdsplan den dagen i 1936, er like sant i dag som det var den gang.

Velferdsprinsipper

I 1929 ble USA påført enorme økonomiske tap da aksjemarkedet kollapset. I 1932 var arbeidsledigheten i Utah oppe i 35,8 prosent.

Selv om Kirken hadde velferdsprinsipper på plass, blant annet et system med lagerhus og programmer for å hjelpe medlemmene å finne arbeid, ble mange medlemmer avhengige av offentlig hjelp.

”Jeg tror det er en voksende tendens blant folk å forsøke å få noe fra USAs myndigheter uten særlig håp om noen gang å betale det tilbake,” sa president Heber J. Grant (1856–1945) den gang.²

Kirkens ledere ønsket å hjelpe vanskeligstilte medlemmer uten å bygge opp under dovenskap og en oppfatning av at man har krav på ting. Målet var å hjelpe folk å hjelpe seg selv å bli selvstendige.

I 1933 uttalte Det første presidentskap: “Våre friske medlemmer må ikke, unntatt som en siste utvei, settes i forlegenhet ved å motta noe for ingenting... Embedsmenn i Kirken som administrerer hjelpetiltak, må sørge for måter og midler hvorved alle Kirkens friske medlemmer som er i nød, kan kompensere for hjelpen de får ved å utføre en eller annen slags tjeneste.”³

Med prinsippene på plass og ved hjelp av de helliges tro, begynte enheter av Kirken så vel som Kirken som sådan å organisere kurs i søm og hermetisering, koordinere arbeidsprosjekter, kjøpe gårder og vektlegge et rettskaffent, sparsommelig og selvstendig liv.

Kirkens velferdsplan

Da Kirkens sikkerhetsplan (omdøpt til Kirkens velferdsplan i 1938) ble organisert, fikk alle anledning til å arbeide i den grad de var i stand til det, for den hjelp de mottok. Planen lærte medlemmene å hjelpe seg selv istedenfor å søke almisser fra andre.

”Vår primære hensikt var å etablere ... et system som ville fjerne lediggangens forbannelse og forsorgsvesenets onder, og gjeninnføre uavhengighet, flid, sparsommelighet og selvrespekt blant våre medlemmer,” sa president Grant på generalkonferansen i oktober 1936. ”Arbeid skal gjenvinne sin posisjon som det styrende prinsipp i livet til Kirkens medlemmer.”⁴

I årenes løp har Kirkens velferds-system omfattet mange programmer: Sosialtjenesten (nå Kirkens familiekontor), Kirkens veldedighetstjeneste, Kirkens humanitærtjeneste og Kirkens nødhjelp. Disse og andre programmer har velsignet hundretusener både i og utenfor Kirken.

Enten det gjøres ved å bake brød (over t.v.), dyrke druer (over t.h.) eller ved å hjelpe på annen måte, har Kirkens velferdsprogram til hensikt å utvikle selvhjulpenhet gjennom tro på Jesus Kristus.

Ut i verden

Selv etter at den store depresjonen gikk over ved utbruddet av 2. verdenskrig, var president J. Reuben Clark jr., annenrådgiver i Det første presidentskap, fremtidsrettet og talte for å videreføre velferdsprogrammet. I oktober 1945 lot USAs president Harry S. Truman president George Albert Smith (1870–1951) avgjøre hvordan og når forsyninger kunne leveres til krigsherjede områder av Europa. Til president Trumans forbløffelse svarte Kirkens ledere at mat og klær og andre hjelpeforstyringer allerede var innsamlet og kunne sendes umiddelbart.

Med tiden utvidet Kirken sine velferdsfasiliteter og -programmer for å kunne dekke flere behov og flere geografiske områder. På 1970-tallet utvidet Kirken sine velferdsprosjekter og sin velferdsproduksjon til Mexico, England og Stillehavsøyene. I løpet av de neste 10 årene ble Argentina, Chile, Paraguay og Uruguay de første landene utenfor USA som fikk Kirkens arbeidskontorer.

Da Kirkens humanitærtjeneste ble opprettet i 1985, vokste Kirkens

internasjonale velferdsinnsats betraktelig, idet klær og andre varer ble sortert for forsendelse over hele verden som følge av fattigdom og katastrofer.

I dag byr det stigende antall medlemmer over hele verden, spesielt i utviklingsland, på nye utfordringer som velferdsprogrammet må tilpasse seg.

En inspirert plan for vår tid

De grunnleggende velferdsprinsippene – selvhjulpenhet og flid – er de samme i dag som da Herren befalte Adam: "I ditt ansikts sved skal du ete ditt brød" (1 Mosebok 3:19).

I de siste dager har Herren erklært: "Lagerhuset skal opprettholdes ved gaver som innvies til kirken, og enker og foreldreløse skal forsørges, likeledes de fattige" (L&p 83:6). Og så sier han: "Men det er nødvendig at det skjer på min måte" (L&p 104:16).

Velferdsprinsipper er i funksjon i medlemmers liv over hele verden som et daglig prinsipp i det enkelte hjem.

"Kirkens styrke og Herrens egentlige lagerhus finnes i hjemmene og

menneskenes hjerter," har eldste Robert D. Hales i De tolv apostlers quorum sagt.⁵

Etter hvert som enkeltpersoner utvikler sin egen selvhjulpenhet gjennom tro på Jesus Kristus, fortsetter programmets langsiktige mål, slik det ble definert av president Clark, å bli oppfylt: "Å bygge opp karakteren til Kirkens medlemmer, dem som gir og dem som mottar, å få frem alt det beste i dem og få Åndens latente rikdommer til å blomstre og bære frukt, det som når alt kommer til alt, er denne kirkes egentlige oppgave, formål og hensikt."⁶ ■

NOTER

1. David O. McKay, i Henry D. Taylor: *The Church Welfare Plan*, ikke utgitt, Salt Lake City (1984), 26–27.
2. Heber J. Grant, i Conference Report, okt. 1933, 5.
3. I James R. Clark, red., *Messages of the First Presidency of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*, 6 bind, (1965–75), 5:332–34.
4. Heber J. Grant, i Conference Report, okt. 1936, 3.
5. Robert D. Hales: "Velferdsprinsipper som rettesnor i livet: En evig plan for menneskenes sjelers velferd", *Lys over Norge*, 1986, nr. 6, 26.
6. J. Reuben Clark jr., under et spesielt møte for stavsprezidenter, 2. okt. 1936.

Inspirerte ord om et inspirert arbeid: Hva talerne sa om velferd

Flere taler under Kirkens 181. årlige generalkonferanse kom inn på Kirkens velferdsprogram, som nå er 75 år.

Nedenfor finner du utdrag fra talene med fokus på det velferdsprogram og de velferdsprinsipper Herren fremsatte for å hjelpe sine barn å hjelpe seg selv.

President Thomas S. Monson

”Jeg erklærer at Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Helliges velferdsprogram er inspirert av Den allmektige Gud.” (Se “Det hellige tempel – et fyrtårn for verden”, side 90.)

President Henry B. Eyring, førsterådgiver i Det første presidentskap

”Store timelige behov har igjen oppstått blant vår himmelske Faders barn i vår tid, slik de har og slik de vil til alle tider. Prinsippene for

opprettelsen av Kirkens velferdsprogram gjelder ikke bare for én tid eller ett sted. De gjelder for alle tider og alle steder.”

”[Herren] har oppfordret til og befalt oss å delta i hans arbeid for å hjelpe de trengende. Vi inngår pakt om å gjøre dette i dåpens vann og i Guds hellige templer. Vi fornyer pakten på søndager når vi tar del i nadverden.” (Se “Anledninger til å gjøre godt”, side 22.)

Biskop H. David Burton, presiderende biskop

”Den profetiske velferdsplan er ikke bare en interessant fotnote i Kirkens historie. Prinsippene den bygger på, definerer oss som folk. Det er det sentrale kjennetegn på oss som disipler av vår Frelser og vårt forbilde, Jesus Kristus.”

”Dette hellige arbeidet skal ikke bare gavne og velsigne dem som lider eller er i nød. Som Guds sønner og døtre kan vi ikke arve det fulle mål av evig liv uten å vie oss helt og fullt til å hjelpe hverandre mens vi er her på jorden. Det er gjennom velgjørighet, offer og å gi av oss selv til andre at vi lærer de celestiale prinsippene offer og innvielse.”

”Dette er det hellige arbeid Frelseren forventer av sine disipler. Det var det arbeidet han elsket da han vandret på jorden. Det er det arbeidet jeg vet han ville vært opptatt med om han var blant oss i dag.” (Se “Det helliggjørende velferdsarbeidet”, side 81.)

Silvia H. Allred, førsterådgiver i Hjelpeforeningens generalpresidentskap

”Kirkens menn og kvinner samarbeider i dag om å hjelpe de trengende. ... Når kjærlighet blir det styrende prinsipp for vår omsorg for andre, blir vår tjeneste for dem evangeliet i praksis. Det er evangeliet på sitt beste. Det er ren religion.” (Se “Sanne disipler”, side 84.) ■

Det vedvarende utdannelsesfond oppfyller profetiske løfter

Av Natasia Garrett

Kirkens tidsskrifter

For ti år siden skisserte president Gordon B. Hinckley (1910–2008) et problem – mange hjemvendte misjonærer og andre verdige ungdommer hadde vanskelig for å unnslipe fattigdom – og så presenterte han en løsning: Det vedvarende

utdannelsesfond (DVU). Som et roterende fond som skulle opprettes ved hjelp av bidrag fra medlemmer og venner av Kirken, skulle DVU gi studielån til unge mennesker i forventning om at de ville forberede seg for lønnet arbeid i sine lokalsamfunn og tilbakebetale lånene slik at andre kunne få samme mulighet. Han sa at

Kirken ville være avhengig av frivillige og Kirkens eksisterende ressurser for å lykkes.

Mirakler har skjedd

Da president Hinckley sto på talerstolen 31. mars 2001 og fremla sin visjon for Det vedvarende utdannelsesfond for Kirkens prestedømme, var det tydelig for mange at Herrens profet hadde fått veiledning.

Det kunne virke som det var overhengende fare for å mislykkes idet DVUs nyutnevnte ledere begynte å gi

FOTO: BRIAN WILCOX

Det vedvarende utdannelsesfond, som ble startet for over 10 år siden, har hjulpet over 47 000 deltagere.

lån fra og med høsten 2001, slik president Hinckley hadde bedt dem om. Bortsett fra profetens inspirerte utkast fantes nemlig ingen forretningsplan, intet detaljert fremlegg. Programmet ble organisert med teksten fra president Hinckleys konferansetale som stiftelsesbrev. Hundrevis av lånesøkninger strømmet inn til Kirkens hovedkvarter samtidig med at ledere ble kalt og programmets grunnleggende struktur tok form.

Men mirakler utspilte seg allerede. I løpet av det første året kom det inn millioner av dollar til programmet. En rekke personer med en bakgrunn som gjorde dem unikt kvalifisert til arbeidet med DVU, var umiddelbart tilgjengelige og kunne virke som frivillige ledere. Infrastrukturen for å kunne drive DVU over hele verden

var allerede på plass i form av Kirkens skoleverks Institutt-programmer og Kirkens arbeidsformidlingssentre. Alt som trengtes, kom raskt på plass, og

“President Hinckleys oppfordring hjelper dem som bidrar til DVU, så vel som dem som [bruker det til å] utvikle seg og komme nærmere vår Frelser.”

–Eldste John K. Carmack

ga programmet det president Hinckley i april 2002 sa var en “solid grunnvoll”.¹

Rex Allen, som for tiden er frivillig leder for opplæring og

kommunikasjon for DVU, sa: “For lenge siden rakte Moses sin stav ut over Rødehavet, og vannet delte seg. President Hinckley viste tilsvarende tro da han holdt sin profetkappe over fattigdommens mørke hav og tok initiativ til DVU.”

“Det er et mirakel,” bekreftet president Hinckley gjentatte ganger.

Men etter 10 år har kanskje de største miraklene så vidt begynt å ta form.

Løfter oppfylles

I sin bekjentgjørelse av DVU og i senere taler lovet president Hinckley at en rekke velsignelser ville komme av DVU. Disse løftene oppfylles i stadig større grad etter hvert som flere deltagere fullfører sin utdanning og tilbakebetaler sine lån.

Muligheter og arbeid

“[Deltagerne] vil være i stand til å få en god utdanning som vil løfte dem ut av fattigdomssumpen,” sa president Hinckley.²

Per februar 2011 hadde nesten 90 prosent av dem som hadde søkt arbeid etter fullført utdanning, fått arbeid. Rundt 78 prosent av dem som nå er i arbeid, sier at deres nåværende jobb er en forbedring i forhold til den de hadde før de fikk opplæring. DVU-deltagernes gjennomsnittsinntekt er tre til fire ganger høyere nå enn før de tok utdanning, noe som innebærer en enorm forbedring i deres økonomiske situasjon.

Familie og samfunn

“De vil gifte seg og komme videre ved hjelp av ferdigheter som setter dem i stand til å tjene bra og finne sin plass i samfunnet, hvor de kan bidra betydelig,” erklærte president Hinckley.³ Like over en tredjedel av nåværende DVU-deltagere er nå gift.

Eldste John K. Carmack, DVUs direktør, sier: “Et av de mest positive resultatene av DVU så langt er at vi ser at de unge får mer håp. Dette håpet gir dem mot til å gifte seg og komme videre med livet.”

Når de gjør dette, kan deres voksende familier se frem til en lysere fremtid.

Kirken og ledere

“Som trofaste medlemmer av Kirken vil de betale tiende og offergaver, og Kirken vil bli mye sterkere på grunn av deres nærvær i områdene de bor i,” sa president Hinckley.⁴

I noen områder hvor DVU har vært i virksomhet i flere år, består så mye som 10 til 15 prosent av Kirkens nåværende ledere av DVU-deltagere.

“Deltagerne har oppfordret andre unge mennesker til å bruke DVU-lån

og bryte ut av fattigdommen,” sier Rex Allen. “Etter 10 år ser vi at håpets sirkel vokser etter hvert som de som har blitt velsignet, deler velsignelsene med andre.”

Mange blir påvirket

“[DVU] vil bli til velsignelse for alle som blir berørt av det – for unge menn og kvinner, for deres fremtidige familier, for Kirken, som vil bli velsignet med deres sterke lokale lederskap,” lovet president Hinckley.⁵

Over 47 000 medlemmer har deltatt i DVU siden høsten 2001. Og da regner vi ikke med familiene som får hjelp og inspirasjon av familiemedlemmer som deltar i DVU, menighetene og grenene som drar nytte av medlemmer med større evne til å tjene og bidra, og de lokale økonomiene som trenger faglærte arbeidere for å vokse.

“Forestill deg følgene når du tar hensyn til alle som blir påvirket,” sier bror Allen. “Dette gjelder også dem som bidrar til DVU – givne, deres familier, deres menigheter og grener – alle blir velsignet på grunn av deres bidrag.”

“Nesten alle siste-dagers-hellige er i stand til å gi noe regelmessig til dette fondet og andre gode formål,” sier eldste Carmack. “President Hinckleys oppfordring hjelper dem som bidrar til DVU, så vel som dem som [braker det til å] utvikle seg og komme nærmere vår Frelser.”

Fortsatt vekst

President Hinckleys profetiske visjon for Det vedvarende utdannelsesfond har blitt oppfylt idet dette inspirerte programmets innflytelse fortsetter å bre om seg over hele verden, og den vil fortsette å bli oppfylt i stadig større grad etter hvert som bidragene fortsetter og lånene tilbakebetales, slik at en ny generasjon

deltagere kan forbedre seg selv og sine omstendigheter.

Du finner mer informasjon om Det vedvarende utdannelsesfond på pef.lds.org. ■

NOTER

1. Gordon B. Hinckley: “Kirken går fremover”, *Liahona*, juli 2002, 4; *Ensign*, mai 2002, 6.
2. Gordon B. Hinckley, *Liahona*, juli 2002, 4; *Ensign*, mai 2002, 6.
3. Gordon B. Hinckley, *Liahona*, juli 2002, 4; *Ensign*, mai 2002, 6.
4. Gordon B. Hinckley “Det vedvarende utdannelsesfond”, *Liahona*, juli 2001, 60; *Ensign*, mai 2001, 52.
5. Gordon B. Hinckley; *Liahona*, juli 2001, 60; *Ensign*, mai 2001, 52.

Spørreundersøkelse trenger deltagere

Hvis du har ønsket å påvirke *Liahona* eller *Ensign* og deres millioner av lesere, har du sjansen nå. Tidsskriftene søker medlemmer over hele verden som er villige til å gi tilbakemelding og delta i en håndfull enkle spørreundersøkelser på Internett hvert år. Hvis du ønsker å delta, kan du sende e-post til liahona@ldschurch.org eller ensign@ldschurch.org og skrive “Magazine Evaluation” i emnelinjen. Frivillige må ha Internett-tilgang og være i stand til å kommunisere på engelsk, portugisisk eller spansk. Din tilbakemelding vil hjelpe tidsskriftene å bli enda bedre til å dekke behovene til lesere over hele verden. ■

Den 400 år gamle kong Jakobs versjon av Bibelen fortsetter å påvirke Kirkens medlemmer i dag.

Bibelens 400-årsjubileum feires best med økt studium, foreslår apostler

Det er ikke rent tilfeldig at vi har Bibelen i dag,” sa eldste M. Russell Ballard i De tolv apostlers quorum.¹ Han forklarer at Bibelen finnes på grunn av rettskafne personers lydighet og fordi de fulgte tilskyndelser til å skrive om hellige opplevelser og læresetninger, men også på grunn av andres tro og mot, heriblant oversettere, som senere ofret mye for å “beskytte og bevare” Bibelen.

2. mai 2011 var det 400 år siden kong Jakobs versjon av Bibelen første gang ble utgitt. Over hele verden er det allerede mange som markerer utgivelsen av Bibelen med symposier, feiringer, konserter, talekonkurranser med mer. Medlemmer av De tolv apostlers quorum foreslår en annen måte å markere begivenheten på: ved å bli mer glad i Bibelen ved å studere Frelserens liv og virke samt tidligere profeter og apostlers ord.

”Så takknemlige vi skulle være for Den hellige bibel,” sa eldste Ballard. ”Jeg elsker Bibelen, dens læresetninger, dens lærdom og ånd... Jeg elsker det perspektiv og den fred man får ved å lese Bibelen.”²

Eldste Jeffrey R. Holland i De tolv apostlers quorum er enig. ”Vi elsker og høyakter Bibelen,” sa han. ”Den identifiseres alltid først i vår kanon, våre ’standardverker.’”³ Han minnet oss om at gjenopprettelsen fant sted fordi Joseph Smith studerte Bibelen og utøvde tro på det løfte som gis i Jakobs brev 1:5 om at Gud vil besvare våre bønner.

Idet han mintes begivenhetene som banet vei for gjenopprettelsen, uttrykte eldste Robert D. Hales i De tolv apostlers quorum takknemlighet for alle som muliggjorde oversettelsen og utgivelsen av Bibelen. På grunn av deres arbeid var kong Jakobs versjon av Bibelen tilgjengelig for alle – og

fordi den var tilgjengelig for Joseph Smith, ble den sanne kirke gjenopprettet på jorden. Er det til å undre seg over at kong Jakobs versjon er Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Helliges offisielle engelske bibel i dag?” spurte eldste Hales.⁴

”Vi må alltid minnes de utallige martyrer som forsto [Bibelens] kraft og som ga sitt liv for at vi ved hjelp av dens ord skulle kunne finne veien til evig lykke og fred i vår himmelske Faders rike,” sa eldste Ballard.⁵

President Boyd K. Packer, president for De tolv apostlers quorum, fortalte at han hadde sett en flere hundre år gammel bibel og funnet et sitat på tittelsiden som lød: ”Det beste inntrykk Bibelen kan gjøre, er at den blir innprentet i lesernes hjerte.”⁶ Han siterte så følgende skriftsted: ”Dere er vårt brev, innskrevet i våre hjerter, kjent og lest av alle mennesker” (2 Korinterbrev 3:2).

Ved å kjenne og elske Bibelen og dens følgetekster, kan vi vise vår takknemlighet og nyte det gjengitte evangeliums velsignelser.

”Tenk hvor velsignet vi er som har Bibelen og rundt 900 andre sider med hellig skrift,” sa eldste D. Todd Christofferson. ”Måtte vi stadig nyte Kristi ord, som vil fortelle oss alt vi skal gjøre.”⁷ ■

NOTER

1. M. Russell Ballard: ”Miraklet Den hellige bibel” *Liahona* og *Ensign*, mai 2007, 80.
2. M. Russell Ballard, *Liahona* og *Ensign*, mai 2007, 81.
3. Jeffrey R. Holland: ”Mine ord ... opphører aldri”, *Ensign* og *Liahona*, mai 2008, 92.
4. Robert D. Hales: ”Forberedelser for gjenopprettelsen og det annet komme: Derfor skal min hånd være over deg”, *Liahona* og *Ensign*, nov. 2005, 90.
5. M. Russell Ballard, *Liahona* og *Ensign*, mai 2007, 80.
6. Boyd K. Packer: ”Mormons bok – Et annet testamente om Jesus Kristus”, *Liahona*, jan. 2002, 73; *Ensign*, nov. 2001, 63.
7. D. Todd Christofferson: ”Den velsignelse Skriftene er for oss”, *Liahona* og *Ensign*, mai 2010, 35.

Arkitekttegning av Roma Italia tempel

“Alle templer er et Guds hus, med de samme funksjoner og identiske velsignelser og ordinanser,” sa president Thomas S. Monson på møtet søndag formiddag. “Roma Italia tempel er unikt ved at det blir bygget på et av verdens mest historiske steder, en by hvor oldtidens apostler Peter og Paulus forkynte Kristi evangelium... Snart vil de trofaste i denne, Den evige stad, motta ordinanser av evig art i et hellig Guds hus.”

“Jeg vil fortelle om min kjærlighet til Frelseren og min takknemlighet for hans store sonoffer for oss ... Jeg tror ingen av oss kan fatte den fulle betydning av det Kristus gjorde for oss i Getsemane, men jeg er takknemlig hver eneste dag for hans sonoffer på våre vegne,” sa president Thomas S. Monson på slutten av den 181. årlige generalkonferanse. ”... Han steg ned under alle ting så han kunne frelse alle ting. Ved å gjøre det, ga han oss liv etter denne jordiske tilværelse. Han gjenvant oss fra Adams fall. Min takknemlighet til ham kommer fra dypet av min sjel. Han lærte oss hvordan vi skal leve. Han lærte oss hvordan vi skal dø. Han sikret vår frelse.”